

Em Gái Của Bạn Tôi

Contents

Em Gái Của Bạn Tôi	1
1. Chương 1 : Sau Nhiều Năm Gặp Lại	1
2. Chương 2 : Có Một Người Tên Là Rei	7
3. Chương 3 : Người Nguy Hiểm	12
4. Chương 4 : Ổ Trọ	18
5. Chương 5 : Giải Thích	26
6. Chương 6 : Liên Tục Công Kích	31
7. Chương 7 : Quay Về Nhà	37
8. Chương 8 : Nhớ	42
9. Chương 9 : Công Khai	47
10. Chương 10 : Đừng Uống Say Khi Không Có Anh (end)	52

Em Gái Của Bạn Tôi

Giới thiệu

Tác Phẩm Cùng Tác Giả : Chị Ồi, Em Yêu Chị Rating: Everyone Pairing: Nguyễn Trương Kiều Trinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-cua-ban-toi>

1. Chương 1 : Sau Nhiều Năm Gặp Lại

Kiều Trinh về đến nhà đã thấy anh trai ngồi chiếm chỗ trong phòng khách, đối diện còn có thêm một người nào đó hình như là đang trò chuyện rất sôi nổi.

Liếc mắt nhìn đồng hồ thấy hiện tại chỉ mới hơn ba giờ, vẫn còn sớm hơn giờ tan tầm những hai tiếng rưỡi, nếu là ngày thường ông anh vẫn đang ở công ty, thế nên việc anh trai có nhà lúc này quả là một chuyện cực kỳ lạ lẫm.

Minh Trung một mặt vẫn đang cười nói với người đối diện mặt khác lại ngược lên nhìn về phía cửa để xem chừng ai đã vào nhà, thấy em gái anh liền mừng rỡ kêu

_Về rồi à? Hai đứa vô đây anh giới thiệu!

Đúng là Trinh về rồi, nhưng cô không đi một mình mà bên cạnh còn có một chàng nữa, cả lại lại vô cùng thân mật khi chàng trai ngay từ lúc bước vào nhà vẫn không buông cánh tay đang quàng trên vai Trinh xuống, mà ngay cả khi nhìn thấy anh trai cậu cũng không tỏ vẻ e dè.

Đợi khi hai người đến gần, Trung mới hướng tay về phía người đối diện cười cười giới thiệu

_Đây là Phong, bạn thân của anh mới ở Mỹ về.

Đoạn anh quay sang Phong cũng cười cười mà nói

_Nó là Trinh, em gái tao. Kia là Đoàn Huy, bạn thân của nó.

Trung vừa nói xong Huy liền tươi cười gật đầu chào, trái lại, Trinh chỉ liếc mắt một cái hờ hững nhìn anh theo kiểu không quan tâm rồi quay lại anh trai giọng thản nhiên như không

_Hai anh ngồi chơi, em lên phòng. Nếu không có chuyện thì đừng gọi em!

Nói xong, cô quay lưng bước lên lầu. Huy thấy vậy vội vã cúi chào lần nữa rồi cũng chạy nhanh theo, đuổi kịp Trinh ở chân cầu thang, cậu lại thuận tay khoác vai cô bạn tươi cười thân mật.

Đợi hai người đi khỏi, Phong quay nhìn bạn thân nhướn mày hỏi

_Tao không nghe nói là mày có em gái lớn như vậy!

_Thôi đi cha! – Trung khoác tay – Lúc trước qua nhà mày học nhóm tao cũng dẫn nó theo vài lần, mới có mấy năm đi du học mày đã không nhớ sao?

Nghe bạn nói, Phong khẽ cau mày suy nghĩ. Chợt mắt anh sáng ra, thân hình đang dựa hẳn vào ghế sofa chợt ngồi bật dậy

_Là cô bé lí lắc lúc đó hả?

_Ừ, là nó. – Trung gật đầu

_Chắc...– Phong gãi cằm – Con gái bây giờ mau lớn thật. Cô bé lớn lên rõ ràng rất xinh.

Thấy phản ứng của bạn như vậy Trung không khỏi phì cười. Em gái của anh quả rằng khi lớn lên trông vẫn rất đáng yêu nhưng là không đáng yêu như hồi bé. Ngay cả anh cũng không hiểu sao càng lớn Trinh càng ít quần quít với anh hơn, lúc nào cũng thích chui rúc ở trong phòng làm gì đó. Ba mẹ suốt ngày cứ đi du lịch, chỉ có hai anh em ở nhà mà Trinh thì luôn để anh một mình, không khỏi cho anh có cảm giác trên thế giới này chỉ còn mình anh sống.

Lại nhớ ra chuyện chính, Trung quay sang bạn

_Không nói nhảm nữa, quay về vấn đề chính đi. Mày định tiếp nhận công ty theo ý chú Nam sao?!

_Biết làm sao được! – Phong nhún vai thờ dãi – Anh hai tao mày cũng biết rồi, ảnh đam mê nghệ thuật, lúc nào cũng chỉ có vẽ với vẽ, hơn ba mươi tuổi đầu mà bạn giá cũng chưa một lần nhắc tới. Con bé Lam lại đang học cấp ba, nếu tao không làm thì ai làm?

_Cũng đúng! – Trung gật gù – Vậy mày tính khi nào chính thức bắt đầu?!

_Có lẽ tuần sau. – Phong nói – Trước mắt tao cần một số tài liệu tham khảo cũng cần thêm một chút thời gian tìm hiểu tình hình ở công ty, mặc dù ba tao có nói qua hiện tại công ty rất tốt nhưng chính mình kiểm tra vẫn là an toàn nhất.

_Cũng đúng! – Trung bật cười – Tình hình bất động sản hiện nay hơi phức tạp một chút, mày mới về chắc cũng chưa nắm rõ, nhưng cái này tao có thể giúp được.

Trung nói xong thì nhóm người đứng dậy, anh phẩy tay

—Đi, theo tao lên phòng, tao sẽ ày mượn một số tài liệu để tham khảo.

Phong không nói mà đứng lên đi theo bạn. Anh đưa mắt quan sát xung quanh. Từ lúc đi du học đến nay là ngày đầu tiên anh quay lại ngôi nhà này nhưng hoàn toàn không có sự lạ lẫm, ngược lại còn cảm thấy rất thân quen.

Tổng thể ngôi nhà nếu nhìn mà nói cũng không quá rộng nhưng do cách bài trí khéo léo khiến ai nhìn vào cũng có cảm giác thoải mái. Toàn bộ tầng trệt được dùng để làm phòng khách, nhà bếp và phòng ăn, mỗi khu vực được ngăn với nhau bởi những đoạn tường ngăn ngang đến eo người lớn, vậy nên ngồi bất cứ đâu cũng có thể nhìn thấy hết diễn biến xung quanh.

Tầng một có ba phòng, một là phòng ngủ của ba mẹ, một là phòng sách, phòng còn lại dùng để chứa các vật dụng linh tinh trong nhà. Tầng hai cũng có ba phòng, hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của hai anh em Trung và Trinh. Ngoài ra còn có thêm một phòng dành cho khách nữa.

Lúc vừa mới lên khỏi cầu thang, đập ngay vào mắt hai người là một tấm bảng treo trước cửa căn phòng đầu tiên

“Không có việc gấp miễn làm phiền!”

Nhìn thấy được sự ngạc nhiên trong mắt bạn, Trung mỉm cười nhún vai giải thích

—Thói quen của nó đó!

Mặc dù nói vậy nhưng Trung biết chắc cậu bạn cũng chả hiểu gì. Nói chung là, em gái của anh khi đã vào phòng rồi thì không muốn bị quấy rầy. Ngoài những lúc phải ra khỏi phòng đi học, hoặc là giờ ăn bắt buộc phải có đầy đủ thành viên trong gia đình, nếu không chỉ những khi nào xảy ra chuyện đặc biệt nghiêm trọng như động đất, sóng thần...có ảnh hưởng trực tiếp đến mình mới mong cô mở cửa.

Lúc đầu khi anh hỏi, cô trả lời vì cô là con gái, lỡ như đang lúc ăn mặc không chỉnh tề mà có người khác vào thì phải làm sao. Anh nghĩ như vậy cũng đúng, nhưng khi anh nói sẽ gõ cửa trước thì cô phán luôn một câu “em không muốn bị làm phiền khi đang học!” Vậy là cô nghiêm nhiên biến anh thành một gã đàn ông cô độc ngay khi vẫn đang có em gái sống cùng.

Nhẹ thở dài một cái, anh cảm thấy hình như em gái không còn yêu quý mình như lúc trước nữa. Càng nghĩ càng thấy buồn.

Nhìn phản ứng của Trung, tuy Phong không hiểu rõ lắm nhưng anh cũng có phần nào đoán ra qua thái độ của Trinh ban nãy. Trong suy nghĩ của anh lúc này chỉ có một giả thiết là cô bé kia đã có bạn trai nên mới không thèm ngó ngang tới anh mình. Nhưng vẫn rất lạ, chẳng phải Ngọc Lam em gái anh lúc nào cũng bám lấy anh mà ca thán về bạn trai sao. Anh em nhà này...quả là có chút vấn đề!

Đang lúc bước chân còn chưa đi qua hết cửa từ trong phòng bỗng vọng ra những âm thanh vô cùng ám muội khiến cả hai cùng dừng lại, lắng nghe (!)

—Cho tớ nha!

—Uh!

—Thật không?!

—Uh!

—Sẽ không sao chứ?

—Không sao!

—Uhm...rất êm ái, mềm mại quá đi~

Không biết bên trong phòng đang diễn ra những gì nhưng ở ngoài cửa phòng thì có hai con người đang hóa đá. Bốn con mắt cùng mở to nhìn nhau, cả Trung và Phong đều không tin vào những gì mà tai mình nghe thấy.

Rõ ràng là chuyện không hay. Nhưng vẫn có cái gì đó không đúng!

Đang lúc Phong còn chưa biết nên phản ứng thế nào thì Trung đã nóng nảy tung chân đá cửa phòng một cái thật mạnh rồi xông thẳng vào trong, hét lớn

__Hai đứa đang làm cái trò gì vậy hả? Đừng nghĩ cứ là bạn thân thì...

Hành động của Trung ngay lập tức dừng lại, cả câu nói cũng chưa kịp thoát ra hết đã bị chặn lại giữa chừng. Anh chỉ biết trân trối nhìn hiện trạng đang diễn ra...

Ở bên ngoài nhìn thấy thái độ của bạn thân đột nhiên thay đổi, Phong cũng tò mò lách người tiến vào bên trong.

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh chính là cô em gái đang ngồi co chân trên chiếc ghế trước bàn máy vi tính, trên tai vẫn còn đeo headphone nhưng mặt thì đã hướng thẳng về phía cánh cửa bị mở tung bất ngờ, nhìn ông anh với vẻ ngạc nhiên. Huy ngồi tựa lưng trên giường, trên tay vẫn còn ôm ghì lấy chú nhím bằng bông bự chẳng cũng đang nhìn hai người bọn họ đầy khó hiểu.

Hoàn toàn không có một chút ám muội nào.

Phong nhanh chóng đưa mắt rào khắp xung quanh, ấn tượng đầu tiên của anh khi vừa bước vào phòng là một bức tranh thật lớn đối diện với cửa chính. Trong tranh là một cô gái với trng phục hiphop rộng thùng thình, mái tóc xõa dài, tay trái đưa về phía trước với các ngón tay tạo thành ký hiệu chữ V ngược, tay phải bỏ vào túi quần, cằm hơi nhếch lên ngạo nghễ. Dù bức tranh đã được hiệu chỉnh sang tông màu sáng tối nhưng cũng không khó để nhận ra người mẫu trong ảnh là ai.

Lại nói, nếu như không biết rõ đây là nhà của bạn thân, và cũng không phải được nói trước Trung có cô em gái thì dám cá Phong đã nghĩ đây là phòng của một thằng con trai. Trong phòng ngoại trừ tủ quần áo, giường ngủ, bàn học, kệ sách nhỏ cùng với một chiếc tủ lạnh nimi ở cuối phòng thì không còn gì nữa cả.

Hoàn toàn trống trải đến bất ngờ.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn cả chính là tất cả diện tích còn lại trên tường đều được lắp gương soi bản rộng, vừa nhìn qua cảm giác giống một phòng tập thể dục nhiều hơn là phòng ngủ.

__Anh hai à!

Giọng Trinh đột ngột vang lên đánh tan không khí ngưng đọng trong căn phòng. Rõ ràng cô đã dặn anh trai nếu như không có chuyện gì quan trọng thì đừng làm phiền cô, vậy mà không hiểu sao ông anh tự nhiên lại đập cửa xông vào phòng, đã vậy còn hét lên giống như đang giận chuyện gì ghê gớm lắm. Thế nhưng đã gần năm phút trôi qua rồi mà ông anh vẫn cứ đứng yên tại chỗ không nói năng gì, lại thêm một người con trai khác cứ nhìn nhìn ngó ngó căn phòng của cô khiến cô không thể nào không lên tiếng.

__Ồ...hả?! – Trung bắt đầu phản ứng

__Muốn vào phòng em gái không phải là anh nên gõ cửa trước sao? Cho dù là anh em thì cũng không ngoại lệ nha!

Trời ạ! Phong thầm kêu lên. Đành rằng nếu muốn vào phòng con gái, phép lịch sự trước tiên là phải gõ cửa, anh cũng thường hay làm thế khi muốn vào phòng em gái anh. Nhưng mà, cách nói của cô gái này có phải là có chút khắc khe không. Dù sao cũng là đang nói với anh trai của mình.

__À...ờ... – Trung gãi cổ – Chỉ tại...anh ở ngoài nghe thấy...nên...

__Anh nghe thấy những gì? – Huy lên tiếng hỏi

__Ồ...thì...nghe hai đứa nói chuyện...nói...

__Á! – Huy bất ngờ nhảy dựng lên ôm con nhím bông che mặt – Anh Trung kỳ quá đi à, sao lại nghĩ người ta như vậy chứ!

Phản ứng của Huy một lần nữa khiến hai người đàn ông hóa đá. Trinh không những không cảm thấy ngạc nhiên mà còn thở ra một cái với vẻ chán chường, sau đó tiếp tục quay mặt nhìn vào máy tính giống như chuyện đang xảy ra không phải là chuyện của mình.

Huy sau một lúc xấu hổ mới nhẹ nhàng giơ con nhím bông lên giải thích

_Em rất thích cái này, ôm vào rất êm nên muốn xin cậu ấy thôi mà!

_Là cái này? – Trung hết nhìn con nhím bông lại quay sang nhìn em gái – Chẳng phải là quà sinh nhật anh mua cho em sao?

_Chính là nó! – Trinh đáp mà mắt vẫn không rời khỏi màn hình – Nhưng cậu ấy thích nó hơn em nên em tặng lại. Anh không phản đối chứ?

_Ồ...không! – Trung đáp

_Thật á?

Đôi mắt Huy vụt sáng rỡ reo lên, cậu vội vàng nhảy xuống giường thẳng hướng cửa Trung mà lao tới, ôm chầm lấy anh hôn một cái rõ kêu trên má

_Cám ơn anh. Yêu anh quá đi ah~

Không chỉ Trung mà cả Phong cũng bị đứng hình với pha hành động vừa rồi. Phong còn nuốt nước miếng đánh ực một cái, cảm giác có chút gì đó không ổn.

_Nếu không có chuyện gì nữa thì để yên cho em mix nhạc, tối nay bọn em phải tập.

Câu nói của Trinh rất kịp lúc đã giải vây được cho ông anh cùng với bạn của mình. Cả hai lập tức quay người thẳng hướng cửa mà đi ra, trước khi ra khỏi phòng còn kịp nghe giọng Trinh lạnh lùng ra lệnh

_Cậu gọi ngay cho Dark Win bảo cậu ta chuẩn bị mousse cách âm loại dày nhất. Để không thể này thật là phiền phức.

1.2

Cửa phòng vừa khép lại, Huy liền tiến đến đứng trước mặt Trinh cười tinh nghịch.

_Anh Trung đáng yêu quá à, có bạn gái chưa vậy?

_Không biết! Không quan tâm! – Trinh lạnh lùng đáp

_Còn anh Phong bạn thân của anh ấy nữa...hồi nãy nha, lúc hai người đứng cạnh nhau thật sự là rất đẹp, cứ như hai chàng hoàng tử bước ra từ trong tranh vậy đó... – Huy tiếp tục khen

_Cậu có vẻ hứng thú? – Trinh liếc bạn hỏi

_Không chỉ có hứng thú mà còn là thích nữa...hai anh ấy quả thật rất tuyệt mà, phải không?! – Huy nói xong liền hớn hờ cười, cứ như là cố tình để cho những người ở bên ngoài nghe thấy

_Hahaha... – Trinh cũng nhe răng cười phụ họa, nhưng liền ngay sau đó gương mặt lập tức đanh lại, lừ mắt nhìn Huy, gầm lên – Thôi ngay cái trò biến thái đó đi!

Câu nói của Trinh không những không có tác dụng cảnh cáo ngược lại càng khiến Huy cười lớn hơn. Tiếng cười xuyên qua tấm cửa chui tọt vào tai của hai người vẫn còn đi trên hành lang dẫn về căn phòng phía cuối khiến mồ hôi lạnh của họ tuôn ra không ít.

Đến khi ngồi an toàn trong phòng của Trung cả hai mới thấy mình đang sống. Rót một ly nước đẩy về phía Phong, Trung nhìn bạn cười cười ra chiều thông cảm.

_Bạn của em mà...đặc biệt quá ha! – Phong nói, vươn tay cầm ly nước trước mặt tu liền một hơi hết sạch

_Tao không biết! – Trung nhún vai – Nhớ lúc bé nó vẫn rất bình thường, nhưng cũng lâu rồi không để mắt tới, không ngờ lại thành ra như vậy.

Nhớ lại những lời Huy nói ra ban nãy cùng với hành động...hết sức tự nhiên của cậu, Trung không khỏi rùng mình.

_Cũng có lúc tao đã nghĩ hai đứa quen nhau. Nhưng với tình hình lúc này thì...không có khả năng!

_Hóa ra vậy! – Phong gật gù – Thế nên lúc này mày mới nổi giận xông thẳng vào phòng cô bé...

_Đổi lại là mày thì mày có làm vậy không?! – Trung nhìn bạn hỏi cắc cớ

Có làm như vậy không tức là có xông vào phòng không á? Phong trầm nghĩ. Nếu đổi lại là anh thì không chỉ có chuyện đơn giản là xông vào phòng thôi đâu, mà có khi anh còn nện luôn thangka nào đó dẫm giẫm trò càn quấy với em gái của anh. Nhưng mà, quả thực lúc này khi đứng ở bên ngoài nghe được cuộc trò chuyện ấy trong lòng anh đã có dấy lên một chút suy nghĩ không tốt về Trinh, dù rằng chuyện quan hệ nam nữ ở thời đại này đã thoáng hơn rất nhiều song, chuyện công khai dẫn cả bạn trai về nhà như thế thì thật là khó chấp nhận.

Tới lúc mọi chuyện được giải quyết rõ ràng rồi anh mới cảm thấy mình thật hồ đồ khi đã vội vàng đưa ra nhận xét về một người chỉ vừa mới gặp lần đầu tiên, à không, phải nói là gặp lại lần đầu tiên sau nhiều năm mới đúng.

_Tao nhớ lúc nhỏ con bé luôn bám theo mày không buông, nhưng sao bây giờ lại xa cách quá vậy? – Phong tiếp tục tò mò

_Không biết! – Trung lại nhún vai – Trước đây vẫn rất bình thường, chỉ là hai năm gần đây nó mới trở nên như vậy. Lúc nào cũng chui rúc ở trong phòng, nếu như không phải ăn cơm hay đi học thì cả ngày cũng đứng mong nhìn thấy mặt nó.

_Ở suốt trong phòng?! – Phong ngạc nhiên – Rồi còn những nhu cầu sinh hoạt hàng ngày, con bé là rô bốt sao?

_Trong phòng nó cái gì mà chẳng có. – Trung thở dài giải thích – Chỉ thiếu điều mang thêm cái bếp gas vào nữa thì hoàn toàn trở thành một căn phòng trọ luôn rồi.

_Chẳng lẽ mày không hỏi lý do? Còn phản ứng của hai bác thì sao?

_Ba má tao có khi nào ở nhà, cứ hễ rảnh ra là đi du lịch nên cứ coi như miễn ý kiến đi. Riêng tao cũng có hỏi qua, nhưng thời gian đó con bé đang ôn thi đại học vậy nên lý do nó đưa ra là hoàn toàn chính đáng, tao chỉ không ngờ rằng tình hình càng lúc càng tệ đi...nó làm tao buồn quá xá...

Nghe những gì Trung nói, Phong chỉ có thể nhận xét đó là một sự chuyển đổi hoàn toàn bình thường mà bất cứ người nào cũng phải trải qua. Huống chi Kiều Trinh bây giờ đã phát triển thành một thiếu nữ xinh đẹp thì việc cẩn thận như vậy cũng là một điều tốt, hoàn toàn không có vấn đề bất thường nào ở đây cả. Có chăng là do bạn thân của anh quá yêu quý em gái nên sinh ra cảm giác mình bị bỏ rơi.

Vốn dĩ nguyên nhân để Phong có mặt trong phòng của Trung là vì những tài liệu có liên quan đến công việc sắp tới của anh, nhưng không biết từ khi nào đề tài lại được chuyển sang thành cuộc đàm luận về Kiều Trinh.

Cùng lúc đó ở trong phòng Trinh, Đoàn Huy bây giờ đã khôi phục lại dáng vẻ nam tính của mình. Cậu đứng giữa phòng, đối diện với một chiếc gương lớn từng bước từng bước từng bước chuyển động thật khéo léo theo giai điệu xô động của bài hát “Dead and gone” đang phát ra từ thùng loa vi tính. Các động tác khi thì dứt khoát lúc lại mềm dẻo nhẹ nhàng kết hợp mới nhau một cách hài hòa khiến người ta có cảm giác như vũ công đang tan dần vào âm nhạc.

Cửa phòng toilet được kéo ra, Huy liếc mắt nhìn Trinh cười, hỏi

_Có thật cậu định cách âm toàn bộ căn phòng này?

_Uh! Có gì không được sao? – Trinh vừa nói vừa đi tới bên chiếc tủ lạnh mini, cúi người lấy ra một chai nước lọc

_Không phải là không được! – Huy đáp – Chỉ là tớ nghĩ, khi căn phòng này được cách âm rồi thì mọi chuyện xảy ra bên trong người bên ngoài hoàn toàn không biết được. Lỡ như...

Huy đang nói thì dừng lại, cậu liếc nhìn Trinh qua gương, khẽ nhếch miệng cười.

_Lỡ như thế nào?! – Trinh ngạc nhiên hỏi

Huy không vội trả lời, cậu dừng lại mọi động tác chậm rãi tiến về phía Trinh. Đến khi cả hai chỉ còn cách nhau vài centimet, Huy liền cúi người dí sát mặt mình vào mặt Trinh khiến cô phải rụt cổ về phía sau né tránh

__Làm gì? – Trinh nheo mắt hỏi

__Lỡ như... – Huy cười nham hiểm – Trong một lúc nào đó, tớ nhất thời...muốn cậu thì sao?!

Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng, nụ cười còn chưa kịp nở lớn liền ngay sau đó đã biến mất. Huy cúi gập người, mặt nhăn nhó đến tối nghiệp. Chân cậu trong phút chốc cũng không còn tí sức lực nào khiến cơ thể bổ nhào xuống nền nhà, ôm bụng rên rĩ.

Trinh không những không quan tâm đến bộ dạng đau khổ của bạn thân mà còn bình thản ngửa cổ tu chai nước, sau đó ném về phía Huy một cái nhìn cảnh cáo

__Cậu vẫn còn quá trẻ để chết đó, nhóc!

Sau đó cô lạnh lùng bỏ mặc Huy bước tới bàn máy vi tính và ngồi xuống. Nhìn theo bóng lưng bạn, Huy ỉ ỏi

__Hu...người ta chỉ đùa thôi mà, có cần phải mạnh tay như vậy không?! Rủi sau này tuyệt tự cậu có đền nổi cho tớ không hả?

Thấy Trinh vẫn không phản ứng, Huy tiếp tục kêu gào

__Tớ nói thật đó, nếu cách âm như vậy lỡ như cậu ở trong này xảy ra chuyện gì mà không ai biết thì phải làm sao?!

Trinh vẫn một mực yên lặng không trả lời, nhưng trái với lần trước, lần này cô đang suy nghĩ những lời nói của Huy. Đúng là cô không thích bị làm phiền trong lúc làm việc, cũng như cực kỳ ghét chuyện có ai đó động vào đồ vật của mình thế nên cô mới cách ly an toàn như vậy. Có điều, nếu như cô thật sự cách âm căn phòng của mình, nếu chẳng may thật xảy ra chuyện gì như Huy nói mà không có ai phát hiện thì chẳng phải là thâm hiểm lắm sao.

__Vậy ý cậu nên làm thế nào?! – Trinh quay nhìn bạn, chờ đợi ý kiến

__Vẫn cứ nên để như cũ thôi. – Huy đáp – Nhà cũng không thường xuyên có người, phòng của anh Trung lại ở phía cuối, nếu cậu mở loa maximim nhưng đóng kín cửa thì cũng không sợ ảnh hưởng nhiều đến anh.

__Ồ! – Trinh hờ hững nói – Vậy thì thôi! Nói Dark Win khỏi mang mousse qua nữa.

Một lần nữa Huy nhếch môi cười, chống tay nâng người đứng dậy đi đến tựa lưng vào tủ quần áo đối diện với Trinh, trêu ghẹo

__Nếu anh Trung nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn của cậu bây giờ chắc sẽ sung sướng đến nhảy lên mất!

Trinh lại trừng mắt nhìn Huy đầy cảnh cáo, nhưng dường như chiêu bài hù dọa của cô đã hết tác dụng rồi, bằng chứng là Huy không những không im lặng mà còn cười văng lên thật to với giọng điệu vô cùng thích thú.

End chap 1

2. Chương 2 : Có Một Người Tên Là Rei

Cửa phòng của Phong đột ngột bật mở không báo trước, tiếp theo sau đó cô em gái của anh xuất hiện với một vẻ mặt hớn hở chưa từng có.

Không khó để anh nhận ra hôm nay Ngọc Lam đang rất vui. Tuy nhất thời không biết cô bé vui vì điều gì nhưng Phong biết chắc chỉ ít phút nữa thôi mọi thắc mắc của anh sẽ dần sáng tỏ.

__Anh ba hôm nay có rảnh không? – Lam vừa vào phòng liền nhảy phốc lên giường anh, tiện tay vợ lấy chiếc gối lớn ôm ngang ngực đung đưa chân nhìn anh hỏi

_Sao? Lại có chuyện gì với em à? – Phong lúc này đã rời khỏi bàn làm việc xoay chiếc ghế dựa đối diện với cô em gái, mỉm cười hỏi

_Em có hai vé xem chương trình ca nhạc tối nay nhưng không có ai đi cùng. Nếu như anh không bận gì thì chở em đi nhé.

_Bạn trai em đâu? Sao không đi cùng cậu ấy?

Nghe hỏi đến bạn trai nét mặt Ngọc Lam đột nhiên trầm xuống, cô bé im lặng một lúc rồi mới chậm rãi nói

_Tụi em giận nhau rồi.

_Lại giận? – Phong khề cau mày – Hai đứa làm gì mà cứ hai ba ngày lại giận, năm sáu ngày lại đòi chia tay vậy hả?

Quả thực, từ lúc anh về nước đến nay cũng mới hơn một tháng nhưng Ngọc Lam cũng trên dưới ba mươi lần ca thán với anh rằng cô bé với cậu bạn trai giận nhau. Cái đó là còn chưa kể đến lúc anh đang du học ở Mỹ, cứ mỗi lần check mail nhìn thấy thư của Lam là anh muốn tắt quách màn hình cho xong, bởi nếu đọc hết những bức mail ấy anh không phát điên mới là chuyện lạ.

_Lần này là vì cái gì? – Phong lại hỏi

_Vì một người tên Rei! – Lam đáp nhỏ xiu khiến anh mém chút nữa là không thể nghe thấy

_Rei? Là ai? Đừng nói với anh rằng em lại sắp có bạn trai mới đấy nhé!

Rei. Là một người nào đó tên Rei. Trước đây cũng vậy, cứ mỗi lần Lam nói đang giận dỗi với bạn trai thì y như rằng vài ngày sau cô bé liền khoe với anh mình vừa có người bạn trai mới. Ban đầu anh còn khó chịu tỏ vẻ không vừa lòng với cách cư xử của em gái, nhưng lâu dần, anh như được tôi luyện đến mức chai sạn luôn rồi, bởi vậy mà những thông báo...trời ơi như thế này, không còn làm anh khó chịu nữa. Thế nhưng đây là lần đầu tiên trong danh sách bạn trai của em gái anh có một cái tên nước ngoài.

_Không phải! Anh ba đừng nói bậy nha! – Lam phùng má đánh chính – Nếu như có thể làm bạn gái của anh ấy thì tốt rồi, nhưng thực sự lại không phải vậy.

_Không phải? – Phong nhìn cô em đầy nghi hoặc – Nếu là không phải tại sao hai đứa lại giận nhau?

_Cậu ấy giận vì em lúc nào cũng nói về Rei trước mặt cậu ấy!

_Vậy cuối cùng Rei là ai?! – Phong dường như đã mất hết kiên nhẫn vì cái thói ăn nói nửa vời của cô em. Trước hết dù chưa biết Rei là người như thế nào nhưng với phản ứng của Lam, anh có thể khẳng định rằng tình cảm mà cô bé dành cho người tên Rei đó không hề ít.

Về phần Lam, có vẻ như đã chờ đợi câu hỏi này từ trước nên khi câu nói vừa thoát ra ngay lập tức về ủ rũ trên mặt cô bé bay biến đi đâu mất, thay vào đó là sự hưng phấn rạng rỡ lúc đầu, khi cô vừa mới bước vào phòng anh.

_Rei là thành viên của một nhóm nhảy rất nổi tiếng trong giới học sinh bọn em, đẹp trai, tài giỏi. Rei tuyệt lắm nhé, không những nhảy đẹp mà còn chơi đàn rất tốt nữa. Đặc biệt những khi trình diễn chung với nhóm, anh ấy thường đội tóc giả màu trắng bạch kim trông cực kỳ quyến rũ, nét mặt lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng mà, anh ba biết không, những lúc Rei cười đều rất đẹp. Giống như là, mang theo mặt trời trên môi vậy đó. Rất chói mắt!

Bất cứ ai khi nhìn vào cũng có thể dễ dàng nhận ra thứ tình cảm Lam dành cho Rei chỉ đơn thuần là tình yêu giữa fan và thần tượng, cũng giống như tình trạng các fangirl hiện nay thường ca tụng về các idols xứ Hàn. Ấy vậy mà cậu bạn trai lại nhìn thế nào thành loại tình cảm khác, sinh ra ghen tuông, giận dỗi.

Nhưng cũng khó trách, đổi lại là Phong, nếu ngày nào bạn gái của anh cũng thao thao bất tuyệt về một tên con trai nào đó trước mặt anh, có lẽ quyết định anh đưa ra không chỉ đơn giản là giận. Mà là chia tay!

_Vậy chương trình tối nay... – không quá khó để có thể đoán ra

_Tối nay là lễ hội hip-hop thành phố, các nhóm hip-hop sẽ cùng đấu giao hữu với nhau.

__Em muốn đi để ủng hộ cho Rei? – Phong nheo mắt hỏi

__Anh có thể đi với em không? – Lam mở to hai mắt nũng nịu nhìn anh

Chịu! Dù anh có là một kẻ cứng rắn như thế nào thì khi đứng trước vẻ mặt ngây thơ đáng yêu đó cũng không nỡ lòng nói câu từ chối, huống chi anh lại là một người anh trai dù không đến nỗi gọi là cưng chiều nhưng cũng thuộc vào hàng yêu thương em gái.

__Được rồi! – anh giờ tay đầu hàng – Anh sẽ đi với em. Bây giờ?

__Bây giờ ba mươi chương trình bắt đầu. Mình sẽ đi lúc sáu giờ để tranh chỗ tốt. Quyết định thông qua!

Lam nói xong nhanh chóng nhảy xuống giường chồm tới ôm cổ Phong và mi một cái thật kêu lên má, xong liền chạy biến ra khỏi phòng. Ngồi lại bên trong, anh vẫn còn nghe tiếng hát đầy vui sướng của cô vọng lại.

Bất giác mỉm cười lắc đầu.

Cùng lúc đó chuông điện thoại reo vang, trên màn hình báo cho anh biết là Trung đang gọi. Nhấn nút bắt máy, anh mỉm cười

__Tao nghe!

__Tối nay mày rảnh không?

__Không. Nhưng có chuyện gì sao?!

__Không hẳn! – Trung đáp – Chẳng là tao có mấy cái vé ca nhạc muốn rủ mày cùng đi để giảm stress nhưng nếu mày bận thì thôi, tao sẽ đi một mình.

__Cái gì mà một mình? – Phong ngạc nhiên – Sao không rủ bé Trinh cùng đi?

__Mày khỏi lo. – Trung cười nói – Nó cũng đi nhưng đi với bạn. Nếu mày bận rồi thì để khi khác.

Trung nói xong liền cúp máy. Chuyện bạn bè cùng nhau đi coi ca nhạc không phải là chuyện lạ lẫm gì nhưng nếu hai thằng đực rựa đi chung với nhau thì sẽ có nhiều vấn đề cần bàn cãi. Tất nhiên Phong với Trung không phải là như vậy. Chỉ đơn giản là bạn bè thân thiết quan tâm lẫn nhau thôi!

Nhà thi đấu Phú Thọ đông nghìn nghịt người, nhìn thoáng qua phần lớn là những gương mặt vẫn còn đang trong độ tuổi học sinh, vẻ háo hức mong chờ hiện rõ mồn một qua từng đôi mắt.

Trung đứng tựa lưng vào cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực im lặng quan sát cô em gái đang đứng lẫn vào nhóm bạn của mình với một vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Vốn anh đã có nghe Huy kể qua cả hai cùng là thành viên của một nhóm nhảy trong trường, nhưng anh không thể tưởng tượng được rằng Kiều Trinh lại là một trong các thành viên nhảy chính. Không những vậy, nhìn bộ dạng của cô bây giờ nếu như không phải lúc này chính anh hộ tống cô từ nhà đến nơi hẹn của nhóm, quả thực anh cũng không thể nhận ra cô chính là đứa em gái bé bỏng của anh.

Nhớ lại lúc chiều khi anh còn đang loay hoay trong phòng tắm thì Kiều Trinh đã đứng ở trước cửa phòng anh mà hét lớn thông báo rằng mình sẽ đi trước cùng Đoàn Huy. Nhưng đến khi anh chuẩn bị dắt xe ra khỏi nhà thì thấy Huy chở cô quay lại. Trước vẻ mặt ngạc nhiên của anh, cô chỉ cười lém lỉnh

__Em nghĩ không nên bỏ anh hai một mình!

Hức, cô đâu có biết là câu nói đó của cô đã khiến anh cảm động tới chừng nào. Nhưng mà, sau khi cảm động xong anh liền trợn tròn há hốc khi bắt đầu nhìn kỹ hình dáng của cô lúc này. Mái tóc dài cô đã vấn lên gọn dễ để dễ dàng trùm lên đầu bộ tóc trắng bạch kim, quần áo rộng thùng thình thành dây kim loại, thêm cái mũ lưới trai rộng vành đội lệch che mất đi nửa gương mặt...tất cả đều biến Trinh thành một người hoàn toàn khác, chẳng thể phân biệt nổi là gái hay trai(!)

Trước phản ứng của anh Trinh không những không ngạc nhiên mà còn phá lên cười thích thú, Huy đứng kế bên còn chêm vào chọc anh

__Anh là người thứ n 1 có phản ứng như vậy! Đáng yêu quá đi ~

* * *

Sàn thi đấu được thiết kế cao hơn so với chuẩn mực sân khấu thường, cao hơn tầm mắt khán giả một chút. Hai bên sàn đấu còn có hai màn hình chiếu thật lớn đủ để những khán giả dù ngồi ở xa nhất cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Ở hàng ghế thứ ba từ sân khấu đếm xuống, Lam đang rất háo hức chờ đợi người mà cô cần gặp. Phong ngồi kế bên nhìn em gái chỉ biết lắc đầu, lúc này thì anh đã hiểu vì sao cậu bạn trai của cô bé lại giận dữ như vậy.

Giữa sân khấu bất ngờ xuất hiện một anh chàng MC đi cùng với lời chào dí dỏm khiến nhiệt độ trong nhà thi đấu tăng cao. MC thông báo qua một lượt thứ tự thi đấu của từng nhóm, và trong đó, nhóm Adventure – là nhóm của Rei sẽ xuất hiện trong phần thi đấu thứ hai.

Chương trình được bắt đầu sau khi lời của MC kết thúc, tiếng nhạc dội âm âm từ những chiếc loa khổng lồ, tiếng gào thét, huyết sáo vang trời...không khí gần như sôi sục lên theo từng bước nhảy.

Tiếng nhạc dội mạnh khiến tim Phong đập nhanh hơn một chút, lâu rồi anh mới lại tham gia những chương trình như thế này. Ngày trước khi còn học ở Mỹ, cuối tuần bạn bè cũng thường kéo anh đến những sân khấu ngoài trời để xem biểu diễn, khi đó đa số là các nhóm nhảy đường phố, tự tổ chức thi đấu tranh tài với nhau. Anh không nghĩ là ở Việt Nam được tổ chức hẳn hoi thành một chương trình lớn.

Trận đấu đầu tiên kết thúc, không khí ngưng đọng lại đôi chút nhưng liền sau đó lại nóng lên hơn cả lúc ban đầu. Ngọc Lam bây giờ đã đứng hẳn dậy, bắt hai tay trước miệng làm loa liên tục hét lớn tên Adventure, các tiếng gọi nhanh chóng hòa vào nhau tạo nên một thanh điệu đồng nhất, nhịp nhàng.

Bất ngờ, Lam quay kéo tay Phong cùng đứng dậy, hớn hở chỉ tay lên sân khấu đồng thời cố gắng thét vào tai anh.

—Anh ba, Rei kìa. Người tóc trắng đứng kia là Rei!

Phong khẽ chau mày, nheo mắt nhìn về hướng Lam vừa chỉ. Thật không khó để nhận ra một người quá nổi bật với mái tóc trắng đứng xen lẫn giữa nhóm người tóc đen. Chỉ tiếc là chiếc nón rộng vành đã che mất một nửa gương mặt khiến Phong không thể nhìn rõ, tuy nhiên từ những đường nét cơ bản cũng đủ để anh cảm nhận Rei có một gương mặt không quá tệ.

Vì là người mà em gái đã giới thiệu. Lại là người có vẻ nổi bật nhất. Thế nên sự quan sát của Phong dành cho người đó cũng có thêm một phần nghiêm túc. Lúc Rei thực hiện một động tác xoay người với lực quay khá mạnh, chiếc nón trên đầu rơi xuống vừa hay lại để lộ gương mặt thanh tú được make kỹ càng khiến các fangirl lại một phen điên đảo.

Trong một thoáng Phong bỗng giật mình. Anh có cảm giác đã nhìn thấy gương mặt này ở đâu đó, chỉ là nhất thời lại không thể nhớ ra!

Với phần thi đấu quá xuất sắc của mình, nghiêm nhiên Adventure có thể giành lấy vị trí cao nhất. Đừng vội hiểu lầm, không phải vì Rei là nhân vật chính mà tác giả thiên vị cho Adventure đoạt giải đầu, mà sự thật là Adventure nhảy cực tốt, lại được số phiếu ủng hộ nhiều nhất từ phía khán giả nên giải nhất mà họ nhận được hoàn toàn là do khả năng và tài năng của họ. Tất nhiên, Rei cũng là một phần trong đó.

Chương trình đã kết thúc nhưng Lam chưa muốn về ngay, cô bé kéo tay Phong đi về phía sau sân khấu bởi Lam muốn trực tiếp nói với Rei lời chúc mừng.

Lúc đến nơi mới biết ở phía sau hậu trường còn náo nhiệt hơn cả phía bên ngoài, các fan nán lại rất nhiều, phần là muốn chụp ảnh, phần khác lại chúc mừng, tặng quà lưu niệm...không chỉ cho riêng Adventure mà còn có các nhóm khác đã tham gia thi đấu. Dù không thể trao giải cho tất cả nhưng chí ít mỗi nhóm vẫn có những thể mạnh riêng cùng với số lượng người ủng hộ nhất định.

Vừa vào được hậu đài Lam đã nhanh hóng nhận ra vị trí của Rei giữa biển người nhốn nháo, câu nói khi yêu một ai đó ánh mắt của ta sẽ luôn hướng về người ấy quả không sai. Nhìn bộ dạng của Lam, không ai có thể ngờ rằng đây là lần đầu tiên cô bé có cơ hội đến gần Rei. Trong những chương trình có Adventure

tham gia, sau khi biểu diễn xong họ thường rời đi rất nhanh, và những lần xuất hiện đều rất hào nhoáng cùng xa cách nên thường tạo cho người đối diện một cảm giác khó gần.

Phong thông thả bước phía sau em gái, lúc gần đến chỗ Adventure tụ tập ánh mắt anh nhanh chóng thoảng qua một người. Khựng lại vài giây, sau đó gọi lớn, giọng ngạc nhiên

__Trung!

Nghe tiếng gọi, Trung quay đầu nhìn lại. Chính anh cũng cảm thấy kì lạ khi có ai đó nhận ra anh ở chỗ như thế này, nhưng là, trong giọng nói có gì đó rất quen. Đến khi mắt anh nhìn thấy cậu bạn thân đang đứng nhìn mình trên trời, nếu so với anh không khác nhau bao nhiêu

__Sao mày lại ở đây?! – Trung hỏi ngay khi Phong bước lại gần anh

__Bé Lam nhờ tao làm tài xế thay cho bạn trai nó, còn mày, chẳng phải mày nói là đi coi ca nhạc sao?

__Ừ thì ca nhạc! – Trung nhún vai – Là chương trình này nè, vừa hay tao cũng là tài xế cho em gái.

Trung nói xong liền lộ ra một nụ cười hạnh phúc. Ông anh trai này thật là yêu em gái đến phát cuồng rồi mà.

__Em gái? – Phong có vẻ ngạc nhiên – Không phải cô bé đi cùng bạn sao?

__Ban đầu là vậy, nhưng sau đó nó đổi ý đi cùng với tao. Nó đang đứng kia kìa!

Trung giơ cánh tay chỉ về phía sau Phong, đúng ngay hướng Adventure đang đứng. Phong quay nhìn lại nhưng nhất thời lại không thể nhận ra Trinh. Anh khẽ cau mày

__Đâu? Sao tao không thấy?

Trung nhếch môi cười thích thú, anh nghĩ nên hù bạn một chút. Nghĩ vậy liền ghé sát tai Phong thì thầm

__Thấy người tóc bạch kim không?

Lại là tóc bạch kim. Phong không khỏi thắc mắc. Chẳng lẽ trong sáu năm anh đi du học ở Việt Nam đã bắt đầu thịnh lên màu tóc này? Hoặc là người nước ngoài có màu tóc này bắt đầu di dân về sống ở Việt Nam? Nhưng mà, em gái Trung đâu phải người nước ngoài thì tại sao lại có màu tóc đó. Màu bạch kim ư? Ban nãy anh cũng vừa nhìn thấy một người như vậy. Chẳng lẽ...

Đầu của Phong chợt nổi lên một cảm giác lùng bùng nhưng ánh mắt anh vẫn di chuyển về phía Trung đã chỉ, đích đến của ánh nhìn rơi đúng trên người có tên là Rei mà em gái anh đã hồ hởi khoe. Rei là con trai mà. Nhưng, hình như có chút gì đó không phải.

Gương mặt đó...

Đôi mắt Phong mở to, anh sững người trên trời. Không hiểu thế nào lại mở miệng kêu lên

__Kiều Trinh!

Âm vực hơi cao liền gây chú ý, gần như mọi hoạt động đều dừng lại và những ánh mắt đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người, bắt gặp một cảnh tượng vô cùng kì quái. Trung đứng khoanh hai tay trước ngực cười khoái trá còn Phong lại trong bộ dạng của người vừa nhìn thấy UFO.

Trinh bị tiếng gọi làm cho giật mình, cô ngước lên nhìn anh trai cau mày hỏi

__Có chuyện gì vậy, đại ca?

Nhưng không đợi cho Trung trả lời Huy đã lạnh lẽo khoác vai Trinh nhăn nhở

__Người thứ n 2(!)

Tất cả các thành viên của Adventure đồng loạt đưa mắt nhìn nhau rồi sau đó không nín nhịn được liền phá lên cười ha hả khiến ột người gương đến sượng trân.

__Tại sao lại nghĩ Rei là con trai chứ? – Dark Win một tay lau nước mắt một tay ôm bụng cười – Cậu ấy rất men sao?!

_Em...em...- Lam lúng túng – Em không nhìn ra Rei là con gái, vì...

Câu nói của Lam càng làm cho tiếng cười rộ lên lớn hơn khiến cô bé càng trở nên lúng túng, gương mặt vốn đã ửng hồng nay lại càng thêm đỏ ửng. Mà thực ra chính Trinh cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Đầu tiên là ông anh hay làm quá cứ đứng ngẩn ngơ như trẻ thiếu năng khi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Trinh, kể đến bạn thân của ông anh cũng phản ứng không hề thua kém, rồi bây giờ thì nghiêm nhiên biến thành con trai. Trinh suy nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao lại có sự lằm lẩn kỳ quái như vậy. Vì lớp hóa trang đậm khiến mọi người nhất thời không nhìn rõ? Hay vì cô thật sự men như lời của Dark Win?

Đợi cho tiếng cười giảm bớt đi âm lượng, Trinh mới nhìn lại Lam, lúc này trông cô bé thật đáng thương cứ luôn miệng nói câu xin lỗi. Lại nhớ tới việc bạn trai cô bé giận dỗi cũng là vì mình, Trinh không thể tin được cô lại có một fangirl đáng yêu như vậy.

_Chỉ là nhìn nhầm thôi mà, với lại tôi cũng không cố ý giấu việc mình là con gái nên bạn cũng không cần áy náy vậy đâu. Nếu cần, tôi có thể gặp bạn trai của bạn để giải hòa cho hai người.

_Á! – Lam vội vã xua tay – Không cần đâu. Để em tự nói với cậu ấy.

Trinh nghe thấy vậy thì nhún vai với ý sao cũng được sau đó quay về với nhóm, nói

_Trễ rồi, chúng ta về thôi. Liên hoan để hôm khác nhé.

_Nhất trí, anh...Rei!

Cả nhóm không hẹn mà cùng đồng thanh hô toáng lên trêu chọc. Trinh không nói, cô lừ mắt nhìn một lượt hết thấy, khóe môi khẽ nhếch lên lộ vẻ nham hiểm tột cùng. Không biết rồi đây mấy người này sẽ bị trừng trị như thế nào. Thật là lo quá đi.

End chap 2

3. Chương 3 : Người Nguy Hiểm

Trường trung học P, giờ ra chơi

Lam từ hành lang lầu hai nhìn xuống sân trường nhanh chóng nhận ra ngay dáng người quen thuộc. Là Tuấn, bạn trai của cô, đang cho hai tay vào túi quần lững thững bước về hướng căn tin trường.

Không kịp suy nghĩ, Lam vụt chạy ngay xuống, bắt kịp Tuấn ở trước cửa căn tin khi cậu đã mua xong phần ăn sáng và quay trở ra. Vừa trông thấy Lam, nét mặt tươi cười của cậu nhanh chóng tối sầm lại, thẳng một hướng khác nhanh chóng bước đi.

Cậu vẫn còn rất giận!

_Tuấn! – Lam gọi lớn

Nhưng cậu vờ như không nghe thấy vẫn tiếp tục bước đi. Thấy vậy, Lam liền đi nhanh vượt lên phía trước bất thành lình chắn ngang lối đi của cậu, chống nạnh hung hăng

_Nói chuyện chút đi!

Tuấn ngó người nhìn Lam. Ý này là ý gì? Chẳng phải cô là người có lỗi sao? Vậy mà bây giờ còn làm ra vẻ giận dữ, thái độ không có chút thành ý nào như vậy.

Cậu hừ giọng lại định né sang một bên đi tiếp liền bị Lam túm lấy cổ áo lôi đi trước sự chứng kiến của tất cả thầy học sinh có mặt. Phản ứng đầu tiên của mọi người là ngẩn ra, tiếp theo sau đó là những lời xì xào bàn tán.

Tuấn để mặc cho Lam kéo mình đến góc khuất phía cuối hành lang khu C mới bắt đầu phản kháng. Cậu mạnh mẽ tháo tay cô ra khỏi cổ áo mình, vuốt vuốt lại cho phẳng mặt quay sang hướng khác, giọng lạnh lùng

_Có chuyện gì nói nhanh đi!

Lam cũng không vừa, cô đi tới trước mặt Tuấn, ép buộc cậu phải nhìn thẳng vào mình, hai tay chống nạnh phùng má nói

_Làm gì mà giận dai quá vậy?

Làm gì mà giận dai quá vậy. Tuấn trong bụng lăm bằm rửa. Cô thật không biết vì sao cậu tức giận ư? Chẳng phải là vì cô suốt ngày cứ nhắc đến thằng nhóc Rei nào đó, lại còn khen hấn ta tài giỏi, đẹp trai, nhảy hay.... Thử đặt trường hợp bạn gái của bạn suốt ngày ca ngợi một tên con trai khác trước mặt mình, bạn có tức giận đến phát điên không?

Thấy Tuấn vẫn làm mặt lạnh không thêm trả lời, Lam đứng thẳng người, hít một hơi thật sâu, sau đó giơ hai tay vỗ thật mạnh vào mặt Tuấn giữ mặt cậu đối diện với chính mình, trừng mắt nói

_Người ta biết người ta có lỗi, nhưng Tuấn cũng không nhất thiết phải ghen tỵ với con gái chứ!

Hai cái vỗ của Lam mang theo lực rất mạnh, giống như là muốn trừng phạt Tuấn vì cái tội dám lơ cô khiến cậu có thể cảm giác được hai má mình đang nóng dần lên, ran rát.

_Con gái? – Tuấn lơ ngơ hỏi – Là sao?

Lam nhìn bạn trai nhếch mép cười

_Rei là con gái. Con gái! Nghe rõ chưa, đồ ngốc!

Rei là con gái. Cậu không nghe nhầm chứ. Đã có lần cậu nhìn thấy Rei trên sân khấu, đó là lần đầu tiên Tuấn biết được đối thủ của mình trong lòng Lam rốt cuộc là kẻ như thế nào, và cậu cũng có một chút tán thưởng dành cho Rei. Nhưng, Rei là con gái? Con gái cũng có thể đỉnh như vậy sao? Đúng là đang trên người mà.

Nhìn thấy phản ứng của Tuấn, Lam không quá ngạc nhiên bởi chính cô cũng đã ngạc nhiên y như vậy khi phát hiện ra Rei là con gái, lại còn là bạn của anh trai. Có vẻ như đã nói xong những điều cần nói, Lam lấy tay ra khỏi hai má của Tuấn, thấy rõ trên đó còn hằn đỏ vết ngón tay. Cô mỉm cười nhón chân hôn phớt qua một cái

_Đền cho nè!

Sau đó quay người bỏ đi. Tiếng chuông reo vào học đã vang lên từ cái loa trên góc tường, thúc giục không thôi!

Trình mở tủ lạnh tìm chai nước lọc nhưng chỉ nhìn thấy một khoang tủ hoàn toàn trống trơn. Sự nhớ hôm qua lúc uống hết nước cô đã gom toàn bộ chai rỗng xuống dưới nhà nhưng chưa kịp rót đầy để mang vào tủ lạnh. Vượt vai một cách mệt mỏi, cô chán nản mở cửa phòng bước ra.

Trình thật sự rất ghét chuyện phải ra khỏi phòng vào buổi tối, vậy nên phòng của cô mới giống như phòng trọ thế này, muốn uống nước có nước, thêm ăn vặt có đồ ăn vặt, vệ sinh cá nhân cũng có sẵn toilet ở trong phòng. Nói chung là, không cần bước ra khỏi phòng cũng không sợ chết(!).

Nhưng mà, cũng sẽ có những lúc lương thực cạn kiệt như lúc này, và cách tốt nhất là phải xuống dưới nhà để lấy thêm. Cô chỉ tự trách mình đăng trí, nếu không buổi chiều lúc đi học về đã tiện tay lấy luôn rồi.

Chân vừa chạm đến bậc thang tầng một Trình đã nghe từ dưới bếp vọng lên tiếng cười đùa sôi nổi, lúc xuống tới nơi thì thấy trên mặt bàn toàn những lon bia ướp lạnh, hai ông anh mỗi người cầm trên tay một lon đang cụng nhau chan chất.

Liếc thấy em gái, Trung nhe răng cười hì hì nói giọng của người đã chéch choáng men say

_Hiếm khi thấy em ra khỏi phòng giờ này nha, bé con!

_Nước trên phòng em hết rồi! – Trinh vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy ra một chai nước suối giữa cổ uống liền một hơi, xong lấy tay chùi mép nhìn hai ông anh tò mò

_Còn hai anh, sao hôm nay lại có hứng vậy?

_Uống mừng anh Phong chính thức lên nhậm chức giám đốc! – Trung tiếp tục cười giơ lon bia về phía bạn, nháy mắt – Phải không?!

_Chẳng phải buổi trưa anh gọi điện nói tiệc được tổ chức ở nhà hàng sao? – Trinh thắc mắc

_Xong rồi, bây giờ là tăng hai. – Trung tiếp tục cười, giải thích

Trinh khẽ nhún vai ra vẻ đã hiểu, dù sao ba mẹ cô cũng không thường xuyên có nhà, cô lại luôn nhốt mình ở trong phòng nên một mình anh trai trong căn nhà rộng lớn kể cũng tội, có thâm bạn thân chung vui thế này thật ra cũng không ảnh hưởng gì.

Cô đi về phía bàn bếp, ôm lấy vô số chai nước đã được đổ đầy, lúc chuẩn bị trở lên phòng bị Phong gọi lại, anh đẩy một lon bia đã khui nắp về phía cô, nháy mắt

_Nếu không bạn gì thì ngồi chơi với bọn anh!

_Thôi! – Trung vội vã với tay kéo lon bia về phía mình – Đừng đưa cho nó.

_Tại sao? – Phong ngạc nhiên

_Con bé này khi say sẽ rất đáng sợ. Còn nhớ lần trước nó với Đoàn Huy ăn mừng gì đó uống đến say bí tỉ, báo hại tao một phen hoảng hồn!

Trinh đưa mắt liếc anh trai một cái thiệt bén, cô hừ lạnh về không phục. Có ai đời anh trai mà lại đi nói xấu em gái trước mặt người khác như anh của cô không chứ.

Cô bước đến bàn ăn, đặt tất cả số nước đang ôm trong ngực xuống mặt bàn đoạn kéo ghế ngồi cạnh Trung, vươn tay giật lại lon bia một cách thô bạo, nhìn anh trai khiêu khích

_Anh đã nói vậy thì em sẽ uống cho anh biết mặt! – xong lại quay nhìn Phong, cười duyên dáng – Chúc mừng anh Phong trở thành giám đốc!

Cô nói xong liền giơ lon bia ra trước mặt chạm nhẹ vào lon bia Phong đang cầm trên tay, sau đó tiếp tục chạm vào lon của anh trai rồi giữa cổ uống. Trung thấy em gái thoải mái như vậy thì vô cùng sáng khoái, bấy lâu nay cô cứ thờ ơ với anh báo hại anh buồn biết bao nhiêu, nhưng hôm nay anh thực sự rất vui, càng uống càng hăng, đến nỗi bỏ quên luôn cậu bạn thân đang dần đổi vai trò từ nhân vật chính trở thành khán giả.

Phong nhìn hai người trước mặt chỉ biết cười. Lại nói, anh vẫn còn đang ngơ ngẩn vì nụ cười của Trinh. Đó là nụ cười đầu tiên cô dành cho anh kể từ khi anh về nước đến nay. Vì công việc nên anh rất thường xuyên xuất hiện ở nhà cô, thế nhưng cô lại không đáng yêu như hồi còn bé, không thường xuyên quần lầy anh cùng anh trai để đòi các anh làm ngựa, trái lại còn rất thờ ơ, lãnh đạm.

Bây giờ nhìn hai anh em họ thế này, quả thật có chút cảm giác giống ngày xưa, Trinh vẫn là cô em gái lúc nào cũng quần lầy anh mình làm nũng.

* * *

Chẳng mấy chốc chiến trường nhanh chóng hiện ra, vô số các vỏ lon bị bóp méo nằm lăn lóc đầy trên mặt bàn, còn Trinh đã gục xuống tên cánh tay mê man ngủ.

Phải công nhận là Trung uống rất giỏi, bằng chứng là trước khi Trinh nhập cuộc anh đã uống khá nhiều, vậy mà đến cuối cuộc chiến anh vẫn còn trụ được.

Anh lấy tay chống mặt bàn đứng dậy, một mặt giữ lấy em gái, mặt khác nhìn Phong nhờ vả

_Tao bế nó về phòng, chỗ này mày lo nhé!

Mặc dù Trung vẫn có thể đứng nhưng không ai dám nói rằng anh còn đủ tỉnh táo hay không. Vì vậy mà khi đầu Trinh vừa áp vào ngực anh, sức nặng đó khiến anh suýt ngã.

Phong tuy cùng uống với bọn họ nhưng lại không đến nỗi say như vậy, anh đã đoán biết tình hình nên nhanh tay nắm lấy vai Trung giữ lại, sau đó đứng dậy rời khỏi ghế đi vòng ra phía sau lưng Trinh, kéo cô từ trong ngực Trung về phía mình, một tay vẫn giữ lấy Trung để anh khỏi ngã, đoạn nhẹ nhàng nói

_Đứng còn không vững mà đòi ẵm ai. Để tao đưa mày về phòng rồi dọn chỗ này sau.

Trung nghe thấy vậy liền cười cười khoác tay bảo rằng mình có thể tự đi được liền nhanh chóng nhìn hướng cầu thang đi tới.

Đặt Trinh nằm lại xuống bàn, Phong đi theo sau Trung ý như muốn canh chừng không để anh té ngã. Bước được vài bậc thang, Trung vịn tường ngoái đầu nhìn bạn qua cặp mắt buồn ngủ một lần nữa dạn dỏ

_Cẩn thận nhé, con bé khi say sẽ rất đáng sợ đó!

Trung nói xong thì loạng choạng đi tiếp, anh phải vịn hẳn hai tay vào tường lần mò từng bậc thang để bước lên cho khỏi ngã. Nhìn theo dáng bạn, Phong mỉm cười lắc đầu.

Phong vẫn đứng nhìn cho đến khi dáng Trung khuất hẳn trên cầu thang mới yên tâm trở lại với Trinh vẫn còn đang gục đầu trên bàn ăn nhà bếp. Anh bước tới gần, tay vịn lấy vai cô khẽ lay, hy vọng cô còn tỉnh táo

_Em đi được không, anh dìu em về phòng!

Trinh hơi cự mình vì bị làm phiền, cánh tay cũng vô thức vung lên quơ loạn xạ. Thấy vậy, Phong liền giữ lấy cùng cúi xuống, thật cẩn thận nâng lấy đầu và đỡ cơ thể cô đứng dậy. Có ai ngờ khi gương mặt anh vừa áp lại gần một chút Trinh liền xoay người ôm chầm lấy anh, hai tay quàng tay qua cổ rồi còn hôn lên má anh một cái. Cô mắt nhắm mắt mở, lè nhè hỏi.

_Anh hai à, anh có biết là em rất yêu anh không?

Phong sững lại vài giây sau đó phì cười. Cô nói mình rất yêu anh trai nhưng lúc nào cũng tỏ ra xa cách khiến Trung mấy phen khổ sở như vậy, quả thật cũng làm Phong tò mò. Không nhịn được, anh bèn lên tiếng hỏi

_Nói yêu anh nhất vậy tại sao cứ chống đối với anh?

_Chỉ là muốn trừng phạt anh một chút thôi mà! – Trinh nghiêng ngả ngấn đầu nhìn anh cười ngu ngơ

_Trừng phạt anh? – Phong ngạc nhiên

_Ai bảo anh lúc nào cũng cấm mũi vô công việc. Ba má lại thường xuyên vắng nhà, không có ai thèm ngó ngang tới em hết. Đi học cũng một mình, về nhà cũng một mình...

_Vậy nên em mới thờ ơ với anh? Là muốn cho anh biết ở một mình buồn chán như thế nào sao?! – Phong nói tiếp theo câu nói của cô

_Ừ! Chính là như vậy đó. – Trinh lại cười ngu – Haha...bây giờ anh hai đã biết thế nào là khổ chưa!

_Rồi! Anh biết rồi!

Phong phì cười lắc đầu. Xong liền gỡ một tay Trinh ra khỏi cổ mình, tay còn lại vịn ngang eo cô dìu đi. Nhưng cơ thể của Trinh dường như không có lực, cứ xụi lơ vất vưởng khiến anh cảm thấy rất khó khăn.

Khoảng cách từ phòng bếp đến chân cầu thang không xa lắm nhưng lại khiến anh thở phì phò do phải trụ lực quá nhiều. Dừng lại một chút, anh quyết định sẽ bế cô lên phòng, như vậy vừa dễ dàng lại tiết kiệm nhiều sức lực.

Lam, em gái anh thỉnh thoảng cũng hay ngủ bữa ở phòng khách khiến anh không ít lần phải bế về phòng, cũng giống như lúc này khi anh bế Trinh trên tay vậy. Nhưng là, lần này có một chút gì đó không giống.

Lúc này, trong cơn say khi Trinh tưởng anh là Trung, cô đã rất tự nhiên quàng hai tay qua cổ anh, còn có hôn anh một cái lên má nữa. Lúc đó người anh như bị điện giật, có cảm giác tê tê. Còn bây giờ, Trinh đang nằm yên trong lòng anh, gương mặt của cô áp ngực anh đều đều hít thở khiến cho tim anh có một chút không yên.

Trình rất nhẹ, có khi còn nhẹ hơn Lam. Anh hoàn toàn không thể nghĩ được vì sao một cơ thể mảnh khảnh như vậy lại có thể nhảy nhót hàng giờ liền không mệt mỏi. Ví như ở giải thi đấu hip-hop hôm nọ, lúc chưa biết Rei là Trình, tận mắt chứng kiến Rei thi triển những bước nhảy vô cùng điêu luyện và bài bản, anh đã nghĩ cậu ta hẳn là có một cơ thể cường tráng lắm. Có ai ngờ đó lại là một cô gái nhỏ bé nhẹ tênh như thế này.

Đặt Trình nằm xuống giường nhưng tay Phong vẫn còn đỡ lấy đầu cô, anh chồm người qua vươn cánh tay còn lại lấy chiếc gối, vô tình gương mặt lại áp sát vào mặt Trình, thật gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của cô đang phả vào mặt.

Một cái gì đó như luồng điện bất ngờ xẹt qua khiến Phong rùng mình. Anh ngấn đầu, hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh, sau đó mới tiếp tục kê đầu Trình nằm ngay ngắn trên gối. Trong cơn buồn ngủ mê man, Trình lại vô thức vươn dài cánh tay vòng qua đầu anh bất ngờ kéo xuống, phớt nhẹ hôn lên môi anh, mỉm cười

_Ngủ ngon, anh hai!

Cơ thể Phong đột nhiên đông cứng lại. Bây giờ thì anh đã hiểu cô gái này rốt cuộc là nguy hiểm ở điểm nào. Dù là trong lúc tỉnh hay mê cô cũng rất biết cách hành hạ người khác. Sẵn có chút men rượu trong người, trong khoảnh khắc không thể kiềm chế được Phong không khách khí mà hôn lên làn môi đang mỉm cười với anh đầy mê hoặc, anh muốn đòi lại nụ hôn cô đã cướp của anh(=.=).

Ban đầu cũng chỉ là phớt qua, nhưng khi chạm vào rồi lại không muốn rời ra. Không phải anh chưa từng hôn qua bạn gái, nhưng hôn em gái của bạn thì chưa bao giờ...

_Nóng quá!

Trình bất ngờ kêu lên làm Phong bừng tỉnh. Anh vội vàng ngồi bật dậy, hít thở thật sâu, vừa là để trấn tĩnh mình, vừa là quan sát phản ứng của Trình. Thật là không tốt nên như Trình tỉnh lại trong lúc này, cái gọi là quân tử so với anh vẫn còn cao hơn một chút, song, anh cũng không phải loại tiểu nhân mặt dày đến mức không thể xem như không có gì.

Nhưng mà, quan sát một lúc lâu cũng không thấy Trình tỉnh lại, cô chỉ trở mình quay vào trong ôm lấy chiếc gối ôm, miệng lầm bầm mê ngủ

_Mở máy lạnh cho em đi!

Thêm một khắc nữa trôi qua, kết luận rằng Trình vẫn còn đang say ngủ Phong liền đứng dậy rời khỏi giường tìm remote điều chỉnh nhiệt độ trong phòng vừa đủ rồi mới đóng cửa đi ra.

Phong quay về phòng dành cho khách nhưng hiện tại là phòng của anh. Có một chút ngẩn ngơ.

Anh vừa làm gì? Anh là hôn em gái của bạn mình sao? Bình thường anh vốn rất biết cách kiềm chế bản thân nhưng sao hôm nay lại có thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy? Vì rượu? Hay vì sự quyến rũ của Trình?

Phong nhắm mắt lắc đầu. Anh muốn tắm vì anh cảm nhận được thân nhiệt của mình đang tăng cao...

* * *

Sáng sớm hôm sau, Trình quần áo chỉnh tề từ lầu hai đi xuống đã thấy hai ông anh đang ở cùng nhau trong bếp. Phong ngồi ở bàn ăn một tay cầm tờ báo kinh tế, tay còn lại cầm tách café. Trung mặc tạp dề, hai tay liên tục bận rộn với món trứng ốp la buổi sáng.

Trung vừa đập xong quả trứng vào chảo nóng ngẩng lên trông thấy em gái thì hỏi luôn

_Chủ nhật mà đi đâu sớm vậy, bé con?

_Em hẹn với Đoàn Huy có việc!

Trình thần nhiên đáp đoạn bước đến gần tủ lạnh, mở ra lấy ỉnh một chai nước lọc, vặn nắp, nhìn anh hỏi

_Anh hai, tối qua là anh đưa em lên phòng sao?

Phụt...t..t...

Phong bị câu hỏi của Trinh làm cho sắc ho khù khụ. Vội đặt ly café xuống bàn anh vội tay cầm hộp khăn giấy gần đó lau đi vết nước vừa bắn ra, cố giữ vẻ bình tĩnh theo dõi diễn biến. Cô bé chính là đang muốn hỏi chuyện tối qua sao?

Trinh lại làm như không để ý, cô ngửa cổ tu chai nước một hơi dài hết nửa, xong lấy tay quệt mép, đóng nắp, đặt lên bàn.

Trung dù đang bận rộn với chảo dầu nóng hổi nhưng vẫn tranh thủ thời gian quay nhìn em gái một cái xong lại quay về với công việc của mình

__Tất nhiên! Em say tới mức không đi nổi nên anh phải bế em lên phòng. Nhưng mà, em gái à... – Trung xúc quả trứng đã chín vào trong đĩa, tắt bếp và đi đến bên bàn đặt xuống – ...Em nên ăn uống nhiều một chút, anh thấy em nhẹ đi nhiều rồi đó!

Phong tròn mắt nhìn hai người trước mặt đối thoại, gần như không còn tin vào tai mình nữa. Bạn của anh đúng là đang trả lời câu hỏi của cô em gái về chuyện tối qua, nhưng mà rõ ràng sự việc đầu diễn ra như vậy. Phong cảm thấy khó hiểu khi Trung trả lời rất trơn tru giống như chính anh thật sự đã bế Trinh về phòng. Phong đâu biết rằng bạn của anh cũng say đến không nhớ được gì, tất cả những điều Trung vừa nói chỉ là ký ức của anh từ lâu lắm rồi.

__Em còn phải nhảy, cơ thể nhẹ thì em mới break* được chứ. – Trinh trả lời – Nhưng mà, anh tập gym lại rồi à?

__Sao? – Trung ngạc nhiên

__Tối qua lúc ôm anh, em thấy cơ thể anh nở nang hơn lúc trước, cơ ngực cũng săn chắc hơn. Chẳng phải tác dụng của gym thì là gì?

Trung còn đang định nói gì đó thì chuông cửa vang lên, Trinh nhanh chóng xốc lại ba lô, thấy vậy Trung liền hỏi

__Không ăn sáng sao?

__Em không đói!

Cô nói xong thì nhanh chân bước ra ngoài. Ban đầu là nghe tiếng mở cổng, tiếp theo sau đó là tiếng Huy vọng chào tạm biệt và cuối cùng là tiếng máy xe mỗi lúc một xa dần.

Em gái đi rồi nhưng Trung vẫn còn trong bộ dạng ngẩn ngơ, anh hết nhìn tay chân mình lại sờ sờ lên khắp cơ thể với một vẻ khó hiểu. Phong lấy làm lạ hỏi

__Mày đang làm gì?

__Mày nhìn tao giống người đi tập gym sao?! – Trung giương mắt nhìn bạn

Câu hỏi của Trung khiến Phong bật cười, lại nhớ tới những gì Trinh nói ban nãy, cô chẳng phải là đang khen anh? Trong phút chốc không tự chủ được anh cười to thành tiếng, trong âm điệu có phần đắc ý. Một lúc sau mới chậm rãi lắc đầu

__Anh em nhà mày đều nguy hiểm như nhau!

—

Chú thích: (*) là các động tác breakdance, người nhảy sẽ dùng tay (hoặc đầu) để nâng cơ thể lên không trung tạo thành nhiều hình dạng khác nhau. Do mức độ khó và nguy hiểm, đòi hỏi dancer phải có lực tay rất khỏe, gan to(=.=). Với nữ, yêu cầu cơ thể phải gọn nhẹ và linh hoạt

4. Chương 4 : Ở Trọ

Phong mệt mỏi ngâm mình trong bồn tắm nhắm nghiền mắt cảm nhận sự dễ chịu của làn nước ấm đang mơn man da thịt. Anh chính thức tiếp quản công ty đã được một tuần, hồ sơ công việc cứ chất chồng như núi khiến anh có cảm tưởng rằng mấy năm gần đây papa của anh hoàn toàn không làm việc mà chỉ đợi anh về rồi giao lại toàn bộ cho anh.

Phong khẽ thở ra thầm than cho số phận của mình. Thân làm con thứ như anh đáng lẽ ra phải được tự do mới đúng, công việc sẽ chuyển giao cho con trưởng. Nhưng là, anh trai của anh, một người chỉ biết đến hội họa ngay từ khi tốt nghiệp trung học đã vác ba lô rời khỏi nhà, nói là đi ngao du sơn thủy gì gì đó nhân tiện tìm thêm cảm hứng sáng tác. Báo hại anh lúc đó tuy vẫn còn là học sinh cấp hai nhưng đã bị chỉ đích danh trở thành người thừa kế.

Song, tình hình cũng không đến nỗi bi đát như vậy, chí ít anh vẫn còn có một người bạn rất tốt, luôn sẵn sàng hỗ trợ những khi anh cần.

Phong bất chợt nhớ lại buổi tối lúc ở nhà Trung, nhớ lại nụ hôn vụng trộm của mình trong cơn say rượu, anh khẽ đưa tay lên miết miết cánh môi, khóe miệng nhếch lên để lộ một nụ cười.

Anh nhớ Trinh!

Cảm giác này gọi là gì nhỉ?

Hiện tại anh đã 27 tuổi, cùng tuổi với Minh Trung, bạn thân của anh. Còn cô mới chỉ 19, nói cách khác không phải anh cũng chính là anh trai cô sao. Làm anh trai sao lại có thể có lại cảm giác nhớ nhung như nhớ người yêu thế này. Huống hồ, lúc anh đi du học, cô bắt đầu cũng chỉ mới 13 tuổi, vẫn là một cô bé con lóc chóc, không nghĩ đến sáu năm sau cô đã trở thành thiếu nữ đáng yêu như vậy. Tuy tính cách có thay đổi một chút, nhưng chẳng phải là anh cũng đã biết bí mật rồi. Cô chỉ là muốn trừng phạt anh trai nên mới tỏ thái độ, nhưng thực tâm vẫn rất yêu quý, thích làm nũng anh mình.

Có thể không? Phong tự hỏi. Nếu như anh thật sự yêu thích Trinh, muốn cô trở thành bạn gái của anh, liệu có gì quá đáng không? Cô cũng giống như em gái, nhưng với anh đâu có quan hệ huyết thống gì, bắt quá thì là em ruột của bạn thân thôi mà.

Càng nghĩ Phong càng cảm thấy buồn cười. Anh là vì cái gì mà lại có ý định như vậy? Muốn Trinh trở thành bạn gái của anh. Anh bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn? Hay là vì cá tính ngang ngược của cô?

Đột nhiên anh muốn thử, muốn biết chính xác điều gì đã khiến anh thành ra như vậy.

Khóe môi anh một lần nữa lại nhếch lên, lần này có phần rõ ràng hơn ban nãy. Trong đầu anh vừa nảy ra một ý định rất hay ho.

* * *

Trinh một chân còn chưa bước qua hết bậc thềm nhà đã bị ông anh kéo đến ghế sofa ẩn xuống, đối diện với cô là Phong đã ngồi sẵn từ bao giờ. Ngược mắt nhìn anh trai lộ ý không hiểu, Trinh cau mày

_Có chuyện gì?

Trung mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Phong, nhìn em gái một hồi lâu rồi mới trịnh trọng nói

_Em biết là bạn anh mới về nước?

_Biết! – Trinh thờ ơ đáp

_Cũng vừa mới nhậm chức giám đốc công ty bất động sản?

_Rồi sao? – Trinh bắt đầu sốt ruột, cô ngả người hẳn ra sau ghế, khoanh tay trước ngực nhìn anh chờ đợi

_Bạn anh sống ở nước ngoài cũng lâu rồi nên tình hình trong nước hoàn toàn không nắm bắt kịp, vì vậy anh muốn giúp đỡ một chút...

_Nói vấn đề chính đi! – Trinh lạnh lùng cắt ngang lời Trung

Về phần Trung, anh thật sự rất khoái trá trước phản ứng của cô em gái, anh biết rất rõ cho dù mình có đưa thêm vài người bạn nữa về ở cùng thì cô cũng không phản đối, chỉ là anh không thích cái cách thờ ơ đứng đưng mà cô vẫn dùng để đối xử với anh nên muốn trêu chọc cô một chút. Dù có bị ghét bỏ hay giận dữ, chỉ cần cô quan tâm đến anh thì anh đã hạnh phúc lắm rồi.

Im lặng một lúc lâu đợi cho Trinh thật sự sốt ruột, Tung mới chậm chạp nói

__Bạn anh sẽ ở nhà ta một thời gian, em không sao chứ?

Trinh thở hắt ra nhìn anh trai chán nản. Chuyện chỉ có vậy mà anh lại làm quá, nói vòng vo một hồi mới chịu vào nội dung. Chẳng qua cũng chỉ là một người khách thôi mà, lại còn là bạn thân của anh trai, nhà cô cũng có một phòng dành cho khách, ba mẹ cũng không thường xuyên có nhà....nói chung là, không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng.

Trinh khẽ chớp mắt, sau đó lãnh đạm lướt nhìn hai người trước mặt, lạnh lùng đưa ra ý kiến

__Chỉ cần không tùy tiện vào phòng em thì sao cũng được!

Câu nói của cô khiến cho hai ông anh trong một chốc cứng đờ người. Nói vậy là có ý gì? Lỡ như có ai đó nghe được không khéo ý tốt lẫn ý xấu đều bị người ta liên tưởng tới. Thế nhưng Trinh không có vẻ gì là để ý đến thái độ của hai ông anh, thản nhiên kết thúc cuộc họp

__Em về phòng, không có việc quan trọng đừng gọi em!

Trinh nói xong thì thẳng bước lên lầu bỏ lại hai ông anh vẫn còn ngờ nghệch nơi phòng khách.

* * *

Anh chính thức trở thành khách ở trọ trong nhà cô, nói thế nào thì bước thứ nhất của kế hoạch cũng đã thành công. Nhưng hình như anh đã quên mất một khả năng có thể xảy ra. Kiểu Trinh có bạn trai!

Đứng trên ban công tầng hai nhìn xuống đường, tận mắt nhìn thấy chàng trai đó đưa Trinh về nhà, lại còn tình tứ hôn cô tạm biệt trong lòng anh có một chút khó chịu.

Gương mặt của cậu ta, anh không nhìn rõ, chỉ biết cậu ta cao hơn Trinh một cái đầu, dáng dấp cũng tầm tầm Đoàn Huy. Nhưng cho dù có đẹp như Đoàn Huy thì so với anh vẫn còn kém hơn một chút(!)

Một cánh tay bất ngờ vỗ vào vai Phong từ phía sau, tiếp theo là giọng nói của một người quen thuộc

__Làm gì mà bần thần vậy?

Phong không trả lời, mắt của anh vẫn còn đang dõi theo hình ảnh ở phía dưới. Thấy vậy, Trung cũng nghiêng đầu nhìn xuống lập tức bị cảnh tượng đang diễn ra làm cho tức giận. Tay anh siết chặt lan can, găm nhẹ

__Thằng nhóc đó, dám hôn em gái của ông!

Phản ứng của Trung tạm thời vẫn chưa ảnh hưởng gì đến hai người ở phía dưới, nhưng trước mắt đã tác động đến Phong. Trong suy nghĩ của anh lúc này, chương ngại vật cần phải vượt qua đầu tiên không phải là ai khác mà chính là thằng bạn thân chí cốt của anh.

Dark Win trộm liếc mắt về phía ban công tầng hai nhận thấy vẻ tức giận của Trung thì mỉm cười đắc chí

__Jiro nói không sai, trêu chọc anh trai của Rei cũng là một thú vui!

Trinh nheo mắt nhìn bạn, đưa ngón tay cái lên chùi chùi khóe miệng, nơi mà Dark Win vừa đặt vào đấy một nụ hôn

__Là thằng nhóc ấy nói với cậu như vậy à?

__Trong một lúc hứng khởi! – Dark Win cười đáp – Nhưng, người đứng bên cạnh anh trai cậu là ai vậy?

Trinh không quay đầu lại vẫn có thể đoán biết được người Dark Win nhắc đến là người nào.

__Bạn thân của ông anh, vì công việc nên tạm thời ở đây một thời gian!

Dark Win nghe vậy liền cười, một mặt cậu vẫn trộm quan sát hai con người phía bên trên, mặt khác khoác vai Trinh kéo lại gần, kề tai cô nói nhỏ

_Được ở cùng nhà với hai anh chàng đẹp trai, Rei là sướng nhất rồi nhá! Khi nào giới thiệu cho tớ làm quen đi.

_Cậu đi cùng Jiro riết rồi bị lây bệnh của cậu ta sao? – Trinh hừ giọng hỏi

_Đâu có! Chỉ là hiếu kỳ chút thôi.

_Hiếu kỳ chuyện gì?

_Thì... – Dark Win lắp lửng – Rei tới bây giờ cũng chưa có bạn trai nên rất muốn biết người may mắn nào đó đã được ngủ trong trái tim Rei sáu năm dài...hahaha

Dark Win nói xong vội nhảy phốc lên xe rồi ga phóng đi, bỏ lại Trinh đứng đó với cơn giận dữ. Cô nghiến răng, siết chặt nắm tay gầm nhẹ

_Đoàn Huy chết tiệt. Để rồi coi tớ sẽ xử cậu như thế nào!

Hai khán giả trên ban công chứng kiến hết toàn bộ sự việc. Trung không chỉ tức giận một lần mà là rất nhiều lần. Lúc anh nhìn thấy thằng nhóc kia một lần nữa hôn lên má Trinh (người ta thì thào vào lỗ tai mà=.=) thì anh đã quyết định chạy xuống dưới nhà để xem xem thằng nhóc ấy rốt cuộc là ai mà to gan đến vậy.

Nhưng khi anh vừa ra đến cổng cũng là lúc Dark Win lên xe phóng đi, chỉ kịp nghe thấy em gái lầm bầm rửa Đoàn Huy trong miệng.

_Thằng đó là ai? – Trung nhìn cô, lên tiếng hỏi

_Là bạn em! – Trinh thản nhiên đáp, bước qua anh trai đi vào nhà

_Bạn trai? – Trung cũng xoay người bước theo sau

_Uh! Bạn trai! – Trinh nhún vai đáp

Cho xin đi. Nếu không phải là bạn trai chẳng lẽ là bạn gái sao? Dù cho Dark Win có hơi bất bình thường một chút, xinh đẹp hơn người khác một chút thì cậu ta cũng chính xác 100% là con trai thuần chủng mà.

Trinh cởi bỏ ba lô đặt trên sofa, chậm rãi đi vào nhà bếp mở tủ lạnh lấy ra chai nước. Trung cũng ngồi vào ghế nhưng anh vẫn không ngừng hỏi

_Là bạn trai sao em chưa bao giờ mang về giới thiệu với anh?

_Chưa cần thiết! – Trinh đáp cụt ngắn

_Hai đứa đã đến mức hôn nhau trước cổng nhà rồi mà vẫn còn nói là chưa cần thiết sao? – Trung đột nhiên tức giận hỏi – Vậy phải đến mức nào thì em mới cho là cần thiết?

Nghe khẩu khí của Trung, Trinh có thể nhận thức rằng anh hiện đang giận dữ. Nhưng có phải là thái quá lắm không? Trước đây, khi cô thật sự cần anh bên cạnh anh chỉ lo vùi đầu vào công việc, còn bây giờ, khi cô tỏ thái độ chống đối thì anh lại lo cuống cuống lên, lúc nào cũng xem cô là con nít.

Dẫu biết anh rất yêu chiều, nhưng quan tâm quá mức như vậy khiến cô có cảm giác mình là con búp bê trong tủ kính, chỉ có thể để người khác ngắm nhìn mà không được phép chạm vào. Nếu Dark Win thực sự là bạn trai cô, chẳng lẽ cô phải mang cậu ấy đến trước mặt cho ông anh hạch hỏi hay sao? Không phải chứ. Anh bắt đầu trở thành ông bố thứ hai từ khi nào vậy?

_Mặc kệ em! – Trinh buồn chán đáp

Cô đặt chai nước vào lại trong tủ lạnh, đi tới sofa lấy ba lô thẳng hướng cầu thang chuẩn bị lên phòng liền bị ông anh lớn tiếng gọi giật từ phía sau

_Em đứng lại đó!

Cơn giận của Trung đã lên đến đỉnh điểm, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại đột nhiên tức giận nhiều đến thế. Em gái anh vì lý do gì lại thành ra thế này? Bắt đầu từ khi nào cô luôn chống đối lại anh, coi anh như người xa lạ. Anh nhớ da diết cô em gái bé bỏng lúc nào cũng quấn lấy chân anh, thích làm nũng đòi anh cõng. Nhưng cô em gái ấy bây giờ đi đâu mất rồi, thay vào đó là một người lúc nào cũng thờ ơ lãnh đạm. Tại sao cô đột nhiên thay đổi? Anh không tin chỉ đơn giản là sự thất thường của lứa tuổi đang nổi loạn.

__Hôm nay anh muốn em phải nói cho rõ rốt cuộc anh đã làm gì sai để em phải tỏ thái độ với anh như vậy!

__Em không có gì để nói!

Trình nhún vai trả lời nhưng vẫn không hề quay nhìn Trung lấy một cái.

__Hôm nay em mệt rồi để khi khác nói tiếp!

Cô nói xong thì thẳng một hướng đi về phía cầu thang dẫn lên lầu, cũng không nghĩ sẽ bắt gặp Phong đang từ trên bước xuống.

Có một chút chấn động dội lên trong lòng, nhưng rất nhanh chóng được cô che đậy. Im lặng bước qua anh, cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh nhìn mình như thiêu đốt. Mặc kệ, miễn là không phải lúc này, mọi chuyện về sau tự thuận theo quy luật vậy.

Lên đến tầng hai, cô lục ba lô lấy ra chìa khóa phòng tra vào ổ, cánh cửa mở ra, cô lặng lẽ bước vào sau đó liền khóa lại. Cô không muốn bị bất cứ ai làm phiền, hôm nay!

* * *

__Sao tự nhiên mà lại nổi nóng với cô bé?

Phong chậm rãi bước lại gần, ngồi xuống đối diện Trung đẩy về phía anh ly nước lạnh.

Ban nãy anh đứng ở tầng một đã nghe thấy hết cuộc đối thoại của hai anh em, đến khi biết Trình chuẩn bị đi lên phòng anh mới vờ như vô tình đi xuống, thẳng một hướng đến bên tủ lạnh rót cho bạn một ly nước thật đầy, anh hy vọng nước lạnh sẽ giúp Trung hạ hỏa.

Cầm lấy ly nước uống một hơi hết sạch, Trung đặt cái ly xuống mặt bàn, giọng vẫn còn hậm hực

__Mày nói xem, con bé rốt cuộc vì cái gì mà thay đổi?

Nhìn Trung khổ sở, Phong bắt giắc thở dài. Anh em nhà này quả thật rất kỳ lạ, rõ ràng là vô cùng yêu thương nhau nhưng cũng chính vì quá yêu thương thành ra làm cho nhau đau khổ.

Anh rất muốn một lời nói ra hết tất cả, rằng không phải Kiều Trình thay đổi không còn yêu thương Trung nữa, mà là cô bé chỉ muốn trừng phạt anh thôi. Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại anh vẫn thấy không nên. Thôi thì cứ để Trung tự mình nhận ra vậy.

__Tao nghĩ cô bé cần có không gian riêng! – sau một lúc lâu im lặng, Phong lên tiếng nói

__Không gian riêng? – Trung lặp lại lời Phong – Chẳng lẽ một căn phòng cho nó không phải là không gian riêng, thời gian qua nó muốn làm gì, thích làm gì tao đều không quản. Thậm chí chuyện nó và Đoàn Huy đã lớn như thế rồi mà vẫn ngày ngày quấn lấy nhau tao cũng cho qua. Nhưng đến mức hôn bạn trai trước cửa nhà như hôm nay thì làm sao tao có thể im lặng nữa!

Phong hiểu lý lẽ mà Trung đưa ra để biện minh cho sự giận dữ của mình, nhưng anh khẳng định người bạn này vẫn chưa hiểu rõ thế nào là không gian riêng. Khẽ thở dài, anh nói

__Tao nói không gian riêng ở đây không phải chỉ đơn giản là cho cô bé một căn phòng rồi nhốt mình trong đó, ít ra mày cũng nên biết cô bé cần gì, muốn gì chứ không phải bỏ mặc uốn lăm gì thì làm.

Trung hơi ngẩn ra vì những lời nói của Phong. Trình cần gì, muốn gì thật ra anh không hề biết. Là do anh không quan tâm đến em gái đủ nhiều sao? Không phải. Anh vẫn rất quan tâm đến Trình, vẫn một mực yêu thương con bé, nhưng vì công việc quá bận rộn nên đôi khi anh không có thời gian chăm sóc cô thường xuyên, với lại, anh cũng muốn cô được tự do làm điều mình thích. Nhưng chẳng lẽ vì như vậy mà cô muốn chống đối lại anh?

—Tao vẫn không hiểu! – Trung khỏ sở đưa tay vò tóc – Tao phải làm sao mới tốt đây?

Nhìn bạn như vậy Phong lại một lần nữa thở dài

—Tạm thời đừng làm gì cả, đợi khi hai anh em bình tĩnh lại rồi từ từ nói chuyện. Tao cũng không biết nên nói gì với mày, chỉ có một điều mày cần phải biết, là cô bé cũng yêu thương mày nhiều lắm!

Trung ngẩn đầu nhìn bạn, anh có chút gì đó chưa hiểu hết ý tứ trong lời nói của Phong nhưng chỉ thấy Phong nhìn anh nhún vai ra vẻ không muốn nói nhiều.

Cả gian nhà bị bao phủ bởi một bầu không trí trầm mặc đến chết người!

4.2

Trinh sau khi khóa kín cửa phòng mình lại, cô từ học tủ lấy ra một cuộn băng keo lớn, cắt ra từng đoạn nhỏ dán kín khe cửa. Một lớp rồi lại một lớp đến khi chắc chắn rằng sẽ không có bất kì tiếng ồn nào có thể truyền ra ngoài cô mới dừng tay lại.

Mặc dù tường đã được cách âm rất tốt rồi, nhưng cánh cửa thì hoàn toàn chưa. Lần trước nếu như cô không nghe lời góp ý của Đoàn Huy, kiên quyết dùng mousse cách âm trang bị thì bây giờ đã không phải vất vả đứng dán từng đoạn băng dính thế này.

Xoay người bước đến bên bàn vi tính, cô đưa tay vặn volum lên mức maximum, sau đó click chọn trên màn hình playlist mà Adventure vẫn thường dùng để luyện tập, nhấp vào nút play, đoạn đi ra giữa phòng, đối mặt với một tấm gương rộng, bắt đầu di chuyển cơ thể theo mỗi giai điệu của từng bài hát.

Cũng không biết cô đã nhảy trong bao lâu, chỉ biết rằng khi Trinh dừng lại, toàn bộ cơ thể không còn chút sức lực liền đổ ập xuống sàn nhà, mồ hôi nhễ nhại. Mặc cho tiếng nhạc vẫn dội vào lồng ngực ầm ầm, Trinh hít thở dồn dập chong mắt lên trần nhà, đầu hoàn toàn trống rỗng.

Trinh giật mình tỉnh lại khi bầu trời ngoài cửa sổ đã phủ một màu đen kịt. Là cô mệt mỏi đến ngủ thiếp đi sao. Chống tay ngồi dậy, nhận ra quần áo trên người mình đã khô hằn rồi, tiếng nhạc vẫn như cũ, liên tục dội ầm ầm vào ngực cô không dứt.

Trinh đi đến bàn máy điều chỉnh âm lượng giảm nhẹ một chút rồi cứ như vậy đi vào toilet. Trút bỏ toàn bộ quần áo trên người, cô bước vào buồng tắm bằng kính trong suốt, vặn mở vòi hoa sen để nước được tự do tưới thẳng từ đỉnh đầu chảy xuống. Nước mát cũng phần nào giúp cô thoải mái. Sau một trận tự hành hạ bản thân bằng những vũ đạo chết người, lại trải qua một giấc ngủ dài, hiện tại cô đang cực kỳ bình tĩnh.

Nhớ lại vấn đề phát sinh lúc trưa giữa cô với anh trai, điều đầu tiên khiến cô thắc mắc là tại sao ông anh lại ở nhà vào giờ đó. Đồng ý rằng là giờ nghỉ trưa, nhưng cũng không nhất thiết phải chạy về nhà ăn cơm như vậy. Trước đây chẳng phải anh vẫn thường ăn ở công ty, không hiểu sao gần đây rất thường xuyên có mặt ở nhà vào những lúc lẽ ra không nên có.

Ngay đến Phong cũng vậy, kể từ ngày đầu tiên gặp lại anh, tần suất xuất hiện của anh ở nhà cô cũng tăng dần theo thời gian, khiến cô không khỏi nghĩ rằng vị trí giám đốc anh vừa đảm nhận chỉ là hữu danh vô thực, tức là chỉ cần ngồi vào cho có chỗ, còn mọi công việc đều bị người khác chỉ đạo từ phía sau, giống như một con bù nhìn rơm vậy.

Nhưng mà, nhìn anh thế nào cũng không giống như kẻ dễ dàng bị người khác điều khiển, chí ít anh cũng là bạn thân của anh trai cô, là một kẻ mà khi nhắc tới người ta thường gắn ột câu không biết là tán thưởng hay chế giễu: “phi gian bất thành thương” (không gian xảo không thể làm kinh doanh)

Nhưng cuối cùng, nguyên nhân cốt lõi của mọi phát sinh chính là Dark Win. Thói quen hôn chào tạm biệt chính là điểm đặc biệt duy nhất của Adventure, thế nhưng lại không phải như nụ hôn mà Dark Win đã làm với cô.

Bình thường lúc tạm biệt nhau, hai người bọn họ chỉ đơn giản là nắm bàn tay trái thành quả đấm, chạm nhẹ vào tay đối phương, vai chạm vai, cuối cùng là một nụ hôn gió. Vậy mà hôm nay, lúc dừng xe trước cổng, Dark Win vô tình liếc mắt lên tầng hai thấy có một bóng người đang đứng bèn nảy ra “ý tốt”, liền cúi người hôn nhẹ lên khoe môi cô.

Không phải ở môi.

Cũng không phải ở má.

Chỉ đơn giản là khóe môi thôi.

Lại còn câu nói cậu ta để lại trước khi lên xe chạy đi nữa.

Nhớ đến đây, tay cô đột nhiên nắm lại, nghiêng chặt răng gầm gừ

_Đoàn Huy chết tiệt, cậu sẽ biết tay tôi!

_H..h..á..t..t...xì..ì..ì

Đoàn Huy lấy tay khịt khịt mũi sau hai cái hắt hơi liên tục, theo quán tính cậu ngoái đầu nhìn về phía máy lạnh. Không lầm chút, 25 độ, đâu có lạnh đến mức phải hắt xì, cậu lại không hề bị cảm. Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất là có ai đó đang nhắc đến cậu.

Ngay lúc đó giai điệu bài hát “Kaching” đột ngột reo vang, Huy lười nhác chồm người cầm điện thoại, nhìn thấy trên màn hình hiện độc mỗi chữ Boss, cậu ngay lập tức có thể đoán ra nguyên nhân khiến mình bị hắt hơi.

_Chắc lại có chuyện rồi! – Huy lầm bầm, đoạn nhấn nút trả lời – Alô

_Cậu qua đây ngay! – tiếng Trinh vang lên gay gắt át hẳn cả chữ alô của Huy vừa thoát ra

Huy nhăn mặt, ngay lập tức giơ điện thoại ra xa tránh cho lỗ tai của mình bị tổn thương, một lúc sau đoán chừng người bên kia đã phần nào tiêu giảm sức tấn công, cậu mới lần nữa kê điện thoại lại gần, cười cười hỏi

_Có chuyện gì vậy?

_Tối nay không muốn ở nhà! – giọng Trinh đột nhiên trầm hẳn lại

Nụ cười trên môi Huy vụt tắt, thay vào đó là một màu u ám. Cậu khẽ nhú mày. Lại nữa rồi! Có vẻ như Huy đã biết chuyện gì đang xảy ra với cô bạn thân của cậu.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, Huy đáp gọn

_Nhận lệnh!

Sau đó cúp máy, không một phút suy nghĩ liền đứng dậy, với tay cầm lấy chùm chìa khóa trên bàn vội vã mở cửa phòng đi ra.

* * *

Phải mất một lúc lâu Trinh mới tháo gỡ hết số băng keo mà cô đã dán lên khe cửa, xong cũng không buồn dọn dẹp mà cứ để yên như vậy. Cô ngồi hờ hững ở mép giường, quần áo vẫn như mọi ngày rộng thùng thình không thể đoán ra giới tính, ba lô đã khoác sẵn trên vai, tay xoay xoay chiếc điện thoại có vẻ như chờ đợi.

Bất thành linh điện thoại rung lên, màn hình nhấp nháy sáng hiện rõ cái tên cô đang muốn thấy. Ngay lập tức đứng dậy, Trinh bấm chốt cửa bước ra ngoài và đóng sập cửa phòng khóa lại.

Đang ngồi trong phòng khách thấy em gái đi xuống Trung theo quán tính ngược nhìn đồng hồ. Chín giờ.

_Trễ rồi mà em còn đi đâu!

Phong nghe bạn hỏi cũng ngoái đầu về phía sau, đập vào mắt anh là một gương mặt lãnh đạm đến đau lòng. Trinh không trả lời, lẳng lặng đi đến kệ giày, xỏ chân vào đôi giày to nhất màu trắng rồi đi thẳng ra cửa lớn. Trung đứng bật dậy đuổi theo. Phong cũng vội vàng đi theo bạn.

Trung vừa ra đến cổng liền nhìn thấy Huy đang đưa cho Trinh chiếc mũ bảo hiểm để cô đội vào. Nhác trông thấy hai ông anh, Huy cúi đầu lễ phép

_Bọn em đi nha!

_Hai đứa đi đâu? – Trung cao giọng hỏi

_Bất cứ nơi nào cậu ấy muốn!

Huy nói xong trên gương mặt liền xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó không nói thêm một lời nào, lặng lẽ ngồi lên xe rồi ga phóng đi trong khi hai ông anh còn đang đứng sững như trời trồng trước cửa nhà.

Con bé này...thật quá đáng lắm rồi! Trung nắm chặt tay, giận dữ.

Xe chạy bon bon trên đường lớn, gió thổi mát rượi làm tung tóe mái tóc của Trinh về phía sau. Kể từ lúc rời khỏi nhà đến bây giờ đã hơn một tiếng trôi qua, cũng không biết họ đã chạy bao nhiêu vòng thành phố thế nhưng cô vẫn im lặng, không có vẻ gì là muốn nói chuyện.

Xăng đang lên giá, nhưng đó cũng không phải là vấn đề gì nghiêm trọng, cái chính là nếu cứ chạy lòng vòng thế này chắc chắn ngày mai cả hai sẽ phải đến bệnh viện vì đã lỡ hít quá nhiều bụi đường.

Huy cũng không muốn hỏi, bởi đây không phải là lần đầu tiên cậu trông thấy cô như thế này. Hai năm trước lúc cô ở trường bị người ta vu oan đã lấy cắp tiền quỹ lớp, không có bằng chứng cụ thể nhưng có người nói tận mắt trông thấy, thế là cô bị nhà trường tuyên phạt và yêu cầu bồi thường. Uất ức, chán ghét, cô chạy đến anh trai tìm lấy sự chở che nhưng anh lại đang đi công tác.

Một lần hai lần...rồi rất nhiều lần sau đó nữa, khi cô cần anh nhất anh không bao giờ có mặt, những lúc như vậy chính Huy là người ở bên, cùng cô rong ruổi suốt một ngày, không có điểm dừng cụ thể.

Lâu dần, cô tự huấn luyện bản thân trở nên mạnh mẽ, cứng cỏi hơn, cố gắng để mình không dựa dẫm vào anh trai nữa. Nhưng mà, khi thấy cô trở nên thờ ơ lãnh đạm, anh trai cô lại lo lắng không yên.

Có thật tất cả con người đều là những kẻ ngu ngốc nhất? Những thứ đã mất đi rồi mới hối hận tìm lại sao?

_Đến Bud's* nhé! – Huy gợi ý

_Chocolate!

Trinh không trả lời cụ thể mà chỉ nói ngắn gọn như vậy. Bud's cũng tốt, dù sao cô cũng thích kem.

Huy dừng xe trước một cửa hàng Bud's Ice Cream trên đường Nguyễn Trãi, sau khi lựa chọn ổi người một phần kem vừa ý, cả hai tiến đến ngồi vào chiếc bàn trống ở góc khuất, chỉ đơn giản là chăm chú ăn kem, ngoài ra không còn gì khác.

_Anh hai rất đáng ghét! – một lúc lâu sau Trinh bất ngờ lên tiếng

_Tớ biết! – Huy gật đầu đồng tình

_Còn cậu thì đáng chết! – Trinh trừng mắt nhìn người đối diện

Trong một khắc Huy ngó người nhìn cô. Cậu có nghe lầm không vậy? Tại sao cậu lại đáng chết chứ? Chẳng lẽ đối xử tốt với cô là một sai lầm sao?

_Lý do? – Huy vô tội hỏi

Cậu nói vừa thoát ra ngay lập tức có một lực rất mạnh túm lấy cổ áo cậu kéo thẳng về phía trước. Trinh cũng chồm người qua dí sát mặt mình vào mặt cậu, tưởng chừng như hai gương mặt có thể chạm vào nhau. Cô rít qua kẽ răng

_Tại sao Dark Win lại biết người đó?

_Người đó?

Huy hơi ngẩn ra tỏ vẻ không hiểu, nhưng một lúc sau vẫn thấy ánh mắt cô bạn nhìn mình không thay đổi, chạy lại cố gắng suy nghĩ. Chừng như đã nhớ ra, cậu có một chút giật mình

_Ý cậu nói anh Phong?!

Trinh hừ lạnh một tiếng, thô bạo buông cổ áo Huy ra, lạnh lùng ngồi xuống. Mãi một lúc sau cô mới đem đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra lúc trưa nói lại cho cậu nghe. Trái hẳn với vẻ mặt đang giận dữ của cô, trên môi Huy luôn thường trực những nụ cười, có vẻ như rất thích thú.

_Vui lắm sao? – Trinh lừ mắt hỏi

_Vui...à không... – Huy vội sửa lại – Có một chút thú vị thôi!

Cậu nói nhưng nụ cười trên môi vẫn không hề tắt. Sau thấy nét mặt cô không hề thay đổi liền giơ hai tay lên ngang đầu tỏ ý đầu hàng

_Được rồi, tất cả đều tại tớ, tớ sẽ giải quyết.

_Giải quyết thế nào đây? – Trinh ngả người ra sau khoanh tay trước ngực nhìn bạn có ý nghi ngờ

_Tớ tự có cách! – Huy nhếch mép cười đắc ý – Nhưng tối nay cậu định ngủ ở đâu?

_Nhà cậu!

_Cái gì?

_Chẳng phải có rất nhiều phòng cho thuê sao? – Trinh nhún vai – Tớ sẽ lấy một phòng!

Huy nghe thấy vậy thì lắc đầu ngán ngẩm, cô gái trước mặt cậu quả là một con người nguy hiểm, luôn luôn quyết định và tiến hành mọi thứ mình muốn một cách nhanh chóng nhất, cố chấp đến độc tài. Tất nhiên, cậu chưa bao giờ có thể nói tiếng “không” trước mọi lời đề nghị.

_Hiểu rồi! – Huy khẽ thở dài – Cứ ngủ ở phòng tớ như mọi lần vậy!

Trung sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách, chốc chốc lại đưa mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ treo trên tường. Cứ mỗi lần nhìn lên thấy chiếc kim ngắn chỉ khác đi một số y như rằng gương mặt anh mỗi lúc một âm u.

Không chỉ riêng anh, trên ban công tầng hai, Phong cũng như một pho tượng đứng chôn chân đôi mắt xuống đường. Lúc thì hướng ra xa ngóng đợi, khi thì thu lại trước cổng nhà.

Cả hai có cùng một nỗi bận tâm giống nhau.

Kiều Trinh vẫn chưa về!

Tiếng chuông điện thoại ở phòng khách réo vang khiến cả hai người đàn ông một trên lầu một dưới nhà đồng loạt giật mình. Nhanh chóng bắt máy, Trung nghe thấy từ đầu dây bên kia một giọng con trai trầm thấp

_Là em, Đoàn Huy!

_Con bé bây giờ ở đâu? – anh vội hỏi

_Hôm nay cậu ấy ngủ lại nhà em. – Huy lễ phép nói – Ngày mai, sau giờ học em sẽ đưa cậu ấy về nhà. Còn có...

_Còn có gì nữa? – Trung thắc mắc

_Ngày mai sẽ nói cụ thể hơn. Còn bây giờ, anh có thể yên tâm rồi ạ!

Huy nói xong thì im lặng chờ đợi phản ứng của anh. Trung sau một lúc suy nghĩ khẽ gật đầu

_Anh hiểu rồi!

Sau đó gác điện thoại.

Anh đứng thẳng người, mặt mỗi nghiêng đầu sang trái, rồi sang phải nghe được cả tiếng các khớp xương đánh vào nhau răn rắc. Anh tắt đèn chậm chạp từng bước đi lên cầu thang.

Bước chân vừa chạm đến hành lang tầng hai liền bị hàng chữ thông báo “không có việc gấp miễn làm phiền” một lần nữa đập vào mắt, có một chút gì đó nhói lên trong lòng anh. Trung đi đến xoay nắm cửa liền phát hiện cửa phòng đã khóa, đúng như anh dự đoán.

Khẽ khấp mắt thở dài, anh quay người đi về phòng mình, bắt gặp Phong đang đứng ở ban công, anh nhìn bạn nhún vai

_Đêm nay con bé không về!

Phong im lặng nhìn anh rồi lại nhìn xuống đường, gương mặt trầm tư suy nghĩ.

Đêm nay cô bé không về.

Tôi đến ở trọ nhà em, em lại đi ở trọ nhà người khác!

—

Ghi chú:

Bud's Ice Cream of San Francisco: một thương hiệu kem cao cấp của Mỹ, được tạp chí Time bình chọn là “Một trong những kem ngon nhất thế giới”, và đã có mặt ở Việt Nam từ nhiều năm nay. Hiện tại trong Tp. HCM có khoảng 10 địa điểm kinh doanh thương hiệu này.

5. Chương 5 : Giải Thích

Đúng với những gì đã hứa hẹn, khi chuông reo báo giờ tan học vừa vang lên Đoàn Huy đã nhanh chân nhảy ra khỏi chỗ ngồi vọt thẳng sang lớp của Trinh, rồi cùng cô đi ra bãi giữ xe, cậu cũng không quên túm áo Dark Win lôi theo.

Về đến nhà đã thấy hai ông anh ngồi chờ sẵn, trên bàn còn có đầy đủ cơm trưa cứ như là hôm nay hai ông anh đồng loạt xin nghỉ việc để ngồi đợi cô em gái bảo bối trở về.

Năm người cùng ngồi với nhau ở phòng khách. Cả Trung và Phong đều ngạc nhiên nhìn thấy ba người trước mặt, một là Trinh, bên cạnh là Đoàn Huy, bên cạnh nữa là người lần đầu tiên xuất hiện ở nhà bọn họ, à không, là lần thứ hai. Hôm qua đã là lần đầu tiên rồi.

Thấy bốn cặp mắt đều nhìn chằm chằm vào mình, Dark Win không những không cảm thấy sợ hãi trái lại cậu còn có vẻ rất tự tin, ngồi thẳng người đỉnh đạc nói

__Xin chào, em là Dark Win, chúng ta đã gặp nhau một lần ở lễ hội hiphop!

Hóa ra là vậy! Trung trầm nghĩ, hèn gì anh trông mặt cậu nhóc khá quen. Còn nhớ ở đêm lễ hội, người lúc nào cũng đứng cạnh em gái anh chính là cậu nhóc này, anh lại không nghĩ đến hai đứa đang quen nhau, chỉ đơn thuần nghĩ là bạn cùng nhóm. Thật sự là sai lầm mà.

Phong trầm quan sát Dark Win, tóc nhuộm hoe vàng để dài buộc hờ hững thành một chỏm nhỏ phía sau ót, lông mày rậm, mũi cao, cặp mắt mí lót hay nheo nheo lại, hấp háy ý cười. Tóm lại, Dark Win nếu so với vẻ công tử hào hoa của Đoàn Huy thì kém hơn một chút, nhưng gương mặt lại toát lên nhiều chất nam tính. Rất đàn ông!

__Chuyện hôm qua... – sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng Huy là người thứ hai cất tiếng nói – Tất cả là do thằng khỉ này bày trò!

Hai ông anh tuyệt nhiên không có lấy một phản ứng dù là nhỏ nhất nhưng Dark Win lại bị một phen hết hồn. Cậu nhảy dựng lên quay nhìn Đoàn Huy

__Nói gì vậy hả?

Đoàn Huy tỏ vẻ không thèm quan tâm đến cậu bạn, ánh mắt trực tiếp đối diện với hai ông anh, chậm rãi giải thích

__Nhóm em có một thói quen là khi tạm biệt sẽ ôm hôn nhau.

Vừa nghe đến đó ánh mắt Trung liền trợn trừng lên khiến Huy phải vội vàng giơ hai bàn tay về phía trước gạt lực xua xua ý bảo anh khoan nổi nóng

__Từ từ, nghe em nói hết. Thật sự đó là thói quen của cả nhóm, nhưng mà không phải như anh đã nhìn thấy mà chỉ là như vậy..., như vậy... và như vậy...

Huy vừa nói vừa yêu cầu Dark Win cùng cậu tái hiện những động tác hôn chào nhau của nhóm để hai ông anh nhìn thấy. Sau đó tiếp tục giải thích

_Hôm qua em bận nên không chờ cậu ấy về được mới nhờ tới nó, không ngờ thằng nhóc này – cậu liếc Dark Win – Có đánh chết cũng không bỏ cái tật thích trêu chọc người khác (ko phải học được từ cậu sao .=). Cho nên...

Đoàn Huy nói đến đây thì dừng lại, nhưng cậu cũng không kịp để cho bất cứ ai trong số bốn người còn lại đủ thời gian phản ứng liền nhoài người về phía trước, chính xác đặt lên khóe môi Dark Win một nụ hôn.

Đúng ngay vị trí ngày hôm qua Dark Win đã hôn Trinh.

Trung, Phong và Dark Win, cả ba người cùng trợn trừng kinh ngạc, duy chỉ có một người ngay từ lúc mới bắt đầu đã luôn tỏ ra không quan tâm, đến khi trông thấy cảnh tượng này cũng chỉ nhẹ nhàng lấy tay che miệng gấp dài một cái.

Sau vài giây chấn động, cuối cùng Dark Win cũng đã hoàn hồn, cậu thẳng tay đẩy Huy thật mạnh đồng thời lùi nhanh về phía sau một chút, vội vàng lấy tay chùi mạnh khóe môi, đoạn hét lên giống như vừa gặp phải điều gì kinh khủng lắm

_Jiro! Sao mày lại hôn tao?

_Ai bảo mày dám hôn Rei của tao! – Đoàn Huy thản nhiên đáp

Dark Win cứng họng, không biết phải đối đáp thế nào. Vốn cậu biết rõ Đoàn Huy kì quái, nhưng cũng không thể ngờ rằng cậu ta lại dám hôn mình trước mặt bao nhiêu người. Hai thằng con trai, cho dù có thân cách mấy thì cũng không thể hôn nhau, quan trọng hơn Dark Win hoàn toàn bình thường về tâm sinh lý...càng nghĩ, càng muốn ói mà (T_T Tội nghiệp Dark Win quá)

Hai người đàn ông còn lại tuy phản ứng có chậm hơn một chút nhưng cũng không khác gì nhau, giống như vừa trải qua một trận đả kích lớn. Riêng Trung, có thể nói anh chính là người bị shock nhiều nhất bởi vì Đoàn Huy trong mắt anh là một cậu bé thông minh, lanh lợi, những khi sang nhà anh chơi đều vui anh dạy vài chiêu karate, bắn bi, đá bóng...Vậy mà mới vài năm không để ý, cậu lại thành ra kì quái thế này. So với em gái của anh chẳng khác nhau là mấy. Chẳng lẽ bọn chúng thật sự muốn nổi loạn sao?

Chuông điện thoại bất ngờ reo vang đánh tan bầu không khí đang ngưng đọng tưởng chừng như nghẹt thở. Năm người cùng đảo mắt nhìn quanh để xác định tiếng chuông phát ra từ điện thoại của ai. Cuối cùng, Đoàn Huy là người bắt máy

_Alô...

Không biết ở đầu dây bên kia nói những gì, chỉ thấy cậu nhăn mặt đồng thời đẩy điện thoại ra xa một chút. Lát sau mới kê miệng vào ống nói, vội vã trả lời

_Ok, anh biết rồi. Chắc chắn, sẽ không thất hứa với em nữa. Sẽ có Rei, yên tâm. Hôn em, bé con!

Cậu nói xong thì gấp điện thoại ngả người ra sau ghế như kiểu của người vừa thoát khỏi đại nạn, còn không để ý có người đang tiếp tục ngẩn ngơ với từng mảng da gà vẫn còn chưa kịp lặn.

_Ai vậy? – Dark Win lên tiếng phá vỡ yên lặng

_Là May!

Liếc nhìn hai ông anh cảm thấy cần nói thêm một chút, Huy ngồi thẳng dậy tiếp tục giải thích

_May là bạn gái của em! Vừa rồi là gọi nhắc em về bữa tiệc chia tay của cô ấy!

Bạn gái? Là bạn gái sao? Chẳng phải cậu vừa mới hôn Dark Win? Lại còn hơn một lần khen hai ông anh thật quyến rũ... Cuối cùng chuyện này là thế nào đây?

_Thằng nhóc này là bi* nên sẽ không câu nệ chuyện đối tượng là nam hay nữ đâu!

Rốt cuộc, người mà từ lúc bước chân vào nhà đến giờ vẫn im lặng cũng chịu lên tiếng. Chỉ một câu nói thôi đã có thể giải thích hết tất cả những khúc mắc của mọi người. Hóa ra là vậy. Thật sự rất đơn giản. Nhưng mà cũng rất là quái đản, còn có một chút kinh dị nữa.

Có điều, vấn đề cuối cùng cũng không hẳn là như vậy. Vì không muốn mọi chuyện ngày càng rối rắm hơn nên Trinh chỉ đơn giản nói một câu “cậu ấy là bi*” để giải tỏa mọi thắc mắc của những con người đang dần trở nên ngớ ngẩn. Còn sự thật thì, Đoàn Huy, bạn của cô, vẫn chỉ là đang đóng kịch thôi!

_Đói bụng quá! Mọi người không định ăn cơm sao?

Trinh vừa nói vừa đứng dậy vươn vai, lại còn lấy tay xoa xoa bụng đi thẳng về phía bàn ăn. Nếu cô không nhắc, có lẽ mọi người cũng quên mất bữa cơm trưa đang bày trên nhà bếp.

Năm người, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, nhưng nói chung là tâm trạng xấu đều đã được giải tỏa nên bữa trưa hôm ấy thật sự là rất ngon!

* * *

Sau khi ăn xong bữa trưa, Đoàn Huy lập tức xua đuổi Dark Win về đơn giản vì giá trị lợi dụng của cậu đã hết, còn mình thì chạy tốt lên lần hai, chui vào phòng Trinh nằm ngủ khò một giấc thật thoải mái.

Hai ông anh từ lúc ăn cơm xong cũng đã đến công ty hết nên ở nhà một mình Trinh dọn dẹp bàn ăn rồi rửa chén. Sau khi hoàn tất hết mọi việc cô lấy từ tủ lạnh ra một ít trái cây và một hộp yaourt, tự thưởng mình ly yogurt thật ngon. Thưởng thức xong liền để nguyên bộ dạng như vậy mà thả phịch người xuống sofa nhắm mắt ngủ.

Bị một bàn tay thô ráp chạm lên mặt khiến Trinh cảm thấy có một chút khó chịu, hai hàng lông mày chau lại, mi mắt cô hấp háy cho quen với ánh sáng rồi dần dần mở ra. Trong khoảnh khắc một phần mười của giây cô nhận ra ngay trước mắt là gương mặt hoàn mỹ của Phong. Ánh mắt anh nhìn quá đối dụ đáng khiến cho trong lòng cảm thấy rất ấm.

Nhưng mà, cô vẫn muốn trêu đùa một chút, khéo môi nở nụ cười ngái ngủ, khẽ vươn tay vuốt nhẹ lên mặt anh

_Anh về rồi à?!

Sau đó lại tiếp tục nhắm mắt nghiêng đầu về một phía vờ ngủ tiếp.

Trước hành động vừa rồi của cô Phong có một chút sửng sốt, nhưng một lúc sau vẫn không thấy cô động dậy bèn cho rằng cô còn đang mơ ngủ, anh tiếp tục lay

_Cô bé, dậy ăn cơm chiều, ngủ hoài sẽ thành heo đó!

Quá đáng nha! Trinh lằm bằm trong bụng. Người ta dù có ăn hết gạo nhà anh, ngủ thẳng đến ngày tận thế thì cũng không thành heo được đâu. Một lần nữa hàng lông mày cô chau lại, ánh mắt hấp háy mở ra, cô đưa tay lên dụi dụi mắt vờ như vừa mới tỉnh

_Mấy giờ rồi?

_Sáu giờ! Chiều muộn rồi đó!

Trinh không trả lời, chỉ ậm ừ trong miệng tay vẫn còn đang dụi mắt từ từ đứng dậy. Có một chút bất cẩn, ống quần rộng của cô vướng vào cạnh bàn khiến cô mất đà chao đảo người về phía trước, vừa vịn rơi thẳng vào giữa ngực Phong, vẫn may chưa khiến anh té ngã.

Trong một khắc cô nhận ra điều gì đó, mặt hơi ngẩn ra nhưng ngay lập tức lắc đầu như cố xua đi ý nghĩ vừa thoáng quá, sau đó liền nắm vai anh cố đứng thẳng dậy. Cô nhìn anh lơ ngơ mỉm cười

_Sorry!

Sau đó đi thẳng vào nhà bếp, mở cửa toilet chui vào kịp giấu đi gương mặt dần ửng đỏ.

Lúc ra khỏi toilet đã thấy ba người con trai ngồi ngay ngắn bên bàn, còn một chỗ đối diện với Phong là còn trống. Đoàn Huy ngược lên nhìn cô, lại đưa mắt về chỗ trống đá lông nheo một cái, khóe môi bất giác nhếch lên

__Ra ăn cơm, mau!

Từ lúc đó cho đến cuối bữa ăn, Trinh khoác hẳn trên mình một chiếc mặt nạ vô tình, chuyên chú ăn cơm, tuyệt nhiên cũng không đá động gì đến Huy.

Cơm nước vừa xong Đoàn Huy cũng nhanh chóng ra về, cả căn nhà cuối cùng cũng chỉ còn lại ba người. Những hiểu lầm đã được tháo gỡ, về phần Trung, anh cảm thấy có lỗi khi đã nổi giận với em gái nhưng dù anh có đưa ra gợi ý nào để chuộc tội cũng đều bị Trinh từ chối. Vì sao ư? Vì những đề nghị đó rất là...con nít!

__Anh sẽ đưa em đi Đầm Sen nhé?

__Em không thích Đầm Sen!

__Vậy đi xa một chút, thác Giang Điền được không?

__Em không có thời gian!

__Thế thì đi mua sắm, em thích gì anh sẽ mua cho.

__Anh hai à! – cuối cùng Trinh thật sự chịu không nổi mà hét lên – Anh mau cưới vợ đi!

Sau đó cô tức tối bỏ lên lầu, chốt cửa phòng lại mặc cho anh trai có gọi thế nào cũng giả điếc không nghe, lại còn mở loa maximum để át đi tiếng của anh nữa.

Nhìn bạn như vậy Phong chỉ biết ôm bụng cười bò, thật sự là rất buồn cười. Hai anh em nhà này rất biết cách hành hạ lẫn nhau.

Cười chán, Phong lại rơi vào trầm mặc, anh thần thờ suy nghĩ.

Chỉ mới ngày hôm qua thôi, khi nhìn thấy Dark Win hôn cô, trong lòng anh đã chấn động không yên. Đêm cô không về báo hại anh thức trắng. Đến sáng thì gọi điện báo bạn sẽ không đến công ty khiến ba anh mắng ột trận té tát. Nhưng cuối cùng mọi chuyện đã rõ ràng. Cô không có bạn trai!

Bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại lo sợ nhiều như vậy. Nếu thật sự Dark Win là bạn trai cô, về ngoại hình anh tự tin rằng mình không thua kém. Về gia cảnh, có thể anh hơn, bởi anh là giám đốc, rất biết kiếm tiền. Nhưng mà, khoảng cách lớn nhất ở đây chính là suy nghĩ.

Anh năm nay 27 tuổi, đã đi làm, cùng với sáu năm du học ở nước ngoài đã khiến suy nghĩ của anh trở nên chín chắn. Nói một cách chính xác thì anh đã là người trưởng thành. Còn cô thì sao? Cô chỉ mới 19 tuổi, vẫn còn là cô sinh viên đang trong độ tuổi nổi loạn, vô tư và cũng rất ham chơi. Những gì cô đang thử nghiệm, anh đều đã trải qua, nhưng mà, ở mỗi giai đoạn sẽ hoàn toàn khác nhau.

__Mày nghĩ gì mà trầm tư vậy?

Trung bất ngờ xuất hiện làm anh giật mình. Giơ tay nhận lấy lon bia từ tay bạn, anh mở nắp uống một hớp, lắc đầu

__Không có!

__Là chuyện công việc sao? Có gì bất ổn mà mày chưa nắm rõ hả? – Trung ngồi xuống cạnh bên, quan tâm hỏi

__Không! – Phong lại lắc đầu

Trung nhìn thẳng vào anh, chơi với nhau từ năm lớp sáu tính đến bây giờ cũng ngót nghét mười lăm năm có thừa, quá đủ để anh có thể nhận ra trong mắt Phong chứa nhiều tâm sự. Nhưng cũng là tính xấu cũ, dù có chuyện gì cũng không muốn nói ra, cứ âm thầm giải quyết. Đến khi xong xuôi hết rồi mới kể cho anh nghe, như vậy hóa ra coi tình bạn của anh là hữu danh sao. Trung có vẻ không cam tâm, nhìn bạn thân cương quyết

__Có chuyện gì cứ nói, giúp được tao sẽ giúp!

Phong im lặng một lúc lại đưa bia lên miệng uống, sau đó chậm rãi trả lời

__Là chuyện của một người bạn! – anh nói dối

__Như thế nào? – Trung lại hỏi

__Lúc tao đi du học có quen biết một người, anh ta 27 tuổi nhưng đem lòng yêu thích một cô bé 19 tuổi, là em gái của bạn thân. Đẹp trai, có tiền, tài giỏi nhưng anh ta lại không tự tin khi đối diện với cô bé, vì vậy mà cảm thấy rất khổ sở.

__Lý do?

__Anh ta sợ cô bé sẽ không thích mình, vì bọn họ cách nhau gần cả một thế hệ!

__Vớ vẩn! – Trung trề môi phán một câu xanh hơn bầu trời buổi sáng

Phong ngạc nhiên quay lại? Chuyện anh kể rất nhảm nhí sao? Nhưng, nếu có thật sự vớ vẩn thì ít ra cũng nên nể mặt nhau một chút, làm gì lại có cái kiểu huych tẹt như thế này.

__Sao lại vớ vẩn? Nghe rất nhảm sao?

__Ý tao không phải là mày kể nghe vớ vẩn mà là tao nói anh bạn của mày kia! – Trung nhún vai giải thích

__...

__Mày thử nghĩ xem, 27 với 19, chỉ cách nhau có tám năm thôi mà đã bảo là gần cả một thế hệ rồi, vậy tao hỏi mày, trên thế giới có các cặp tình nhân chênh lệch nhau từ 12, 15 thậm chí là vài chục tuổi thì sao? Hơn cả một thế hệ ấy chứ, vậy mà họ có lo sợ hay e ngại gì đâu.

Dừng một lúc quan sát bạn, Trung nói tiếp

__Anh bạn của mày sống ở nước ngoài mà sao phong kiến quá vậy? Chẳng lẽ không có chút bản lĩnh nào trực tiếp đeo đuổi cô bé sao?

__Ý của mày là kêu tao đeo đuổi cô ấy? – Phong bắt giắc hỏi lại quên chính mình đang kể chuyện của một người bạn nào đó

Trung nghe thấy vậy liền phì cười, cho rằng bạn đang ngớ ngẩn. Anh vỗ vào vai Phong, nhắc

__Tao không nói mày, là nói anh bạn của mày kia!

__Ồ, là bạn tao! – Phong giật mình đánh chính

Trung tỏ vẻ không quan tâm thái độ của Phong, anh mỉm cười đưa lon bia lên miệng, uống xong một hớp liền hỏi

__Ban nãy mày có nghe con bé nói gì không?

__Nói gì? – Phong thờ ơ hỏi lại

__Nó kêu tao mau lấy vợ đi! – giọng Trung hạ thấp – Cứ như là không cần tao nữa.

Phong nhìn bạn, anh hiểu rõ tâm trạng của Trung, nhưng anh nghĩ cũng nên nói một cái gì đó

__Chẳng lẽ mày không lấy vợ sao? Định cứ ở bên cô bé suốt đời à?

__Có thể chứ! – Trung mỉm cười – Tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân, cứ như vậy ở với con bé cũng đâu có sao.

__Nhưng Trinh phải lấy chồng. Chẳng lẽ mày muốn cô bé suốt đời ở giá với mày?

__Cái này thì không cần! – Trung khoác tay – Ai cấm con bé lấy chồng, có điều, đó phải là một người tao cảm thấy thật sự tốt. Chứ mấy đứa lơ tơ mơ... – Trung xắn tay áo – Ông sẽ cho chết không kịp hối!

Chính xác như những gì Phong đã đoán, chương ngại duy nhất trên con đường kết giao với Trinh chính là Trung, bạn tốt của anh, một kẻ yêu em gái đến phát điên lên rồi. Nếu là bình thường không có chuyện gì tự nhiên chạy đến trước mặt Trung để hỏi về hình mẫu em rể trong mắt anh thì thật chẳng khác nào lay

ông con ở bụi này, thế nhưng sẵn mạch câu chuyện đang đi dần về hướng đó nên nếu như hỏi một chút có lẽ sẽ không sao, nghĩ vậy Phong liền nói

__Vậy theo mày, người như thế nào thì mày vừa ý?

Trung lấy tay xoa xoa cằm đắm chiêu một lúc rồi mới gật gù trả lời

__Yêu thương con bé, không được làm cho nó khóc. Là một người có trách nhiệm, biết quan tâm. Đơn giản vậy thôi. – anh kết thúc bằng một cái nhún vai

__Chỉ có vậy?

__Nhưng không hoàn toàn như vậy. – Trung khẩy cười – Tao không thể ở với con bé suốt đời, nên tao muốn người mà nó dựa vào phải là một cây đại thụ chứ không phải là cành liễu. Ít ra cũng giống như tao! (anh rất tự tin nha T.T)

Tìm người giống như Trung liệu sẽ có được mấy người? Con trai trên đời không thiếu, nhưng để trở thành từng bách của một ai đó lại không phải là chuyện có thể làm một cách đơn giản, như lời nói thoát ra khỏi khóe môi.

__À mà ban nãy tao còn chưa kịp nói. – Trung bất ngờ nhắc nhớ

__Nói gì?

__Về chuyện của bạn mày. Nếu đổi lại tao là anh trai của cô bé, giao em gái mình ột người nào đó chưa biết rõ thì tao thà giao nó cho anh chàng kia, vì ít ra anh ta cũng đã là bạn thân của tao nên tuyệt nhiên sẽ không thể là kẻ xấu. Mày nghĩ có phải không?!

Trung nói xong khóe môi anh thâm trộm nhếch lên mang nhiều ẩn ý. Vốn dĩ cũng không cần nghe câu trả lời nên khi vừa nói xong liền vươn vai đứng dậy, dậm bước hướng cầu thang đi tới

__Tao có việc cần làm nên về phòng trước, mày lên sau nha.

__Ừ! – Phong đáp khẽ, anh hiện tại không quan tâm đến lời Trung nói bởi chính anh đang suy nghĩ đến một vấn đề riêng

Trung đi đến chân cầu thang thì dừng lại, đầu anh hơi ngoái nhìn về phía Phong, bất giác mỉm cười.

__Giao con bé ày tao thật sự yên tâm!

–

Chú thích:

Bi*: Bisexual (Lưỡng tính)

Người có những rung cảm tình yêu và lời cuốn thể xác với thành viên cùng giới và khác giới

6. Chương 6 : Liên Tục Công Kích

Hai anh chàng đẹp trai trong một lúc đều trở nên ngớ ngẩn khi nhìn thấy Đoàn Huy xuất hiện giữa phòng khách cùng với chiếc valy to tổ bố. Không kịp chờ cho hai người phản ứng, cậu đã nhanh miệng nói luôn ý định của mình.

__Anh cho em tá túc một thời gian!

__Tại sao? – Trung ngạc nhiên hỏi – Nhà em đâu sao không ở?

__Mẹ đuổi em đi rồi!

Huy nói xong liền mang vẻ mặt đau khổ buồn bã ngồi xuống sofa. Bị mẹ đuổi đi? Làm gì có chuyện như vậy. Trung nhìn cậu em trước mặt có một chút nghi ngờ, vẫn biết cậu ta là người rất hay đùa, nhưng mang cả những chuyện như thế này ra đùa thì thật chẳng vui chút nào.

_Tại sao cô lại đuổi em đi? – Trung muốn biết lý do

_Đang yên đang lành tự dưng mẹ bắt em đi du học. Em không đồng ý bà liền nổi giận, nói rằng nếu em không nghe lời thì cứ ra ngoài mà ở, bà không có đứa con bất trị như em!

Huy vừa nói vừa làm ra vẻ đau khổ vô cùng, đang trong lúc tình tiết đến hồi gay cấn thì Trinh đi xuống, cô vốn muốn xuống lấy ít nước uống nhưng khi xuống đến nơi thấy Đoàn Huy đang cùng ông anh nói chuyện, lại còn khóc lóc ỉ ôi...tự nhiên đoán ra một điều gì đó

_Đáng đời! – cô lạnh lùng phán

Cả ba người đồng loạt quay đầu nhìn về phòng bếp, nơi phát ra tiếng nói. Vừa nhìn thấy Trinh, Đoàn Huy càng méo mào nhiệt tình hơn

_Quá đáng! Tở bị như thế này không phải là nhờ phúc đức của đứa bạn tốt là cậu sao?

_Có hả? – Trinh nhún vai – Sao không nhớ ta!

Làm sao mà không nhớ cho được, Trinh trong bụng cười thầm, vì chính cô là nguyên nhân khiến ẹ của Đoàn Huy đưa ra quyết định cuối cùng: Đem cậu quý tử độc nhất quăng ra nước ngoài du học.

Lý do cũng rất chi là dễ hiểu, bởi vì anh chàng quý tử này mỗi lần về nhà đều dẫn theo con trai chứ không phải là bạn gái, lại còn lên phòng ở lý cả ngày không chịu ra ngoài, báo hại mỗi lần Trinh qua nhà đều bị cô Mai, mẹ thằng bạn ca thán liên tục, rốt cuộc còn đưa ra ý định rất điên rồ mà khi vừa nghe qua Trinh đã suýt sặc chết vì nước miếng của mình.

_Trinh làm con dâu cô néh, thằng Huy cũng chỉ nghe lời mỗi mình con, những lúc đi chung với con cô mới thấy nó là đàn ông thực sự!

_Cô à! – Trinh cười méo xẹo – Cô vui tính quá. (rất là vui tính nha.=.!=!)

_Nhưng cô không biết phải làm thế nào với nó... – cô Mai bắt đầu khóc – Nhà cô chỉ có mình nó là con trai, nếu thực sự nó mắc phải căn bệnh đó...hu hu...chẳng lẽ...

Trinh yên lặng nhìn người phụ nữ trước mặt mà không biết phải nói thế nào, người mẹ bao giờ cũng yêu thương con nhiều nhất, quan tâm con nhiều nhất, song cũng chính là những người hay lo nghĩ nhất, đến nỗi, những suy nghĩ cứ ngày một lan rộng thành ảo tưởng khó có thể kiềm chế.

_Cô đưa Huy sang Mỹ đi, cậu ta có cô bạn gái bên ấy.

_Bạn gái? Là ai?

_Cô ấy tên Phượng nhưng vẫn hay gọi là May, vừa xuất cảnh tuần trước, bang Texas. Hai người quen nhau cũng hơn một năm rồi.

_Có thật là nó có bạn gái? – cô Mai mừng rỡ hỏi

_Dạ, con xin thề! – Trinh thở dài gơ bàn tay trái lên cao

_Được rồi, cô sẽ cho nó đi Mỹ ngay! – cô Mai phấn khích cầm tay Trinh lắc lắc với vẻ vô cùng biết ơn

Những tưởng đó chỉ là những lời nói suông cho qua chuyện, không ngờ cô lại làm thật. Lại còn đưa ra tối hậu thư nếu Huy không đi du học sẽ tống cổ ra khỏi nhà không nuôi nữa. Haha...thật là buồn cười mà.

_Tại sao lúc đó cậu không giải thích giúp tớ?

_Giải thích cái gì? – Trinh vẫn giả ngu

_Đám con trai bọn tớ lên phòng là để dựng bài nhảy, sáng tạo động tác mới chứ có phải như mẹ nghĩ đâu...đã không nói giúp thì thôi lại còn gợi ý chuyện du học nữa.

_Thuận miệng mà! – cô cười cười

_Cậu...đi chết đi! – Huy hét lên

Trình trề môi không đáp, thấy vậy Huy liền quay sang hai ông anh với dáng vẻ cầu xin

_Cho em ở nhờ nha, anh Trung!

Trung im lặng một chút, sau đó chậm rãi trả lời

_Ở lại cũng không sao, nhưng nhà anh chỉ có một phòng cho khách mà hiện tại bạn của anh đang...

_Không sao! – Huy đột nhiên cắt ngang lời anh, đồng thời cậu quay đầu nhìn về phía bếp – Em sẽ ở cùng cậu ấy!

_Không thành vấn đề. – Trình nhún vai đáp

_KHÔNG ĐƯỢC!

Cả hai ông anh cùng đồng thanh hét lên khiến Huy giật mình, còn Trình thì một phen hết hồn nuốt trọn cả viên nước đá đang ngậm trong miệng khiến cô ho khù khụ, vội vàng nuốt nuốt ngực cho viên đá mau chạy xuống bụng.

Một tay Huy dè lên ngực trái giống như đang trấn tĩnh mặt khác hai mắt cứ trợn tròn nhìn chòng chọc vào hai anh. Trung phản ứng như vậy cũng là lẽ thường, ai bảo ông ấy yêu em gái như vậy. Còn người kia, Huy khẽ liếc mắt sang Phong, tức giận như vậy là có ý gì. Chẳng lẽ...

Từ một giây ngạc nhiên ban đầu, hiện tại khóe môi Huy đang khẽ nhếch lên, có một chút mờ ám

_Ồ...không sao. Vậy em sẽ ở cùng với anh Phong. – Huy đối mắt với anh, vờ ngu ngốc – Anh không phản đối chứ?

Coong!

Coong!

Trong đầu Phong đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo nguy hiểm, mặc dù chưa thể xác định là chuyện gì nhưng rõ ràng ban nãy anh nhận ra được tia cười trong mắt Huy. Có điều, nhìn theo một khía cạnh nào đó thì anh cũng chính là người đang ở nhờ nhà Trung nên không thể nào mở miệng nói không được!

_Không vấn đề. – Phong bắt đầu dĩ nhún vai – Dù sao phòng cũng rộng!

_Vậy...Em định ở tới chừng nào? – Trung hỏi

_Tới chừng nào mẹ em từ bỏ ý định bắt em đi du học!

Mục đích đạt được rồi. Huy mừng như đi hội, liền nhào tới ôm lấy cổ Phong, hôn lên má anh một cái thật kêu khiến người anh đột nhiên cứng đờ như hóa đá. Ngồi bên cạnh, Trung khẽ thở ra, trộm đưa tay vuốt ngực thầm cảm ơn ông trời vì Huy đã không lựa chọn ở cùng với anh.

_Thằng nhóc này, thật sự không có vấn đề chứ_____!!!

* * *

_Cậu có thấy phản ứng của anh Phong lúc nãy không?

Sau khi nhận được cái gật đầu của Phong, Huy liền mang hết đồ đạc của cậu quẳng vào một góc trong phòng cũng không thèm nhìn qua đồ đạc vật dụng của anh liền nhanh chân chạy thẳng đến phòng của Trình ăn vạ.

Hiện tại cậu đang nằm trên giường của cô, trên tay vẫn ôm con Nhím to dùng bằng bông với vẻ rất thích chí, nhìn về phía cô đang cuộn mình bên máy vi tính dò hỏi.

_Thấy, thì sao?

_Có thật là không hiểu? – khóe miệng Huy nhếch lên khẽ cười

Trình im lặng một lúc rồi lờ mắt nhìn bạn, sau đó lại quay về màn hình máy tính vờ bận rộn nhưng thực tế lại không như vậy. Phản ứng của Phong ban nãy nhìn qua cũng thấy có vấn đề, nhưng mà biết phải hiểu

thế nào đây? Cô thật sự hiểu hết ý nghĩa trong phản ứng của anh sao? Cô không tự tin như vậy. Nhưng là, cũng không khỏi khiến cô nghĩ đến một khả năng, là anh cũng thích cô.

Nhớ lại khi còn bé, bởi vì ba mẹ vẫn thích đi du lịch cùng nhau nên mỗi lần anh trai sang nhà anh học nhóm đều mang cô theo. Ngày đầu tiên vừa trông thấy anh, cô đã rất ngạc nhiên vì không hiểu từ đâu lại xuất hiện thêm một thiên thần nữa. Từ khi cô nhận biết cuộc đời, anh trai của cô đã là thiên thần số một rồi, và bây giờ thì có thêm anh, là thiên thần số hai.

Năm cô mười ba tuổi anh lên đường du học, anh hai cũng bắt đầu bận rộn, ba mẹ vẫn thường xuyên vắng nhà. Lúc đó cô vẫn chưa nghĩ nhiều như bây giờ nên cảm thấy vấn đề đó thật bình thường giống như cô còn bé.

Nhưng mà, khi bước vào cấp ba, gặp phải một số vấn đề chỉ phụ huynh mới giải quyết được, cô bắt đầu nghi ngờ liệu cô và anh trai có phải là con nuôi (Rei ơi, cậu nghĩ nhiều quá rồi đó, Nhok đây mà cũng chưa nghĩ nhiều bằng cậu =.=), còn ba mẹ chỉ là những cô chú tốt bụng nào đó nên mới có thể thông thả cùng nhau đi du lịch và bỏ mặc bọn họ thế này. Những lúc như vậy, cô thường nghĩ đến Phong, cô cũng không biết vì sao tình cảm mà cô dành cho thiên thần số hai ngày càng lớn, lớn hơn cả tình yêu cô dành cho thiên thần số một rất nhiều.

Sáu năm, rốt cuộc anh cũng về. Nếu như hôm đó không nghe chính miệng anh trai giới thiệu lại cô còn không tin anh thực sự đã trở về. Cứ nghĩ anh đi học rồi yêu đương với mấy cô ngoại quốc xong thì kết hôn ở luôn bên đó không về nữa, tự nhiên trong lòng bất giác đau.

Nhưng mà, hiện tại anh đã ở đây, còn cùng cô sống chung dưới một mái nhà. Chỉ là cô không biết phải thể hiện tình cảm của mình như thế nào cho đúng nên đành tỏ ra thái độ thờ ơ lãnh đạm khi đối diện với anh. Nói chung là, cô vẫn đúng như những lời Đoàn Huy nhận xét: Rất nhát gan!

_Thế nào? Sao không trả lời? – Đoàn Huy lại lên tiếng hỏi

_Trả lời cái gì? – Trinh thờ ơ

_Ở đây chỉ có hai người chúng ta, cậu nghĩ có thể giấu tớ sao? – một lần nữa khóe môi Huy lại nhếch lên cười khiêu khích

_Đừng có nói với tớ bằng cái giọng của kẻ biết tuốt như vậy! – Trinh lạnh giọng cảnh cáo – Nghe rất đáng ghét!

_Biết làm sao được! – Huy nhún vai – Ai bảo trời sinh tớ có tư chất thông minh, cái gì cần biết chỉ nhìn qua một cái là có thể biết rất rõ ràng.

Im lặng một lúc, cậu lại tiếp tục nhìn trần nhà ê a, giống như là tự thoại nhưng lại cố ý tăng âm lượng một chút để người nào đó đang ngồi ở xa kia có thể nghe thấy thật rõ ràng

_Tối nay mình sẽ ngủ cùng giường với anh Phong, mình cũng có tật hay nói mê nữa, không biết là trong lúc ngủ mơ có thể nói lộ ra một chút gì không ta. Chết thật, nếu như mình lỡ miệng nói ra bí mật của người nào đó đã thâm thương trọng nhớ anh suốt sáu năm trời, không biết anh sẽ nghĩ gì đây ta...chà, thiệt là tò mò quá đi ah~

_Đoàn-Huy! – Trinh rời mắt khỏi máy tính quay hẳn người đối diện với cậu, ánh mắt tóe lửa, răng nghiến chặt gần từng tiếng một – Có tin là cậu sẽ chết trước khi kịp thấy mặt vợ không?

Huy không những không tỏ ra khiếp sợ mà còn vênh vênh cảm nhìn cô bạn đang tức tối với vẻ thách thức. Nhìn qua phản ứng của Trinh như vậy, cậu cảm thấy rất vui. Vì sao vui? Tất nhiên là vì cậu đã trả được thù rồi. Ai bảo cô là Boss, ngay từ lúc nhỏ đã luôn bắt nạt cậu, lại ý mình có anh trai thương yêu luôn đem cậu ra làm trò đùa. Mới đây chẳng phải còn muốn quăng cậu qua Mỹ là gì. Đừng nghĩ cậu vẫn còn là Đoàn Huy lúc bé chứ, chí ít thì bây giờ cậu cũng là một chàng trai bản lĩnh, phong độ ngút trời. (Jiro, cậu leo xuống được chưa, đứng trên đó điện giật Nhok không chịu trách nhiệm đâu nha >.<)>

Buổi tối, sau khi chộc cho cô bạn nổi trận đùng đùng Huy liền hớn hở trở về phòng, tạm thời là phòng của cậu và Phong.

Mặc dù kim ngắn của đồng hồ đã chỉ số một còn cây kim dài cũng vừa vặn chỉ vào số sáu, tức là đã một giờ ba mươi sáng nhưng hình như anh vẫn chưa có ý định đi ngủ. Nằm một mình trần trổ trên giường, Huy đến cuối cùng cũng không hiểu vì sao mình không ngủ được, nhiều lần nhìn anh muốn nói gì đó nhưng thấy anh chuyên tâm quá lại thôi. Nhưng mà, cậu từ lúc sinh ra cho đến tận bây giờ đã là mười chín năm rồi cậu chưa một lần biết hai chữ “kiên nhẫn” viết như thế nào nha. (Cậu chịu đựng Rei hành hạ 19 năm có thể nói là kiên nhẫn không hả?)

_Anh Phong năm nay bao nhiêu tuổi rồi? – Huy nằm trên giường ôm gối nhìn Phong đang chăm chú nơi bàn làm việc, buông tiếng hỏi

_Anh bằng tuổi với Trung, 27! – Phong đáp nhưng vẫn không rời mắt khỏi tài liệu trên tay

_Vậy...anh đã có bạn gái chưa? – Huy tiếp tục thăm dò

_Uh... – Phong có vẻ suy nghĩ, lát sau anh khẽ gật gù – Trước đây thì có nhưng hiện tại thì không!

_Quá tốt! – Huy reo lên – Ít ra cũng phải như vậy chứ.

Phản ứng của Phong ngay lập tức bị khựng lại nhưng rất nhanh chóng anh đã lấy lại vẻ điềm tĩnh của mình. Anh không nghe lầm chứ? Cậu ta khen tốt, lại còn tỏ vẻ rất hứng khởi nữa. Lý do để cậu ta dọn ra khỏi nhà là...chẳng lẽ...nhưng anh không phải như vậy. Phong cảm thấy hơi lạnh đang chạy dọc sống lưng, mồ hôi cũng vì thế mà trộm rịn ra nơi thái dương một ít.

_Ý em là sao? – anh cố giữ giọng điềm tĩnh hỏi

Nhìn thấy anh như vậy, đoán biết trong đầu anh đang nghĩ gì càng khiến Huy thích thú, cậu phì cười

_Nếu như ban nãy anh nói cho đến bây giờ anh còn chưa có cô gái nào không khéo em sẽ nghĩ anh có vấn đề...như em...haha

Huy nói, cố tình nhấn nhá và ấn mạnh hai chữ “như em” ở phía cuối cùng để thử xem phản ứng của anh thế nào. Một lần nữa nhìn ra phản ứng của anh khiến cậu thích chí đến mức không thể không cười to thành tiếng

Trong một lúc Phong hoàn toàn im lặng. Anh không biết nên trả lời như thế nào, càng nói anh cũng không muốn lẫn quẩn ở cái vấn đề giới tính phức tạp này nữa nên quyết định chuyển hướng

_Em với Trinh làm bạn lâu chưa?

_Từ lúc hai đứa còn ở trong bụng mẹ đã làm bạn với nhau rồi! – Huy tự hào khoe – Nhưng em sinh sau cậu ấy ba tháng nên lúc nào cậu ấy cũng đòi làm chị của em!

Giọng của Huy biến đổi từ hồ hởi sang ca thán một cách tài tình đến nỗi làm Phong lầm tưởng là cậu đang diễn tuồng, khiến anh không nhận được, khẽ bật cười

_Vậy mà lúc nhỏ anh lại không thấy em!

_Em cũng vậy! – Huy nói ngay – Nếu như từ bé em gặp được anh thì chắc chắn em sẽ không buông tha cho anh rồi! (Nhok: Jiro..grư..ư..cậu còn muốn trêu anh Phong tới khi nào hả?/ Jiro: tới khi nào ổng chịu thú nhận tình cảm với Rei thì thôi...haha, nhưng mà *lừ mắt* tính cách của tớ không phải do cậu xây dựng ra à?/ Nhok: 30% thôi nhé, ngoài đời cậu cũng BT như vậy mà, tớ chỉ bê nguyên xi vào thôi, có dựng cái gì đâu *cười vô tội*)

Đánh nguyên một cái vòng thật rộng, cuối cùng Đoàn Huy cũng quay lại điểm xuất phát ban đầu khiến anh có phần không kịp ứng phó. Nhưng lần này cậu không có ý đùa lâu vì hình như đã đến thời điểm cần phải ra tay rồi.

_Anh thấy cậu ấy thế nào? – giọng Huy vẫn mang theo vẻ bông đùa nhưng nếu để ý một chút sẽ nhận ra chất nghiêm túc trong câu hỏi

_Ý em là sao? – anh vờ thờ ơ

Huy quan sát anh, nhếch mép khẽ cười xong nằm ngửa ra giường, mắt dõi lên trần nhà nói

__Em rất muốn biết anh nghĩ như thế nào về Rei, không phải từ khía cạnh của một người anh mà là từ góc nhìn của một người đàn ông!

Ầm...

Phong cảm giác trong lòng mình đang chấn động, anh rời mắt khỏi tài liệu ngay lập tức quay đầu nhìn Đoàn Huy, anh muốn biết rốt cuộc là cậu đang có ý đồ gì. Nhưng mà, Đoàn Huy không để ý, ánh mắt cậu vẫn đang dõi lên điểm nào đó trên trần nhà.

Sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng anh cũng trả lời với một giọng trầm thấp đến khó nghe

__Anh...chưa nghĩ tới!

Chưa nghĩ tới. Huy lăm bầm trong bụng. Hừ, ông anh này định cố chấp đến cuối cùng ư? Hay là hỏa lực của mình tung ra không đủ mạnh? Được rồi, cứ đợi mà xem anh lợi hại hay em lợi hại.

__Nói như vậy là anh trong sáng hơn em sao? – Huy phì cười lên tiếng

__Trong sáng? Em định nói gì? – Phong cảm giác tai mình lùng bùng

Huy trở người lập úp tiếp tục ôm gối, chăm chú nhìn anh. Trong mắt thoáng ý cười

__Mặc dù là bạn thân, cùng chơi chung và lớn lên bên nhau nhưng em vẫn là con trai 100% nha, nói thế nào thì vẫn có khoảng cách giữa nam và nữ. Nhưng...anh nghĩ sao khi em cứ luôn hành động như một kẻ loạn giới tính? – Huy dừng lại một lúc quan sát anh, sau đó nhận ra phản ứng của anh liền nhếch môi nói tiếp – Nếu như không phải vì muốn ở bên cạnh cậu ấy một cách quan minh chính đại!

Bốp!

Phong cảm giác như bị ai đó đánh ột cú thật mạnh từ phía sau. Anh không nghe lầm chứ? Đoàn Huy là vì muốn ở cạnh Trinh nên cố tỏ ra loạn tính sao? Nếu như Trung biết được điều này, anh sẽ làm gì? Dám cá là sẽ xách cổ cậu nhóc này đá ra ngoài, mà không, có khi là ngay lập tức quăng cậu ta qua Mỹ cũng nên.

Những biểu hiện cảm xúc xuất hiện trên mặt Phong dù là nhỏ nhất đều được Huy nhìn thấu. Thấm đòn rồi! Huy thầm reo lên. Nhưng mà, nếu muốn đối phương mau chóng gục chết thì phải bồi thêm vài cú nữa. Nghĩ vậy, Huy liền cười

__Có thể anh không biết, khi say Rei thật sự rất nguy hiểm.

Nguy hiểm ư? Anh hơi cảnh giác. Hình như lời cảnh cáo này anh đã nghe qua.

__Nguy hiểm như thế nào?

__Cậu ấy sẽ trở nên rất đáng yêu. – Huy mỉm cười đáp – Luôn nghĩ người bên cạnh mình là anh trai, còn mình vẫn là cô em gái nhỏ thích làm nũng, sẽ ôm và hôn anh. Nếu thật sự người đó là anh Trung thì ok, mọi chuyện vẫn tốt đẹp, có khi anh ấy còn cảm thấy vui nữa. Tuy nhiên, đối lại là một người khác, mà còn là người khác giới thì anh nghĩ liệu ai có thể kiềm chế được trong hoàn cảnh đó không?

Bốp!

Có vẻ như ai đó lại giáng thêm một cú thật mạnh khiến anh choáng váng. Đừng đùa chứ. Những gì Huy vừa nói anh đã từng trải qua, cô thực sự rất nguy hiểm, đến nỗi bản thân anh cũng đã không thể kiềm chế mà hôn cô. Khoan đã, nói như vậy không lẽ...

Nhìn đôi mắt đang mở to của anh nhìn mình trừng trừng như tìm lời giải đáp, Huy thích chí nhún vai

__Đừng nhìn em như vậy. Em dù sao cũng là đàn ông nha, lại có hơi men nên tất nhiên là không thể tự chủ rồi – Huy nói dối

__Vậy là em đã hôn...

__Còn hơn hôn một chút! (Nhok: Cậu dám sao...há há../ Jiro: Câm ngay!)

__Anh muốn đi toilet!

Phong đột nhiên nói một câu không ăn nhập gì với vấn đề hai người đang bàn luận, anh xếp lại tài liệu thật ngay ngắn, sau đó liền đứng dậy xoay người mở cửa đi ra khỏi phòng thẳng hướng toilet bước tới.

Chờ anh đi khỏi gương mặt Huy mới bắt đầu lộ ra nụ cười mà cậu đã cố nhịn để không thoát ra trước mặt anh. Phản ứng như vậy rõ ràng là cũng có tình cảm với Rei rồi, thế mà cứ cố chấp. Phen này cậu sẽ có cơ hội lên mặt với cô, ít ra cậu cũng là một ông mối vô cùng mát tay. Tuy nhiên, phải giấu nhem chuyện cậu đặt điều nói dối, nếu không chắc chắn sẽ tàn đời.

7. Chương 7 : Quay Về Nhà

Phong thức dậy khi trời còn mờ đất, nói chính xác hơn một chút là suốt đêm anh không hề ngủ. Bị câu chuyện của Huy làm cho suy nghĩ đến một phờ cả người, còn cậu chàng thì vô tư chiếm lấy cả chiếc giường, một cách rất tự nhiên.

Anh bước xuống lầu, cảm nhận không gian hoàn toàn yên ắng, đoán biết mọi người vẫn còn đang ngủ anh liền đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ở Việt Nam, người thành phố không thường có thói quen ăn sáng ở nhà, thứ nhất là vì học sinh phải đi học từ rất sớm, còn các bậc phụ huynh lại đầu tắt mặt tối lo cho công việc nên không thể nào mới tờ mờ sương đã thức dậy để chuẩn bị cơm sáng. Với lại, thú vui khi lê la hàng quán trước khi vào lớp cũng là một nét rất riêng của học sinh.

Nhưng mà, trong ngôi nhà này có bốn con người. Hai người đang là sinh viên đại học, giờ giấc thất thường, hai người còn lại đã đi làm, giờ bắt đầu vào việc cũng được đếm từ mức tám giờ. Mà hiện kim ngân đang dừng ở số sáu, còn kim dài cũng chỉ mới nhích qua một chút. Còn rất là sớm, thích hợp để nấu bữa sáng.

Nói là nấu nghe cho hoành tráng chứ thực ra chỉ là chiên vài quả trứng, bánh mì có sẵn, vậy là xong. Nhưng mà, hôm nay Phong tìm thấy trong tủ lạnh một ít rau cải, còn có trứng chiên hôm qua vẫn còn dư, cơm nguội cũng còn nhiều, vậy là anh quyết định sẽ chiên cơm làm điểm tâm cho bữa sáng.

Đợi đến khi anh gần hoàn tất công việc thì ba người còn lại cũng đã quần áo chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, nhìn đồng hồ điểm đúng bảy giờ, chính xác như đã được hẹn lịch từ trước.

Chưa ngồi vào bàn ăn Huy đã nhanh miệng hít hà tán thưởng

_Woa...anh Phong siêu quá ta, còn biết làm bữa ăn sáng nữa. Em thiệt là ngưỡng mộ.

Phong nghe vậy liền phì cười

_Đơn giản thôi mà, ngày trước đi du học cái gì cũng phải tự làm nên nếu ăn cũng phải biết để mình không bị đói.

Huy nhón tay bốc một ít cơm bỏ vào miệng nhóp nhép nhai, tấm tắc khen

_Ngon lắm. Sau này cô nào cưới được anh Phong là sướng như tiên rồi, có ông xã nấu ăn mỗi sáng.

Nói đến đây Huy khẽ liếc mắt về phía bạn, bí hiểm nhếch môi cười.

Phong tuy bên ngoài vẫn cố tỏ ra bình thường nhưng kỳ thực anh thầm đưa mắt quan sát Trinh, nhận ra trên mặt cô không hề có bất kì phản ứng nào, vẫn giống mọi lần thờ ơ đến chán ngắt càng làm anh thêm tin tưởng rằng cô chưa một lần nghĩ đến cảm nhận của anh.

Bất thành linh tiếng chuông điện thoại reo vang, bốn người lập tức nhìn xem có phải là điện thoại của mình, cuối cùng, Phong bắt máy

_Có gì mà gọi anh sáng sớm vậy, út Lam?

Ở bên kia điện thoại giọng Lam nhẹ nhàng thông báo

__Anh hai mới về tối qua. Ba kêu em gọi cho anh nói trưa nay về nhà ăn cơm, với lại, anh dọn qua nhà người ta gần hai tuần rồi, định đi bụi luôn sao?

__Anh biết rồi, trưa anh về.

__Vây bye anh ba, em vào lớp đây!

Lam nói xong liền cúp máy, Phong cũng nhanh chóng gấp lại điện thoại của mình. Cuộc nói chuyện của anh ba người còn lại đều nghe thấy, mặc dù không xác định cụ thể nội dung nhưng cũng có thể nghe ra là anh sắp về nhà.

__Sao vậy? – Trung quan tâm hỏi

__Anh hai tao mới về tối qua, ông già kêu trưa về ăn cơm.

__Vây sao? – Trung bật cười – Anh Vũ sau bao ngày lang thang cuối cùng cũng chịu về rồi.

__Tao không nghĩ vậy – Phong xúc một muỗng cơm đưa lên miệng vừa nhai vừa nói – Những lần trước ổng về được vài ngày lại đi mất dạng đến một hai năm, lại về, vài ngày sau lại đi. Lần này chắc cũng không ngoại lệ.

__Anh của anh Phong làm nghề gì mà đi suốt vậy? – Huy tò mò hỏi

__Họa sĩ! – Trung trả lời thay bạn

__Wow...rất hoành tráng nha~ – cậu trầm trồ ngưỡng mộ – Đi nhiều như vậy chắc là ảnh có rất nhiều cảm hứng, tranh cũng sẽ rất đẹp!

Nghe những lời Huy nói Phong có vẻ ngỡ ngàng, anh nhận thấy cách nói này hơi quen, hình như đã từng một lần nghe qua ở đâu đó. Nhưng thắc mắc của anh nhanh chóng được giải đáp ngay

__Em có vẻ biết về hội họa? – Trung nhìn Huy ngạc nhiên hỏi

__Không chỉ biết! – Trinh vừa nhai cơm vừa nói – Cậu ấy đã từng đoạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh toàn quốc hồi cấp ba, hiện tại là một artist khá có tiếng trong lĩnh vực graffiti*.

Trung nghe em gái nói mặc dù không hiểu hết vì cô dùng thuật ngữ nhưng anh cũng lơ mơ nhận ra Đoàn Huy không phải tầm thường. Phát hiện này có một chút làm Phong chấn động. Anh vốn chưa từng nghĩ đến việc sẽ xuất hiện thêm một chương ngại nữa, mà vấn đề là chương ngại này có quá nhiều lợi thế hơn so với anh.

* * *

Buổi trưa Phong về đến nhà đã có mặt mọi người đầy đủ, Lam vừa trông thấy anh liền hồ hởi reo to

__Anh ba về rồi!

Trong phòng khách, ngồi đối diện với ba mẹ anh là một người đàn ông với gương mặt râu ria bặm trợn, nhìn có một chút gì đó rất giống kẻ lang thang bụi đời, nhưng ẩn giấu sau mái tóc dài lòa xòa là một đôi mắt sáng tinh anh. Nghe Lam kêu lên như vậy người đó quay đầu lại nhìn Phong hấp háy cười

__Chú ba, lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?

Hừ! Phong làm mặt lạnh đi tới, thuận tay để túi xách lên ghế nhìn anh trai, châm biếm

__Nhờ phúc của anh, em đến tự do cũng mất!

Nghe câu trả lời của anh, Thanh Vũ liền phá ra tiếng cười lớn. Chú em này quả thực vẫn còn rất giận việc anh bỏ đi ngao du sơn thủy.

Đang trong lúc tình hình căng thẳng, Lam từ trong bếp chạy ra phá vỡ bầu không khí, cô hét lảng xảng bên này lại lú lú bên kia, bắt ép mọi người phải ngồi vào bàn ăn trong phòng bếp.

Ngay khi vừa ngồi ổn định, Lam liền nín tay áo Phong, tò mò hỏi

__Anh ba, hai tuần nay anh ở đâu? Có tốt không?

Vũ ngồi đối diện nghe được như vậy liền vươn tay qua dí dí vào trán cô em, tỏ vẻ ghen tỵ

_Út Lam hay thật, anh hai đi lâu như vậy mà khi về lại không hỏi thăm lấy một câu, còn tên nhóc này chỉ mới ra khỏi nhà có hai tuần đã cuống cuống lo lắng, thế này có gọi là phân biệt đối xử không?

Lam mặt di chuyển cái đầu để tránh ngón tay anh, mặt khác nhìn anh trề môi làm xấu, nói

_Anh hai mỗi lần đi là biệt tích đến mấy năm mới về được một lần, ở vài ngày lại đi nên người ta từ sớm đã không còn biết anh hai là ai nữa rồi! Anh ba vẫn là nhất!

Câu trả lời của Lam khiến cả nhà bật cười ha hả, riêng Phong, anh cảm thấy rất thỏa mãn, ít ra trong gia đình này, với một người nào đó vai trò của anh vẫn hơn hẳn ai kia.

Ông Nam, bà Vân nhìn đám con đùa giỡn cũng chỉ mỉm cười. Thằng con lớn mặc dù đã khiến ông bà hao tâm tổn sức rất nhiều, buồn bực cũng không ít, nhưng bù lại cậu con trai thứ lại khiến ông bà vừa lòng. Cô con gái út lại rất ngoan, học hành cũng không quá tệ để ông bà phải lo lắng. Nói chung là, gia đình của họ không đến nỗi hơn người nhưng cũng khiến không ít gia đình thâm ghen tỵ.

_Con sẽ lấy vợ! – Vũ vừa nhai cơm vừa nói

Nghe lời tuyên bố của anh, trong một chốc cả nhà cùng nhìn nhau không nói. Dường như hiểu được nghi vấn của mọi người, anh mặc dù vẫn chuyên chú gấp thức ăn đồng thời cũng mở lời giải thích

_Cô ấy tên Jennifer, là người Anh gốc Mỹ. Nhỏ hơn con hai tuổi, cũng rất yêu hội họa và thích đi đây đó như con. Chúng con gặp nhau ở Anh từ cuối năm ngoái, gia đình cô ấy đều biết con, chúng con định cuối năm nay sẽ cưới, sau khi kết hôn sẽ tiếp tục chu du thế giới.

Phong và Lam trợn mắt nhìn anh, còn hai ông bà lại ngó người nhìn nhau. Lập gia đình là chuyện lớn vậy mà anh có thể dễ dàng nói ra như là một việc rất hiển nhiên, lại còn vừa ăn cơm vừa nói

Một hồi lâu không nghe thấy bất kỳ câu hỏi nào cũng không cảm giác được phản ứng xung quanh, anh mới rời mắt khỏi bàn ăn, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nhún vai.

_Cả nhà không có ý kiến gì sao?

Không phải là không có ý kiến, chỉ là họ đang bị shock đến nỗi không biết phải nói gì. Hai người lớn không hện mà cùng cầm lấy ly nước bên cạnh, uống một hơi trấn tĩnh, sau đó chỉ nhẹ nhàng hỏi anh một câu.

_Cô ấy như thế nào?

Phong quay đầu nhìn ba mẹ, giây đầu tiên anh còn ngẩn người không hiểu nhưng ngay khi nhìn thấy sắc mặt của ông bà, anh liền nhận ra mọi chuyện. Anh hai của anh gây ra chuyện không phải mới lần một lần hai, mười năm qua ba mẹ anh chắc chắn cũng được tôi rèn không ít. Đừng nói là kết hôn, bây giờ cho dù anh nói rằng mình sắp đi lên vũ trụ có thể họ cũng không quá kinh ngạc nữa.

Vũ nhìn mọi người, cười rạng rỡ

_Tuần sau cô ấy đến, tới lúc đó con chắc chắn sẽ ra mắt cả nhà.

Tuần sau, như vậy lần này anh về nhà được một tuần. Phong trầm nghĩ. Lâu hơn hẳn những lần trước. Nhưng mà, có khi nào lần này anh về lâu như vậy rồi sau đó sẽ đi mãi luôn không? Như vậy chẳng phải anh sẽ còn chịu khổ dài dài với trách nhiệm công ty. Mà thôi quên đi, cho dù anh trai có ở lại thì anh cũng không thoát khỏi trách nhiệm đó. Mèo vẫn hoàn mèo thôi, không thể nào là chó được.

Cơm nước xong xuôi, Phong đang định đi thì Lam níu áo anh, nũng nịu

_Chiều anh nay ba cũng phải đi làm à? Thứ bảy mà.

_Không, anh là đang muốn về nhà bạn. – Phong trả lời em gái, anh là không yên tâm khi Huy cũng đang ở đó

_Hay là anh ba về nhà đi, hiếm khi anh hai về lâu như vậy, ba anh em mình sẽ cùng nhau đi chơi, chứ hai anh cứ thay phiên nhau đi mất bỏ em một mình, buồn lắm!

Lam nói mà như muốn khóc, nhìn Lam, anh lại nghĩ đến Trinh. Chẳng phải vì Trung suốt ngày lo làm việc không thêm ngó ngang tới nên cô mới nổi loạn sao, anh thì không muốn một ngày nào đó, Lam cũng trở thành như vậy. Mà, cái gì đã qua, dù có muốn giữ lại cũng không thể nào toàn vẹn như lúc đầu.

__Được rồi! – Phong xoa đầu Lam – Anh về bên đó thu dọn quần áo!

__Cho em đi với, em cũng muốn biết bạn tốt của anh ba. – Lam đề nghị

__Được rồi, anh sẽ chở em đi! – Phong mỉm cười gật đầu

Vừa nghe xong đáp án của anh Lam liền nhảy cẫng lên thích thú, vừa lúc ấy nghe có tiếng xe ngoài cửa, cô chạy ra mở cổng ngay lập tức vui vẻ mỉm cười khi trông thấy Tuấn

__Làm gì mà hớn hở vậy? – Tuấn hỏi

__Anh hai mới về. – Lam khoe – Anh ba cũng sắp về.

__Là sao? – cậu ngạc nhiên không hiểu

__Lát nữa nói sau! – Lam khoác tay – Bây giờ cậu đi với tớ!

Tuấn vẫn cứ ngẩn người như một kẻ khờ ở trước cổng, chẳng phải cô hẹn cậu sang để học nhóm sao, bây giờ còn dò đi đâu nữa. trộm liếc mắt vào trong nhà thấy Phong cũng đang dắt xe ra, liền tự đoán mò câu trả lời

__Đi với anh Phong hả?

__Ừ, hai tuần nay anh ở nhà bạn để lo công việc, bây giờ anh hai về rồi nên Lam muốn anh ba cũng về luôn cho cả nhà cùng vui. – Lam vẫn tươi cười giải thích

Nhìn thấy bạn gái vui như vậy Tuấn bất giác cũng cảm thấy vui theo. Cậu đã nhiều lần nghe Lam kể về các anh, còn không giấu diếm mà khoe rằng anh ba là người thương cô nhiều nhất. Đổi lại là Tuấn, nếu cậu có ông anh như thế tội gì mà không khoe cho thiên hạ cùng ghen tỵ.

Ba anh em đến trước nhà Trung cũng quá trưa rồi nhưng trong nhà lại không yên ắng mà còn rộ ra nhiều tiếng cười đùa có vẻ như bên trong đang diễn ra một buổi họp mặt sôi nổi lắm. Phong bấm chuông chờ đợi, và người ra mở cổng cho anh không ai khác chính là Dark Win.

Tại sao cậu ta lại ở đây? Phong thầm hỏi. Bình thường anh cùng Trung cũng ở nhà giờ này nhưng mọi người chỉ đơn giản là đi ngủ. Còn Trinh thì đã nhanh chân chạy đến phòng tập để tập luyện với Adventure rồi.

Trái ngược với Phong, cô em gái đứng bên cạnh anh ngay từ giây đầu tiên đã nhận ra người mở cổng là ai, lấy cả hai tay che đi chiếc miệng nhỏ nhắn để kiềm chế cảm xúc, cô không thể tin vào mắt mình là người này có thể xuất hiện ở đây

__Dark Win! – Lam hét lên

Không chỉ một mà là ba người cùng giật nảy mình kinh ngạc, đặc biệt là Dark Win. Cậu không nghĩ rằng ai đó có thể nhận ra mình, nhất là trong bộ dạng rất bình thường này.

Mọi người ở trong nhà nghe thấy tiếng thét cùng đồng loạt xông ra, nhưng vừa đến trước cửa ngay lập tức cũng dừng lại hết. Trước mắt họ là ba con người vừa quen vừa lạ, quen vì hai trong số ba người họ đã từng gặp qua, còn lạ là vì có một người chưa bao giờ nhìn thấy.

Ngược lại, người đầu tiên ngạc nhiên là Phong, anh tò mò không hiểu vì sao hôm nay lại có rất nhiều người. Người thứ hai không thể nói là ngạc nhiên mà phải dùng từ “hoàn toàn kinh ngạc” để diễn tả, khi mà rõ ràng nhìn thấy trước mắt mình với khoảng cách thật sự rất gần chính là nhóm Adventure. Không quá hào nhoáng, lạnh lùng như những lần xuất hiện trong các chương trình hội diễn, trái lại còn rất chân thực cùng gần gũi.

Lam nhanh chóng nhận ra trong đám người đứng trước mặt có gương mặt của một người mà cô luôn yêu thích, lách mình tiến về phía trước, cô lao thẳng vào Trinh ôm lấy cô mừng rỡ

_Rei, đúng là Rei rồi.

_Rei? Là Rei sao? Tuấn nhìn người tóc dài mảnh khảnh mà Lam đang ôm, thắc mắc. Thực sự là con gái? Không phải là cậu hoa mắt vì say nắng đấy chứ. Như vậy là Lam nói thật, nếu như Lam nói thật, chẳng phải từ trước đến giờ cậu là đi ghen tỵ với một đứa con gái ư?

Không biết tình cảnh ngẩn người, kinh ngạc, ngỡ ngàng sẽ còn diễn ra trong bao lâu dưới cái nắng gay gắt của buổi trưa nếu như không có một người sáng suốt lên tiếng cảnh tỉnh. Trung ở trong nhà đợi rất lâu mà không thấy ai trở vào bèn đứng dậy đi ra, bắt gặp một cảnh hỗn độn trước nhà thì lắc đầu ngán ngẩm. Anh tăng hân

_Vô nhà hết đi, muốn bị cảm nắng à?

Đến khi mọi người đã ngồi vào hết trong nhà cùng nhau uống nước mát thì lý do khiến nhà trở nên đột ngột đông khách cũng mau chóng được nói ra. Nguyên nhân chính không phải là vì Đoàn Huy sao?

Vừa nghe tin Huy bị đuổi ra khỏi nhà và đang tá túc ở nhà Trinh, cả nhóm Adventure cảm thấy rất thú vị, lại nghe nói nhà Trinh không có ai ngoài ông anh trai rất dễ thương nên nhóm quyết định kéo sang nhà cô quây một trận ra trò, cũng là để chúc mừng cuộc sống...ăn nhờ ở đậu của Huy.

Lam ngồi một bên nghe mọi người nói chuyện thật vui, cô khẽ kéo tay Phong nhỏ giọng trách

_Anh ba xấu, ở chung nhà với Rei mà cũng không nói cho em biết một tiếng.

_Nói với em làm gì? – Trung đột ngột chen ngang, giọng có vẻ đùa – Để em núm áo nó xin chữ ký sao?

Câu nói của Trung khiến cả nhà cười ầm lên, còn Lam thì gượng gùng đỏ mặt. Lúc này, Dark Win đã nhận ra cô bé chính là người lăm lăm Rei là con trai đạo nọ, liếc sang cậu bạn ngồi kế bên, tự nhiên trong đầu cậu phát sinh ra “ý tưởng tốt”.

_Hóa ra bạn là cô bé hôm nọ nhận nhầm Rei là con trai, lại còn khiến bạn trai lên cơn ghen nữa, phải không?

_A...

Lam vội ngẩng đầu nhìn Dark Win, không nghĩ ra anh chàng này còn nhớ chuyện cũ, mà lại còn nhớ rất chi tiết nữa chứ. Cô khẽ nhìn sang Tuấn, thấy gương mặt cậu cũng đang dần đỏ lựng, tự nhiên áy náy vô cùng.

_Thằng khỉ này! – Huy cốc đầu thằng bạn – Không trêu chọc được người ta thì mày chết à?

_Nhưng, chẳng phải là rất vui sao? – Dark Win ôm đầu nhăn nhó nhưng cũng không quên pha trò

Cả gian nhà lại một lần nữa tràn ngập trong tiếng cười. Trung cảm thấy rất vui, trong không khí náo nhiệt như vậy, cùng những chàng trai cô gái trẻ tuổi thế này, anh cảm nhận được mình trẻ hơn vài tuổi. Đột nhiên nhìn tới sắc mặt cười mà như không cười rất gượng gạo của Phong, anh ngay lập tức không cười nữa. Đoán biết bạn đang gặp rắc rối, anh liền quan tâm

_Về bên nhà bộ có chuyện gì sao?

_Huh? – Phong hơi bất ngờ khi nghe bạn hỏi, song, anh liền trả lời – Không có gì, chỉ là anh Vũ nói muốn lấy vợ, cuối năm nay sẽ cưới.

_Cái gì? – Trung kêu lên – Con ngựa bất trị đó cuối cùng cũng chịu dừng bước giang hồ rồi sao? (anh nha, sao dám kêu người ta là con ngựa ==)

Câu nói đầy cảm thán của Trung khiến những người trẻ tuổi vẫn còn đang cười nói lập tức dừng lại, với sự tò mò tốt độ, cả bọn quyết định im lặng lắng nghe.

_Được vậy thì mừng! – Phong thở hắt ra – Nghe đâu vợ sắp cưới của anh cũng là một người thích đi đây đó, nên sau khi kết hôn vẫn sẽ tiếp tục lang thang.

_Vậy lần này, anh về bao lâu?

Câu hỏi này không kịp đợi cho Phong trả lời Lam đã tranh phần trả lời thay anh

__Anh hai nói tuần sau chị dâu sẽ tới, nên có thể lần này anh ở hơi lâu. Hôm nay em đi với anh ba qua đây là muốn giúp anh thu dọn đồ về nhà, ba anh em sẽ đi chơi với nhau.

__Mày về bên hả? – Trung ngạc nhiên hỏi

__Ừ! – Phong gật đầu

Hóa ra là vậy. Trung trầm nghĩ. Hèn chi mày không được vui. Mày là không muốn rời khỏi nhà tao? Hay là không muốn xa con bé? Anh khẽ xoay đầu về em gái, phát hiện trên gương mặt cô vừa thoáng một gợn buồn. Cuối cùng anh cũng hiểu.

__Anh Phong phải dọn đi rồi sao? – Huy kêu lên tiếc rẻ đồng thời cũng trầm liếc mắt về phía Trinh, cảm thán – Như vậy còn gì là vui!

Lam thật sự ngạc nhiên khi nhìn ra phản ứng kỳ lạ của mọi người. Mấy người này rốt cuộc là có ý gì đây? Có vẻ như họ không muốn anh trai của cô dọn đi. Lại nói, khi cô quan sát Phong, cũng phát hiện ra một chút gì đó trong lời nói của anh. Anh trai cô cũng không muốn về nhà.

–

Chú thích:

Graffiti: Là một thể loại khác của Hiphop, arter sẽ dùng các bình sơn xịt để làm công cụ để vẽ, và nơi phóng bút chính là ở các bức tường, cửa kính...Ở nước ngoài graffiti là một loại hình nghệ thuật được ủng hộ và có sân chơi hẳn hoi, tuy nhiên ở Việt Nam vẫn còn hạn chế, đặc biệt là các arter chỉ có thể vẽ “chui”

8. Chương 8 : Nhớ

Phong dọn về nhà đã được hai ngày, trong hai ngày này anh vẫn đều đặn mỗi sáng dẫn xe đi làm đến chiều tan ca về nhà, tối hơn một chút sẽ cùng Lam đưa Vũ đi chơi, lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành phố, khi thì xem phim, khi thì ăn uống, có lúc lại vào các trung tâm trò chơi...Nói chung là nơi nào có thể đều sẽ đi qua.

Vũ giống như một đứa trẻ lần đầu tiên được người lớn dẫn đi, cái gì cũng lạ, cái gì cũng hỏi khiến Lam không khỏi nghi ngờ anh có thực là anh trai cô. Cũng không thể trách, ai bảo anh rời Việt Nam lâu như thế, mọi thứ thì lại luôn thay đổi từng ngày, lúc anh trở về thì những cái gọi là “ngày xưa nó không thể này” đã biến thể thành ra cái khác.

Anh em lâu ngày gặp nhau, cười nói đùa giỡn thật sự rất vui. Nhưng có một người lại không được vui như vậy.

Vũ là người tinh ý nhận ra điểm lạ kỳ này, em trai của anh mặc dù không phải kẻ lưu manh, nhưng trong trí nhớ của anh Phong vẫn là một thằng nhóc con tinh ranh ưa quậy phá. Với vẻ trầm mặc của cậu em lúc này, anh có chút không quen.

__Sao vậy? Có tâm sự à?

Vũ bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng làm Phong ngạc nhiên nhất thời không biết phải nói gì. Nhìn anh chậm rãi tiến vào trong đến khi ngồi hẳn lên giường của mình, Phong mới bắt đầu phản ứng

__Khuya rồi mà anh chưa ngủ sao?

__Anh bị lệch múi giờ, mấy hôm nay đều không ngủ được. – anh nhún vai đáp – Còn em, chưa đi ngủ còn ngồi đó làm gì?

__Em đang xem một số tài liệu! – Phong trả lời

Nhìn em trai lại bắt đầu lạt lạt tập hồ sơ trên tay, anh khẽ thở dài, lát sau mới khẽ khàng nói

__Anh xin lỗi!

Phong ngừng hẳn động tác, ngược lên nhìn anh, thắc mắc

__Xin lỗi? Tại sao?

__Vì anh quá ích kỷ, chỉ biết quan tâm đến ước mơ cùng hoài bão của mình nên khiến em chịu khổ.

Phong hơi bất ngờ vì lời nói của anh trai, thật sự là trước đây Phong đã từng oán trách anh, thậm chí hận anh đã đẩy trách nhiệm ỉn. Nhưng mà, càng về sau này Phong đã nhận ra, chỉ có mình mới thích hợp cho việc tiếp quản công ty, vậy nên suy nghĩ trách cứ anh từ lâu cũng đã phai nhạt rồi.

__Quên đi! – Phong khoác tay – Dù cho anh có ở lại kế thừa công ty thì không đầy một năm công ty cũng phá sản. Vậy nên – Phong nhún vai – Anh chọn con đường ngao du là cứu công ty rồi đó.

Cái gì? Anh có nghe lầm không? Đứa em này lại dám nói như vậy với anh, có phải là xem thường anh quá không? Nhưng rồi, anh chợt nhận ra, lời của Phong là hoàn toàn đúng.

Anh từ bé đã đam mê hội họa, các con số tính toán với anh giống như mê cung khó thoát ra. Anh chỉ yêu cái đẹp, thích hòa mình vào thiên nhiên hoang dã mà thanh bình, làm gió ngao du đùa giỡn cùng mây nước. Một tâm hồn nghệ sĩ lãng mạn như vậy chắc chắn sẽ sớm bị chôn vùi trên thương trường cạnh tranh nếu như anh trở thành người thừa kế. Nhận thức được điều đó nên khi vừa hoàn tất kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, anh đã khăn gói ra đi, còn không kịp có mặt trong ngày tốt nghiệp. Nó đúng hơn là anh đào tẩu.

__Em là đang nhớ ai sao? – anh đột nhiên xoay chuyển đề tài

__Tại sao anh hỏi vậy! – Phong hơi chột dạ

Nhìn ra phản ứng của Phong, anh có một chút vừa lòng. Anh đã đoán không sai. Dù cậu em có cố gắng che giấu thế nào nhưng cũng nên biết anh là ai chứ. Ít ra anh cũng hơn Phong năm tuổi, lại đi nhiều nơi, gặp được cũng không ít loại người, những cảm xúc đơn giản như vậy không quá khó để anh có thể nhận ra. Quan trọng hơn là, anh cũng đã từng như thế.

__Trên mặt em đang viết rất rõ chữ “miss”, em không nhận ra sao? – anh vừa cười vừa nói, mang theo ý trêu chọc

Miss? Chẳng phải là nhớ ư? Mà không, phải nói là rất nhớ mới đúng. Nhưng mà Phong có thể nhớ ai mới được? Mắt vẫn dán vào tài liệu trước mặt, Phong hờ hững trả lời

__Em thì có ai để mà nhớ! – Phong nói dối

Không cam lòng bị em trai qua mặt, anh hừ giọng, cuối cùng quyết định tung ra chiêu bài của mình để bắt Phong phải thừa nhận tình cảm thật trong lòng.

__Anh có hỏi bé Lam rồi. – anh chép miệng – Không biết vì lý do gì em không chịu thừa nhận, nhưng mà... – anh dừng lại một chút rồi nói tiếp – ...Tình cảm không phải là thứ có thể dễ dàng che giấu được đâu.

Lại một khoảng im lặng nữa kéo đến, Phong vẫn không nói gì, còn anh tiếp tục quan sát. Một lúc sau, anh tiếp tục nói

__Trong tình yêu, nếu như đã chọn ỉn giải pháp im lặng thì cũng nên chuẩn bị tinh thần sẽ im lặng suốt đời đi, bởi cơ hội qua rồi không bao giờ quay lại nữa. Anh buồn ngủ rồi nên về phòng đây. Em cũng tranh thủ ngủ sớm đi nhé.

Vũ nói xong thì đứng dậy, liếc nhìn em trai lần cuối rồi vươn vai giả vờ mệt mỏi, còn lấy tay che miệng ngáp một cái thật dài sau đó mới chịu ra khỏi phòng khép cửa lại.

Anh trai đi rồi nhưng Phong vẫn giữ nguyên tư thế không thay đổi, chỉ là, những con chữ trên trang giấy trước mắt đang nhảy múa loạn cả lên khiến anh cảm thấy không còn đủ tập trung để chuyên tâm cho công việc nữa.

Gấp mạnh tập hồ sơ, anh thuận tay ném thẳng lên bàn, buông thả mình ngã phịch về phía sau. Chiếc ghế dựa bất ngờ bị tác một một lực mạnh trở nên đung đưa, xoay vòng. Phong mặc kệ!

Trên đời này, việc khiến con người ta cảm thấy chán ghét nhất chính là tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu được. Lúc này, tâm trạng của Phong chính là như vậy.

Ừ, đồng ý. Anh đang nhớ. Rất nhớ một người! Như vậy thì đã sao? Cho đến bây giờ anh vẫn còn chưa xác định người đó có một chút nào nghĩ đến anh? Trong lúc này anh cảm thấy chán ghét chính mình. Từ khi nào anh trở nên mập mờ như vậy, điều gì đã khiến anh không hành động mà chỉ im lặng đứng nhìn, không phải tác phong vốn có của anh.

Là sợ sao? Rốt cuộc là anh đang sợ cái gì? Anh cũng không biết nữa. Chỉ cảm thấy rằng rất nặng nề thôi!

Phong khép chặt mắt cố gắng không nghĩ nữa, nhưng mà, càng ép mình không nghĩ đến hình ảnh người đó càng ngày một hiện rõ hơn trong đầu. Thật sự đã làm anh muốn phát điên!

Trình đứng trầm ngâm thật lâu trước cửa căn phòng đối diện với phòng của anh trai. Không biết bao lâu rồi cô chưa ghé lại phòng này, căn phòng vốn được xây để dành cho cô. Nhưng lúc đó, cô đã nằng nặc đòi cho bằng được phòng rộng nhất, chính là phòng của cô hiện giờ, vì vậy mà phòng này trở thành phòng dành cho khách.

Hai tuần nay, cô có thói quen hay ngoái đầu nhìn về phía này, chỉ là một thoáng rất nhanh của khoảng thời gian cô mở khóa phòng mình. Có điều, bắt đầu từ thứ bảy tuần trước cô đã không còn thói quen đó nữa, vì cô biết người mà cô muốn “vô tình nhìn thấy” đã dọn đi rồi.

_Suy nghĩ gì mà trầm tư vậy?

Giọng Huy bất ngờ vang lên bên tai khiến cô giật mình, ngược lên nhìn bạn, phác giác cậu ta vừa từ toilet đi ra, hiện đang cúi trần, tóc vẫn còn ướt nước.

Một giây trước Trình còn đang trong trạng thái lúng túng như kẻ trộm bị bắt quả tang, nhưng liền một giây kế tiếp thái độ của cô thay đổi hoàn toàn. Trình nhìn chăm chăm vào ngực Huy, lia từ trên xuống dưới, sau đó lại nheo nheo nhìn mặt anh chàng, hai hàng chân mày khẽ chau lại có vẻ như suy nghĩ. Nhìn biểu hiện kỳ lạ của người trước mặt, Huy hơi lùi về sau một chút, hai tay bắt chéo phía trước đáng vẻ đề phòng.

_Cậu nhìn cái gì?

_Tớ đang nghĩ... – cô gái cảm – ...Không ngờ là cậu cũng có cơ.

Thì ra là vậy. Làm Huy sợ hết hồn, cậu đưa tay vuốt vuốt ngực, nhưng mà cô vừa nói gì? Chẳng lẽ từ trước tới giờ cô nghĩ khác về cậu sao?

_Có ý gì á?

_Không có gì! – cô nhún vai đoạn xoay người mở cửa phòng đi vào trong

_Là đang nhớ người ta sao?

Vừa vào đến trong phòng Huy liền hỏi ngay. Vốn dĩ cậu cũng không cần câu trả lời bởi ban nãy khi cậu vừa mở cửa toilet liền phát hiện trước cửa phòng mình có người đang đứng nhưng lại không có ý muốn vào, thế là cậu không vội đi ra và chỉ hé cửa quan sát. Gương mặt đầy biểu cảm của Trình lúc đó, Huy đã nhìn thấy hết rồi.

Trình chưa vội trả lời, cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm ngang bụng chiếc gối thật to chăm chú nhìn cậu bạn đang dựa lưng vào cạnh bàn lau tóc, cũng chưa có ý sẽ mặc áo vào.

_Nhớ! – Trình thờ ơ đáp – Nhưng có tác dụng gì?

Huy dừng lại động tác của mình, cậu là đang bất ngờ vì câu trả lời có mà như không của cô. Khá thành thật!

_Nhớ nhiều không?

_Một chút!

Môi chỉ vừa mới nhếch lên chưa kịp cười liền sụp xuống, Huy nhìn cô đầy ai oán trách

_Làm ơn đi, cậu cứ nói là rất nhớ, nhớ nhiều lắm thì cũng có ai bắt tội hay ép cậu đóng thuế đâu, Tội tình gì mà cứ giấu lòng như vậy?

Đừng một lúc không nghe thấy tiếng trả lời, Huy lại tiếp tục vừa lau tóc vừa nói

_Anh Phong dọn đi cũng gần một tuần rồi, cậu cũng không hỏi tớ lúc ở cùng phòng với anh đã trò chuyện những gì.

_Cảm thấy không cần thiết nên không hỏi.

Nói láo. Huy rửa thơm. Chơi với cô từ nhỏ, cùng cô lớn lên từng ngày, suy nghĩ của cô thể nào chẳng lẽ Huy không thể nhìn ra. Như vậy hóa ra bốn từ “thanh mai trúc mã” được gán ối quan hệ của bọn họ chỉ là dư danh sao. Không thể nào!

_Cậu nghĩ tớ là ai vậy? – Huy lại hỏi

_Là Đoàn Huy! – cô mỉm cười đáp

_Đã biết? Vậy sao còn nói dối? – Huy khoanh tay trước ngực nheo mắt nhìn cô

Trình ngẩn đầu nhìn trực diện vào Huy, mắt đáu mắt không chút e sợ mà còn mang theo phần thách thức. Muốn phủ đầu cô sao? Nằm mơ đi!

_Còn cậu. Biết rồi sao vẫn còn hỏi?

Không gian im lặng, thời gian như đang dừng lại. Hai con người này, rất may là từ lúc chưa sinh ra đã được ông trời kết ối nhân duyên tốt, trở thành bạn bè tốt của nhau. Còn bằng ngược lại, nếu như bọn họ ở hai phe đối địch, dám cá là trên đời này một cục đá cũng không còn! (đừng để ý, tác giả hơi thậm xưng đó mà >.

Soạt,

Huy rút chiếc khăn lông trên đầu xuống vắt ngang vai sau đó đi lại tủ đồ lục tìm một chiếc áo.

_Muốn đi đâu đó không?

Trình theo quán tính lấy điện thoại ra xem giờ. Mới hơn bảy giờ một chút.

_Đi đâu? – cô hỏi

_Đâu cũng được. Chỉ là hóng gió thôi mà! – Huy tươi cười nói

_Uh! – cô mỉm cười gật đầu

Rút chìa khóa ra khỏi chiếc ỏ to dùng trên cánh cổng, Trình một lần nữa xem xét thật cẩn thận xem mình còn sơ sót gì không, sau đó mới nhận lấy nón bảo hiểm từ tay Huy đội vào. Xe vừa ra đến đầu ngõ liền rẽ trái, cả hai vừa cười vừa nói đâu có biết rằng ở hướng ngược lại Phong cũng đang từ từ tiến tới, điều khiển xa chạy vào bên trong con ngõ nhỏ.

Buổi chiều sau khi hết giờ làm việc, Phong như mọi ngày sẽ lái xe về nhà. Nhưng mà hôm nay, không hiểu thế nào mà tay lái của anh cứ bắt buộc phải rẽ xe sang hướng khác, không phải đường đi về nhà anh, mà là nhà của một người nào đó. Đã năm ngày rồi, có vẻ như giới hạn của anh sắp sửa sập vỡ.

Nhưng, Phong cũng không nghĩ rằng chào đón mình sẽ là một cánh cổng đóng kín cùng với chiếc ỏ khóa to đùng. Phản xạ, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ. Bảy giờ ba mươi. Anh trầm nghĩ, bình thường ở nhà vẫn có người, chẳng lẽ hôm nay hai anh em đi chơi, hay là Trình đang tham gia ở chương trình nào đó.

* * *

_Tớ quên mang tiền rồi! – Huy bắt gờ la lên

Bốp.

Trình không một chút nể nang thẳng tay tát vào đầu cậu tứ phía sau, nhún mũi

_Hậu đậu! Có vậy mà cũng quên. Quay xe lại!

Không dám chậm trễ dù là nửa giây, Huy lập tức điều khiển cho xe quay lại. Đường vắng nên cậu phóng rất nhanh, ước khoảng chưa đầy năm phút đã dừng ở trước con ngõ nhỏ dẫn vào nhà Trinh.

—Cậu vào lấy đi, tớ chờ ở đây.

—Tiền để đâu? – Trinh vừa nhảy khỏi xe vừa trừng mắt hỏi

—Trên bàn, trong phòng.

Nghe được câu trả lời cô liền quay đầu bước đi, cũng không quên để lại cho cậu bạn một cái nguyệt dài. (Nhok: cậu chỉ giỏi mất nạt Jiro thôi/ Jiro: ôi~ iu Nhok quá/ Rei: *liếc* / Nhok*khều Jiro, thì thảo*: Cậu ta chỉ được cái hù dọa/ Jiro*gật đầu*: Chính xác!/ Rei: *xắn tay áo* *gầm gừ*/ Nhok Jiro: *lụm dép, chạy bốc khói)

Cô vừa đi vừa vui vẻ nhảy chân sáo nhanh chóng đi về phía nhà mình, lại không ngờ bắt gặp được Phong đang trầm ngâm dừng xe ở trước cổng nhà cô, và hình như anh có ý rời đi.

Phong một lần nữa nhìn vào chiếc ổ khóa, tâm trạng bỗng chốc nặng nề hơn. Vốn nghĩ có thể gặp được nhưng cuối cùng vẫn là hoài công. Quên đi, có lẽ tại ý trời. Anh chán nản quay xe, chuẩn bị nổ máy lại bắt gặp hình ảnh một ai đó rất quen vừa đi vừa nhảy chân sáo đang từng bước hướng về phía mình, có vẻ rất vui. Mọi hành động cũng tự nhiên dừng lại.

—Anh tìm anh hai sao? – Trinh vừa đến gần liền hỏi, sau đó cũng không đợi anh trả lời vừa mở cửa vừa nói – Lúc chiều anh ấy có nói là đi ăn tối với khách hàng nên sẽ về hơi muộn, nếu...

—Anh không tìm Trung. – anh bất ngờ lên tiếng cắt ngang câu nói, ánh mắt vẫn không nhìn đi chỗ khác, chỉ nhìn cô. Nhưng cô ngoại trừ lúc đầu nhìn thấy anh đến giờ tuyệt nhiên không nhìn anh thêm một lần nào nữa, ánh mắt cứ lảng lảng tận đâu

—Vậy sao anh đến đây? – cô vẫn không dừng động tác

—Tìm em không được sao?!

Câu trả lời mà cũng là câu hỏi của anh khiến mọi hoạt động của cô trong phút chốc ngưng hẳn lại. Cô không nghe lắm chứ, anh tìm cô sao? Nhưng có chuyện gì mới được. Không nén nổi sự tò mò, cô quay đầu, ngẩn mặt nhìn anh, nhúm mày hỏi

—Em? Có chuyện gì sao?

—Anh nhớ em!

Keng...

Chùm chìa khóa từ trên tay cô bỗng nhiên trượt ra rơi xuống đất. Cô cũng không hiểu tại sao cơ thể của mình lại căng thẳng nhiều như vậy. Hai mắt vẫn không trừng trừng mở lớn, lỗ tai lại có cảm giác lùng bùng, nhịp tim cũng đột nhiên đập nhanh hơn một chút mặc dù cô vẫn đang đứng yên tại chỗ, không hề dịch chuyển nửa bước chân.

Có thật là anh nhớ cô không? Như vậy không phải chỉ có mình cô là kẻ đơn phương mơ mộng thôi ư? Anh cũng nhớ cô, có thể nào anh cũng thích cô không? Không phải anh vẫn xem cô như em gái sao? Bao nhiêu câu hỏi bị chôn vùi một cách không thương tiếc từ mấy năm trước nhanh chóng tận dụng cơ hội thoát ra khỏi hầm mộ mà trực tiếp bay lên vờn trên đầu cô, liên tục công kích khiến cô không thể không mở miệng

—Nhớ...nhớ em? – cô muốn xác định

—Ừ! – anh mỉm cười gật đầu – Anh nhớ em!

9. Chương 9 : Công Khai

_Nhớ...nhớ em? – cô muốn xác định

_Ừ! – anh mỉm cười gật đầu – Anh nhớ em!

Không chỉ dừng lại ở đó, khi đôi mắt chạm vào gương mặt vẫn còn đang ngơ ngác nhìn mình của cô, giới hạn mà anh cố gắng gìn giữ cuối cùng cũng bị nỗi nhớ nhanh chóng phá vỡ, thôi thúc anh tiến lại gần, ôm chầm lấy cô, siết chặt.

Cảm nhận được hơi thở nóng ấm của cô đang phả đều đều vào cô mình, anh mới thực sự tin rằng mình không nằm mơ. Khẽ cúi đầu, anh kề môi thật sát vào tai cô thì thầm nói

_Anh thích em!

Boong!

Câu nói của anh như một tiếng chuông vọng kéo cô từ trạng thái ngơ ngẩn về với thực tại. Anh vừa nói gì? Thích? Là thích sao? Anh thích cô, cũng giống như cô đã thích anh. Như vậy là, tình cảm của cô đâu phải chỉ có một chiều.

Cô vô thức vòng tay ôm lấy người anh, không tự chủ được mở miệng khẽ nói

_Em cũng thích anh, cũng nhớ anh!

Rốt cuộc, câu hỏi của anh cũng đã có đáp án rồi. Phong sung sướng mà siết chặt thêm vòng ôm cứ như là chỉ cần anh nói lỏng tay một chút cô sẽ tan biến mất!

* * *

Đoàn Huy ở bên ngoài chờ đợi quá lâu cũng không thấy Trinh trở ra bèn điều khiển cho xe tiến vào. Nhưng mà khi vừa đi vào một chút, qua ngã rẽ cậu liền nhìn thấy một cảnh tượng thật đẹp trước cửa nhà. Đầu tiên là bất ngờ, sau đó khoe môi liền nhếch lên ngay lập tức trên môi cậu hiện diện một nụ cười đắc ý.

Nhẹ thở ra một hơi, cậu nhún vai âm thầm điều khiển cho xe quay trở ra. Trước khi chạy đi còn nhớ lấy điện thoại gọi đến Dark Win

_Đi nhậu với tao không?

_Rei đâu? – bên kia điện thoại giọng Dark Win lộ rõ vẻ ngạc nhiên

_Bị bỏ rơi rồi! – Huy làm bộ đau khổ

_Bỏ rơi? – Dark Win hét lên – Tại sao?

_Gặp nhau rồi nói.

Đoàn Huy nói xong thì ngắt điện thoại, nổ máy xe phóng đi. Rất nhanh sau đó cậu và Dark Win đã ngồi đối diện với nhau trong một quán ốc ven đường, trước mặt là hai đĩa ốc mỡ xào me vẫn còn đang bốc khói.

Lại nói lúc vừa gặp nhau ở trước cổng nhà Dark Win, trên đường đi Huy liền một mạch kể hết những gì mình nghe và thấy được với một vẻ rất hồ hởi, đặc biệt là những khoảnh khắc cậu dần thân nhận lấy cái ngu đầu tiên trong “tứ đại ngu”(1) của nhân gian. Lúc này trên tay mỗi người cầm một ly bia hươu hươu

_Cụng cái đi, mừng Rei có bạn trai! – Huy hướng ly bia chạm vào ly của Dark Win đánh cạch, cười rạng rỡ

_Còn mày thì bị bỏ rơi toàn tập...hahaha – Dark Win cũng cười, trên mặt còn lộ ra vẻ trêu chọc

Đoàn Huy không chấp, cậu cười cười uống một hơi xong hết ly của mình, sau đó rót đầy ly mới, bốc một con ốc lên xia thịt vừa nhai vừa nói

_Qua ngày mai tao dám cá sẽ có khối đũa đau lòng. – Huy nhếch môi cười

_Trong đó có mày! – Dark Win cười bí hiểm

Động tác của Huy đột nhiên dừng lại, sau một giây kinh ngạc hai hàng lông mày cậu khẽ nhíu lại, ánh mắt cũng dịch chuyển sang hướng khác, giả vờ đánh trống lảng

_Mày nói nhảm!

_Không phải sao? – Dark Win không từ bỏ, ánh mắt cậu vẫn rất chăm chú nhìn thẳng thừng vào người đối diện giống như là bức cung, ép buộc người ta phải thừa nhận.

Mặc dù không nhìn bạn nhưng Huy vẫn cảm nhận được sự mãnh liệt từ ánh nhìn của Dark Win. Sau một lúc lâu biết rằng không thể trốn tránh, cậu liền ngẩng lên, gờ hai tay cao quá vai tỏ ý đầu hàng

_Ok! Tao thua rồi!

Lúc này Dark Win mới chịu thu hồi tầm mắt di chuyển mục tiêu sang mấy con ốc thơm ngon ở trên bàn. Cầm lấy chai rót thêm bia vào ly cho bạn, cậu vẫn giữ nguyên nụ cười biết tuốt của mình

_Mày thích Rei như vậy sao còn đem cậu ấy giao cho người khác?

_Biết làm sao được! – Huy khẽ thở dài – Người cậu ấy thích đâu phải là tao. Với lại, thời gian gần đây tao phát hiện ra một điều.

_Điều gì?

_Được làm bạn thân ở bên cậu ấy có khi còn tốt hơn làm người yêu. Với vị trí này, tao không cần phải cạnh tranh với bất cứ ai, cũng không cần lo sợ một ngày nào đó hai đứa không còn nhìn mặt nhau nữa. Vả lại cũng có những vấn đề mà chỉ bạn thân mới có thể giúp được chứ không phải là người yêu hay người thân. Nói tóm lại là... – Huy hít một hơi thật sâu, khẳng định – ...Tao bằng lòng với tình hình hiện tại!

Huy nói xong thì cầm ly bia của mình lên tu ừng ực. Dark Win cũng gật gù ra chiều suy nghĩ những gì cậu vừa nói. Nhìn tình trạng của Huy hiện giờ, nếu nói là đau lòng thì cũng có một chút, ai bảo cậu ta thích Rei nhiều như vậy. Nhưng mà ngẫm lại Huy nói cũng không sai, cả hai vốn là bạn thân từ nhỏ, có tình cảm gắn bó thân thiết hơn người bình thường một chút cũng là lẽ tất nhiên.

Nếu bây giờ người Rei thích không phải là Phong mà là Huy, cả hai quen nhau chắc chắn là một việc tốt. Rồi sau này thì sao? Nếu như tốt đẹp hoàn toàn sẽ chẳng có gì để lo lắng, còn bằng ngược lại, chẳng phải tình bạn thân thiết gắn bó bấy lâu cũng theo đó mà tiêu tán mất sao.

Người ta thường nói không yêu vẫn có thể làm bạn, nhưng mà con đường đi từ tình yêu sang tình bạn chỉ là đường một chiều mà thôi, không ai dám chắc chắn rằng sau khi chia tay hai người bọn họ vẫn có thể bình thường là bạn.

Càng nghĩ, Dark Win càng khâm phục sự suy tính của Huy. Tuy có hơi “già” một chút nhưng mà phòng bị vẫn tốt hơn.

_Anh Trung sẽ phản ứng ra sao khi biết tin này nhỉ? – Dark Win đột ngột chuyển đề tài

_Tao nghĩ là... – Huy chép miệng – Sẽ không phản đối, vì anh ấy cũng ngấm ngấm đồng ý từ lâu rồi!

_Sao mày biết? – Dark Win ngạc nhiên

_Sao lại không? Vậy chứ mày nghĩ tao là ai? – Huy nhếch môi tự tin – Hồi trước cũng có vài thằng nhóc bày đặt theo đuổi Rei đều bị ổng làm trò hề dọa sợ chạy mất dép. Riết rồi chẳng ai dám hó hé nữa, dù có ý định cũng chỉ dám nghĩ trong đầu thôi.

_Giống mày phải không? – Dark Win cười phá lên trêu chọc

_Với tao anh chưa từng có ý đề phòng! – Huy gân cổ cãi

_Đó là vì anh không biết!

Đoàn Huy cứng họng không nói được, cậu tức tối cầm ly bia lên uống. Chợt trong đầu nảy ra một ý, khoe môi một lần nữa lại nhếch lên. Đặt cái ly không xuống bàn, cậu liền lấy ra điện thoại, soạn một cái tin

_Nhắn cho ai vậy? – Dark Win tò mò

_Đùa ông một chút! – Huy nháy mắt

Nhìn màn hình thông báo tin nhắn đã gửi thành công, Huy cầm cahi bia còn lại phân nửa rót đều vào hai ly rồi nâng lên trước mặt Dark Win

_Uống hết đi rồi về nhà xem kịch.

Dark Win hiểu ý, sáng khoái cười. Hai cái ly không vừa đặt xuống Đoàn Huy cũng theo phản xạ đứng lên, lúc cậu dợm chân toan bước đi liền bị cậu bạn níu áo kéo trở về. Xòe ngửa bàn tay ra trước mặt Huy, Dark Win ngoắc ngoắc, nhướn nhướn mày có ý bảo cậu đưa tiền.

Đoàn Huy nhún vai lắc đầu

_Lúc này tao nói rồi, tiền để quên trong phòng nên hiện tại không có.

_Không có tiền còn dám rủ tao. – Dark Win chau mày

_Vì không có nên mới rủ mày chứ! – Huy cười đều, sau đó xoay người hướng chủ quán gọi lớn – Cô ơi tính tiền cho thằng nhóc này!

Nhìn gương mặt cười nham nhở của cậu, Dark Win không thể không nổi khùng. Cậu lừ mắt nhìn, rít qua kẽ răng từng chữ

_Không ngờ tao có thằng bạn đê tiện như mày!

_Cám ơn, quá khen!

Đoàn Huy ngửa cổ cười ha hả đi về phía xe, tra chìa vào ổ và nổ máy. Cậu chỉ chờ cho Dark Win vừa ngồi lên là nhanh chóng phóng đi, vừa chạy vừa đưa nón báo hiểm cho bạn đội vào. Cậu muốn thật nhanh phải có mặt ở nhà.

* * *

Nhận được tin nhắn của Huy nói Trinh bị bắt cóc, Trung mặc dù đang tiếp chuyện với một khách hàng quan trọng vẫn không thềm nề nang gì mà vội vàng đứng dậy, chỉ đơn giản nói là em gái ở nhà xảy ra chuyện rồi cứ thế mà xách túi đi thẳng.

Dùng tốc độ của tên lửa chạy về nhà, bắt cóc đâu không thấy chỉ thấy em gái anh cùng thằng bạn quý hóa đang ngồi trong nhà nói cười vui vẻ. Đang trò chuyện ngẩn lên trông thấy Trung, Phong cười tươi rói

_Mày về rồi!

Không thềm để ý thằng bạn, anh cứ thế tiến thẳng về phía Trinh, vừa đi vừa nói cứ như một người say

_Em không bị bắt cóc sao?

_Bắt cóc? Anh nói ai? – Trinh mở to mắt nhìn anh, ngồi bên cạnh Phong cũng ngạc nhiên không kém

_Em! – Trung khẳng định – Đoàn Huy nhắn tin nói với anh như vậy.

Trinh còn chưa kịp nói gì thì bên ngoài vọng vào tiếng máy xe quen thuộc, liền sau đó xuất hiện hai gương mặt của Đoàn Huy. Dark Win sau khi dắt xe vào trong sân cũng nhanh chóng góp mặt để còn hóng chuyện.

_Sao em nói con bé bị bắt cóc? – Tung thấy Huy liền hỏi ngay

_Dạ! – Huy gật đầu

_Nhưng nó vẫn ngồi đây?

_Vâng! – cậu nhún vai

_Vậy là sao? – Trung bắt đầu nổi cáu. Anh không tin là thằng nhóc này lại có thể ngang nhiên đùa giỡn với anh như vậy, chắc chắn anh sẽ không tha cho nó lần này.

Nhìn thái độ của Trung, Huy biết rằng anh đang phải kiềm chế sự nóng giận của mình. Khóe môi khẽ nhếch lên, cậu nhún vênh cằm hất mặt hướng về phía Phong, cười nói

_Anh hỏi thử bạn anh xem!

Hai hàng lông mày của Trung chau lại. Ý này là sao? Anh ngoái đầu nhìn về phía Phong, trong ánh mắt chứa đầy nghi vấn.

Nhìn sắc mặt bạn, Phong vẫn thật điềm nhiên như không, lại còn cố ý mỉm cười. Trung thấy vậy càng cảm giác khó nghĩ hơn, đột nhiên anh dừng lại, phóng ánh mắt về phía em gái mình. Trong một chốc anh liền nhận ra mọi chuyện

_Hai người...- anh muốn xác nhận

Đáp lại anh là nụ cười khẳng định của Phong kèm theo cái gật đầu

_Nếu như nói tao muốn bắt cóc em gái mày, liệu có được không?!

A, sao lại có thể nói thẳng thừng như vậy? Trinh ngẩn lên nhìn anh nhíu mày vẻ như oán trách nhưng anh không cảm thấy lo lắng mà ngược lại nụ cười mỗi lúc một đẹp hơn.

Quan sát phản ứng của hai người trước mặt, lại thêm tiếng cười khúc khích của Đoàn Huy và Dark Win cứ vang đến từ phía sau lưng, Trung càng thêm chắc chắn điều mình đang nghĩ. Thằng khỉ này, cuối cùng cũng chịu nói rồi. Trung khẽ nhếch môi cười.

_Thằng khỉ gió! - anh nhìn bạn lừ mắt đoạn thẳng tay ném luôn chiếc túi trên tay về phía đó, cười phá lên - Mày nhân lúc tao không có nhà mà ra tay sao? Tội này không thể tha!

Nói xong Trung liền lao tới cặp lấy cổ Phong vật ngược anh ra ghế, sau đó còn thôi liên tục vào bụng anh vài cú nữa khiến anh nhăn nhó khổ sở. Trinh nhìn cảnh tượng trước mắt mà chỉ cười, cô hoàn toàn không có ý sẽ ngăn cản hay can gián. Về phần Huy, cậu liếc nhìn Dark Win sau đó hếch hếch cằm ý nói rằng mình thật sự rất may mắn. Dark Win hiếu ú, cậu chỉ còn biết nhún vai lè lưỡi đầu hàng, trong bụng cũng thầm bảo mình may mắn vì đã không phải lòng Trinh.

Sau một lúc lâu tra tấn Trung mới dừng tay. Không chỉ Phong mà cả anh cùng thở hào hển nhưng lại cười thật sảng khoái. Anh nhìn em gái, rồi lại quay nhìn bạn thân giờ giờ nắm đấm

_Chỉ cần nó khóc, cái này sẽ đến thăm của mày!

Anh nói xong liền nhắm thẳng vào bụng Phong mà thoi một cú chắc nịch khiến Phong một lần nữa gập người rên rĩ. Anh đánh rất thẳng tay, không hề kiêng nể. Một mặt là muốn cảnh cáo Phong không được ăn hiếp Trinh, mặt khác anh muốn trừng trị cái tội dám cướp đi đứa em gái bảo bối mà anh yêu thương nhất

_Tao biết rồi! - Phong ôm bụng giờ tay trái cao quá đầu nói - Tao thề sẽ không làm gì để cô bé khóc.

Lời nói đã nói ra chắc như đinh đóng cột. Mà cho dù không nói ra bản thân anh cũng đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ để cô phải khóc. Không phải anh lo ngại sự trừng phạt của Trung, chỉ đơn giản là anh không muốn người anh yêu phải rơi nước mắt mà thôi.

Tối hôm đó Phong lại không về nhà, cả Huy và Dark Win cũng ở lại, năm người cùng bày ra một bàn nhậu đơn giản chỉ có bia với mấy nắm khô bò để ăn mừng. Chỉ có vậy nhưng thật sự rất vui.

Khi nghe Phong hỏi rằng có muốn Rei làm chị dâu không, phản ứng của Lam là kinh ngạc đến mém chút nữa là ngất xỉu. Tin tức này quá bất ngờ khiến cô nhất thời không thể tiếp thu nổi. Là Rei sao? Người mà biết bao nhiêu fangirl vẫn đang lầm tưởng là con trai để rồi mang trong tim mơ mộng sẽ là chị dâu của cô sao? Thật là quá sức tưởng tượng của con người rồi.

Nhìn thấy phản ứng của cô Phong liền nảy ra ý định sẽ không nói ra sự thật mà lại ảo não bảo rằng Rei còn chưa đồng ý, rằng cô chê anh lớn tuổi sẽ không hiểu được tâm lý của cô...Nghe thấy vậy, Lam bèn hăng hái xắn tay áo lên hi hụi thức liền mấy đêm để vạch ra cho ông anh một kế hoạch chinh phục Rei. Và việc cả hai cùng xuất hiện ở Bud's ngày hôm nay cũng là một bước trong kế hoạch đó.

Phong tiến hành theo từng bước trong kế hoạch của Lam không phải vì anh muốn chinh phục Rei như anh nói, mà chỉ đơn giản là anh muốn mình hiểu hơn về thế giới của cô, muốn ở bên cô và làm cho cô vui vẻ. Từ Lam, anh biết khá nhiều về sở thích cũng như sở trường của cô, anh hoàn toàn tin tưởng em gái bởi vì Lam là một fangirl rất cuồng nhiệt của Rei.

Biết cô rất thích chocolate nên khi vừa vào cửa hàng đã nhanh chóng lấy cho cô một ly đầy, sau đó chọn một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ kéo cô ngồi xuống

__Không ăn sao?

__Anh thích nhìn em ăn! – anh mỉm cười nói

Cô nghe thấy vậy chỉ nhếch mép cười giống như đã quen rồi với cách trả lời như vậy. Cô xắn một muỗng thật đầy đưa lên miệng, nhưng khi kem vừa vào miệng gương mặt cô liền nhăn lại, buong muỗng kem xuống hít hà

__Ai da!

__Sao vậy? – anh lo lắng

__Dạo này trời hầm quá nên lưỡi em bị nổi đẹn(2)? – cô nhăn nhó

__Đâu? Cho anh coi.

Cô ngoan ngoãn thè lưỡi ra, chính mình cũng nhón nhón mắt cố nhìn xuống lưỡi để xem vết đẹn như thế nào, cũng không nghĩ là anh có thể ở chốn đông người như vậy tự nhiên nhào người về phía trước không ngần ngại há miệng ngậm lấy lưỡi cô, sau đó nhẹ nhàng hôn cô.

__Anh làm gì á! – Cô lúng túng đẩy anh ra, gương mặt đỏ bừng vì gượng

__Rất dễ chịu, đúng không?

Cô trừng mắt nhìn anh hừ lạnh một cái sau đó cầm đầu xuống ly kem tiếp tục chăm chú ăn, mặc kệ anh vẫn chăm chăm nhìn cô cười thích thú. Từ lúc chính thức qua lại cô nhận ra anh không hề hiền như vẻ bề ngoài của anh. Cái gì mà thiên sứ số hai, nếu mang tên gọi ấy so với anh của ngày xưa thì đúng còn bây giờ, nửa điểm cũng không giống.

–

Chú thích:

(1) Tứ đại ngu: Ông bà ta thường nói

“Trên đời có 4 cái ngu: Làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm châu”

1. “Làm mai”: chắc ai cũng biết rồi nhưng vì sao lại ngu? Nếu mà 2 người được làm mai sống với nhau hạnh phúc thì không sao còn nếu có chuyện gì họ cũng lấy người làm mai ra mà chửi?

2. “Lãnh nợ”: trả nợ dùm hay vay tiền dùm...nói chung là giúp đỡ về tiền bạc cho người khác hoặc 1 vấn đề nào đó đại loại như là “không ăn ốc mà phải đi đổ vỏ” (bây giờ đất chật người đông Thạch Sanh thì ít Lý Thông quá nhiều) nên ai có ý lãnh nợ dùm là quá ngu.

3. “Gác cu” (đừng có suy nghĩ bậy bạ nha): Đây là một trong những thú vui đồng ruộng của Việt Nam. Người mê “gác cu” (canh bẫy chim cu, đánh cu, sập cu, trập cu, được cu, v.v.) tốn công, tốn của, tốn thì giờ lo cho con chim mồi của mình. Xem tướng chim cho kỹ, nhất là hàng cườm trên cổ để bảo đảm có tiếng gáy dài. Lúa phải “xa cho sạch mầy” để khỏi làm hư cổ họng chim làm hại tiếng gáy. Cống nước phải sạch trong. Trông chừng không cho chim dẫm vào phân của chính nó, nếu dẫm phải, theo kinh nghiệm thì sẽ bị liệt giò, sự thật ra làm sao chưa rõ. Thường xuyên, phải “gù” với chim để luyện giọng, giữ nhịp hai, nhịp ba thật tốt, để thắng chim trời. Cho dù được chủ chăm nuôi “hơn con lợn” đã vài ba năm, nhưng nếu vì lý do nào đó, chim “sổ lồng”, là bay vì một mạch cho đến khi mất dấu mà không hề “ngoảnh lại”. Trước cái tính vô ơn, bạc nghĩa của chim cu khiến người nuôi bị mang tiếng là “NGU”.

4. “Cầm châu”: là người thủ vai đánh cái trống khen/chê khi phường hát chèo/hát bội đến diễn. Việc này thuở xưa chỉ khi làng nào vào đám mới gọi phường hát đến diễn. Họ được trả công tùy theo tài hát. Người cầm châu khen nhiều thì làng phải chi nhiều. Khen ít thì lại bị phường hát trách là keo-kiệt làm tổn-hại đến danh-dự của làng. Vì vậy mà khó mà làm vừa lòng mọi người.

(2) Đẹn: Vết lở trong miệng, thường xuất hiện khi tiết trời quá nóng hoặc cơ thể bị nóng, mất nước. Đôi khi trong lúc nhai thức ăn vô tình cắn phải môi, vài ngày sau cũng trở thành vết đẹn.

10. Chương 10 : Đùng Uống Say Khi Không Có Anh (end)

Đoàn Huy quyết định dọn về nhà mặc dù mẹ cậu không hề đi tìm cũng không từ bỏ ý định bắt ép cậu đi du học. Lý do ư? Rất đơn giản. May từ Texas gọi điện thoại đường dài về cho cậu, một mặt là i ới kể chuyện học hành buồn chán, mặt khác đưa ra tối hậu thư nếu cậu không bay sang cùng cô thì sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa, đường ai nấy đi. Nói ngắn gọn hơn một chút là chia tay.

Nhưng cái chính là, tại sao ông trời đã sinh ra một Đoàn Huy là cậu lại còn sinh ra thêm một Kiều Trinh ở trên đời. Một người mà lúc nào cũng có thể nắm hết mọi bí mật cũng như điểm yếu của cậu, báo hại từ lúc mở mắt nhìn đời cho đến bây giờ luôn phải chịu sự hành hạ của người đó.

Ban đầu là May gọi điện cho Trinh để than vãn, nhưng không biết cô bạn tốt ấy đã nói những gì mà May có thể dễ dàng đưa ra quyết định độc ác như vậy với cậu. Đi du học ư? Cậu không sợ phải sống ở nước ngoài, chỉ là cảm thấy luyến tiếc khi phải rời bỏ Adventure.

Nói đi cũng phải nói lại, lý do trọng yếu khiến cậu không thể rời đi là Trinh. Cùng nhau lớn lên, cậu chính là người hiểu Trinh nhất, vì vậy cậu biết rất rõ đằng sau vẻ bề ngoài thờ ơ lãnh cảm kia là một cô gái mỏng manh, rất cần được che chở. Lại nói, cô còn là một con người cực kỳ ngoan cố, nếu như không phải chính cô tự nguyện thì dù có tra khảo, bắt ép cỡ nào cô cũng nhất quyết không mở miệng.

Vì vậy mà Huy lo lắng ối quan hệ của cô với Phong sẽ mãi đậm chân tại chỗ, không bao giờ có bắt đầu và kết thúc. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, hai người bọn họ cuối cùng cũng đã công khai quan hệ, như vậy là cậu có thể yên tâm đi du học với May.

Tiệc chia tay Huy được tổ chức ở một phòng karaoke quen thuộc, có đầy đủ các thành viên của Adventure và những người bạn riêng của Huy mà Adventure quen biết. Mặc dù cậu có nói qua từ sớm nhưng vì bận công việc nên Trung và Phong đều không đến.

Đúng sáu giờ, Huy xuất hiện trước cửa nhà réo gọi, một lúc sau Trinh đi ra liền khiến cậu ngạc nhiên khi mà Phong cũng ở đó. Nhìn sắc mặt âm u của anh lúc Trinh ngồi vào phía sau lưng cậu tự nhiên Huy cảm thấy buồn cười. Không phải ông anh này đang ghen đấy chứ. Những lời bông đùa cậu nói hôm đó ở trong phòng anh đều tin hết cả sao? Thú vị thật!

Phong cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy yên xe của Huy, hơi cao lại dốc nên chỉ cần vô tình một chút người ngồi sau sẽ bổ nhào ngay về phía trước, như vậy sẽ phát sinh đụng chạm, nếu như chỉ là bạn bè bình thường anh cũng không để ý nhiều như vậy, nhưng thằng nhóc này, anh vẫn còn nhớ như in những gì cậu ta nói với mình hôm đó, không thể không đề phòng.

Tuy nhiên, dù anh có tức giận thì cũng chỉ biết giấu trong lòng bởi vì bạn gái hiện tại của anh, Kiều Trinh, trên danh nghĩa vẫn là bạn rất thân của thằng nhóc đó. Từ trước khi gặp anh, quen anh thì hai người bọn họ đã thân thiết với nhau như vậy rồi, nếu bây giờ anh tỏ ra đồ kỵ, độc chiếm như vậy có khi cô sẽ quay ra trở mặt với anh cũng nên.

_Tụi em đi nha!

Đoàn Huy lên ga ngoài đầu nhìn hai ông anh cười tươi rói. Trước khi cậu phóng xe đi, Phong cũng tranh thủ nói với theo

_Tối anh đón em!

_Không cần phiền phức vậy đâu, cậu ấy sẽ đưa em về! – cô vừa nói vừa vòng tay qua cổ Huy kéo cậu hướng về phía mình, cô đâu biết rằng hành động vô tư đó của cô lại khiến anh trào ruột – Thằng nhóc này không có gan bỏ em giữa đường đâu! Bye bye!

Nhìn phản ứng của anh qua kính hậuĐoàn Huy khẽ nhếch môi cười. Ông anh này đúng là đang ghen rồi, thiệt là vui quá đi! Cậu cũng thầm khen mình thức thời, biết dừng lại đúng lúc. Chỗ đứng của cậu lúc này trong lòng Trinh tuy không phải là quan trọng nhất nhưng lại tuyệt đối an toàn. Thứ nhất là không phải nơm nớp lo sợ ông anh sát thủ, lúc nào cũng rình rập canh me, chẳng may lỡ tay làm Trinh khóc, có khi cậu sẽ chẳng nhìn thấy nổi mặt trời. Thứ hai là không cần phải cạnh tranh hay đối phó với những cái đuôi lằng nhằng bám theo cô, lại càng không lo ngại chuyện cô sẽ trở mặt hay giận dỗi.

Tóm lại là, tiếp tục duy trì tình bạn vẫn là kế sách vững vàng nhất!

Cả hai đến nơi bạn bè cũng họp mặt đủ cả rồi, lại còn không nể nang mà nhập tiệc trước. Thân là nhân vật chính lại sắp phải đi xa, Đoàn Huy bị cả nhóm hùa nhau chơi hội đồng, bắt ép cậu phải “uống chia tay” liên tục. Lần lượt hết người này đến người khác, có vẻ như muốn cậu uống đến không thấy được đường về.

Bạn tốt thì phải làm sao? Đã là bạn tốt cũng có nghĩa khi sung sướng sẽ sung sướng cùng nhau cũng như trong lúc khó khăn sẽ cùng nhau gánh vác, mới danh nghĩa “bạn thanh mai trúc mã”, Kiều Tinh hoàn toàn bị lôi vào cuộc mà không thể chối từ. Nếu Huy bị uống hai thì cô không thể nào không uống một. Cứ như vậy cho đến tàn tiệc thì thôi. Hết uống lại hát, hết hát thì nhảy... buổi tối hôm đó quả thực rất vui. Chưa có buổi tiệc chia tay nào lại vui như vậy.

Cuối buổi, mặc dù không tệ đến mức đi không nổi nhưng Đoàn Huy cũng không thể nào chở Trinh về như đã hứa mà chính bản thân mình còn phải để Dark Win hộ tống về nhà. Vì vậy cậu liền bấm máy gọi cho Phong, cũng không nghĩ anh sẽ tức giận khi nghe thấy âm điệu lè nhè của cậu

_Anh đến đón Rei được không? Em uống hơi nhiều nên không thể đưa cậu ấy về được.

_Ở đâu? – giọng anh lạnh ngắt

_Ở đây là...

Sau khi đọc cho anh địa chỉ, khoe môi liền nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý, đoạn đi tới bên cạnh Trinh, khoác tay qua vai cô giả vờ như sắp ngã làm cô hoảng hồn vội vã vươn cánh tay ra ôm lấy cậu kéo lại. Thuận đà, cậu ôm ghì lấy cô lè nhè nói

_Rei này, cậu có biết tớ rất thích cậu không?

_Biết! – giọng cô tỉnh queo

Dark Win đứng cạnh bên nghe thấy vậy liền quay đầu 180 độ nhìn về phía Trinh, nhanh đến nỗi khiến người ta có cảm giác đầu của cậu giống như là quả bóng đang quay trên trục. Cậu trừng mắt nhìn cô đầy nghi hoặc. Biết sao? Rei biết Jiro thích cô?

Nhìn bộ dạng của hai người, tự nhiên Dark Win cảm giác có chút gì đó là lạ, ánh mắt liền di chuyển đến hôm vai cô liền bắt gặp cái nháy mắt của Huy, cậu hiểu ra tất cả. Thằng nhóc này là đang giả vờ.

_Vậy cậu có thích tớ không? – vẫn giữ một giọng lè nhè, Huy tiếp tục hỏi

_Thích! – Trinh khẳng định – Nếu không thích thì đã không làm bạn đến bây giờ. Vì thích nên sẽ rất buồn! – giọng của cô đột nhiên trầm hẳn lại – Qua bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, quan tâm May một chút, chăm học một chút, không được lười biếng, biết không?

Huy im lặng không trả lời, đổi mắt cậu nhẹ nhàng khép lại, vòng tay siết chặt thêm một chút, thì thào

_Tớ sẽ rất nhớ cậu!

_Tớ cũng vậy! – Trinh mỉm cười

Cả hai giữ yên tư thế như vậy trong một lúc lâu, cũng không biết là bao lâu nữa. Dark Win ở bên cạnh tỏ ra như không biết, hoàn toàn không có ý chen vào vì cậu biết rất rõ Jiro, bạn của cậu rất trân trọng phút giây này.

Phong từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng đó liền cảm giác được máu mình đang sôi. Cô là đang say sao? Cũng giống như lần trước đang tưởng nhầm thằng nhóc đó là Trung?

Nhìn thấy anh, Dark Win lên tiếng chào vừa là để đánh động hai người bên cạnh

_Anh Phong tới rồi!

Theo lẽ thường một người đã có bạn trai mà ôm một người con trai khác khi bị người yêu bắt gặp chắc chắn sẽ cuống cuống lên giải thích, Trinh cũng đang trong hoàn cảnh như vậy nhưng phản ứng của cô lại khiến người khác phải phát khùng.

Không nhanh không chậm, cô buông Huy ra nhưng vẫn giữ cơ thể cậu cứ như là nếu cô thực sự buông tay thì cậu sẽ té liền xuống đất, một mặt giữ lấy Huy, mặt khác cô quay nhìn anh mỉm cười.

Trông thấy hai gò má ửng hồng của cô cùng với nhiều vết lằn tằn đổ trên cổ, anh khẽ nhúm mày

_Em say à?

_Có uống một chút! – cô thừa nhận – Nhưng không say!

Trao toàn bộ cơ thể Đoàn Huy cho Dark Win, cô đi lại nhận lấy nón bảo hiểm trong tay anh đội lên đầu, ngoái cổ nhìn hai người bạn.

_Tớ về trước, thằng nhóc đó giao cho cậu nhé!

Dark Win chỉ cười mà không trả lời. Đợi cho Phong và Trinh đi khuất hẳn rồi cậu mới tàn nhẫn buông tay khiến Huy không kịp phòng bị liền té ngay xuống đất. Ngẩng lên nhìn bạn đầy ai oán, Huy gào thét ra về thê lương

_Đối xử với người say thế à?

_Đi hết rồi, đóng kịch cho ai coi! – Dark Win sụp mắt nhìn Huy từ trên xuống, vẻ khiêu khích

Lúc này Đoàn Huy mới ngoái đầu nhìn về phía sau, xác định thật sự không còn ai mới miễn cưỡng phải đứng dậy. Cậu đứng thẳng người, vươn vai hít một hơi thật sâu thu lấy không khí vào lồng ngực cho thật căng phồng rồi cứ thế thở mạnh ra, giống như là muốn trút sạch cái gì đó.

Xong xuôi, cậu khoan khoái đi về phía để xe, Dark Win đi phía sau buông tiếng hỏi

_Nói ra rồi có thoải mái hơn không?

_Có! – Huy mỉm cười – Tuy đã biết trước kết quả nhưng chính tai nghe được vẫn có chút cảm giác!

_Vui không? – Dark Win nheo mắt

_Rất hạnh phúc! Có thể yên tâm đi rồi!

Dark Win nghe thấy vậy chỉ lắc đầu cười không đáp. Thằng nhóc này, đúng là hết thuốc chữa mà!

* * *

Xe dừng trước cửa nhà nhưng anh còn lưu luyến chưa vội rời đi, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô không có ý buông ra. Thấy vậy cô liền cười

_ Về đi, trễ rồi. Mai không phải đi làm sao?

_Có đi làm, còn một cuộc họp giao ban nữa.

_Vậy thì về nhanh đi. Mai em cũng đi học.

Cô nói xong thì nhanh rút tay mình ra khỏi tay anh, lúc cô quay lưng chuẩn bị bước vào nhà liền bị anh gọi lại. Xoay người nhìn anh, cô nhúm mày

_Còn chuyện gì?

_Đừng bao giờ uống say khi không có anh.

Lại nữa, câu nói này không biết anh đã nhắc bao nhiêu lần trên đoạn đường từ buổi tiệc về nhà. Ban đầu chỉ đơn giản nghĩ là anh không vui khi nhìn thấy cô vì vui mà nghiêng ngả. Biết là con gái thì không nên say xỉn ở bên ngoài, nhưng party chỉ toàn là bạn thân, Đoàn Huy, Dark Win...đều là những người anh em tốt của cô, uống nhiều một chút thì có làm sao. Thái độ của anh đột nhiên khiến cô tò mò

_Tại sao? – cô hỏi

_Vì khi say em thật sự rất nguy hiểm.

_Nguy hiểm...

Ba chữ “như thế nào” còn chưa kịp thoát ra liền bị đóng chặt lại trong cổ họng, cô định hỏi anh nhưng hình như cũng đã lỡ mồm đoán ra đáp án.

_Buổi tối hôm đó... – mặt cô hơi ngệt ra – Là anh sao?

_Em còn nhớ? – anh cười gian, từng bước tiến gần về phía cô – Vậy em có nhớ đã nói những gì nữa không?

_Nói gì? – cô lùi lại một chút, nheo mắt nhìn anh

_Nói rằng body của anh rất đẹp, rất hấp dẫn....

_Phải không? Sao em không ấn tượng? – cô một lần nữa tỏ ý nghi ngờ

_Em không chỉ nói mà còn hành động... – anh hấp háy mắt cười, lúc này đã thật sự đứng trước mặt cô còn lưng cô lại đang dính chặt với bức tường, không có đường lùi nữa

_Em...làm gì? – cô nuốt nước miếng đánh ực, lúng túng hỏi

_Là thế này...

Khóe môi nham hiểm nhếch lên, anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn...

Trên ban công tầng hai, một bóng người cao lớn đứng khoanh tay nhìn xuống, thấy rõ tình cảnh diễn ra trước mắt, khóe môi bất giác nhếch lên có vẻ hài lòng, đoạn ngẩng đầu nhìn trời.

Trăng hôm nay thật đẹp!

.....: Completed :.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-cua-ban-toi>